

GLOBAL OPVARMNING

Den originale tekst kan findes her:

<https://www.thegwpmf.org/content/uploads/2018/02/Groupthink.pdf>

Oversat med GOOGLE OVERSÆT, efterredigeret af Palle A. Andersen, paa@planker.dk
– 08-2019 (skulle du finde en BØF i oversættelsen, så lad mig de vide, pf. Tak!)

GLOBAL OPVARMNING

En casestudie i gruppetænkning

Hvordan videnskab kan kaste nyt lys over den vigtigste 'ikke-debat' i vores tid

Christopher Booker

Global Warming Policy Foundation

GWPF-rapport 28

GWPF-RAPPORTER

Synspunkter udtrykt i publikationerne af Global Warming Policy Foundation er dem af forfatterne, ikke dem af GWPF, dets medlemmer af det akademiske rådgivende råd eller dets direktører

Global Warming Policy Foundation

Direktør Benny Peiser

BOARD OF TRUSTEES

Lord Lawson (Chairman) Peter Lilley

Lord Donoughue Charles Moore

Lord Fellowes Baroness Nicholson

Rt Revd Dr Peter Forster, Bishop of Chester Graham Stringer MP

Sir Martin Jacomb Lord Turnbull

GLOBAL OPVARMNING

ACADEMIC ADVISORY COUNCIL

Professor Christopher Essex (Chairman) Professor Ross McKittrick
Sir Samuel Brittan Professor Robert Mendelsohn
Sir Ian Byatt Professor Garth Paltridge
Dr John Constable Professor Ian Plimer
Professor Vincent Courtillot Professor Paul Reiter
Professor Freeman Dyson Dr Matt Ridley
Christian Gerondeau Sir Alan Rudge
Professor Larry Gould Professor Nir Shaviv
Professor William Happer Professor Henrik Svensmark
Professor David Henderson Professor Anastasios Tsonis
Professor Terence Kealey Professor Fritz Vahrenholt
Professor Deepak Lal Dr David Whitehouse
Professor Richard Lindzen

CREDITS

Cover image The Blind Leading the Blind

©Aleutie/Shutterstock

(ISBN 978-0-9931190-0-2 Den engelske version.)

© Copyright 2018 The Global Warming Policy Foundation

GLOBAL OPVARMNING

INDHOLD	SIDE
Forord	4
Om forfatteren	5
Forfatterens personlige note	5
Resume af sammendrag	6
1 Introduktion	9
2 Janis 'teori om gruppetænkning	11
3 De tre regler for gruppetænkning ³	12
4 Kraften ved brugte tænkning	14
5 Global opvarmning og arketyper for gruppetænkning	16
6 'Idéen, hvis tid var kommet'	26
7 IPCC bryder sine egne regler: 'konsensus' overlever sin første større skandale	28
8 "Konsensus" tilslører beviserne	31
9 Når gruppetænkning møder omverdenen	33
10 "Konsensus" og medierne	38
11 Hysteria når sin højde	42
12 Historien begynder at ændre sig: afvigende stemmer	46
13 Gruppetænkning og ønsketænkning	52
14 Hvor fik 'konsensus' sine 'fakta'?	57
15 Groupthink forsvarer sine egne	60
16 Efterslæb af krisen, 2010–2014	63
17 Prelude til Paris: 'justere' fakta, så de passer til teorien (igen)	75
18. Paris 2015: en sidste 'triumf' for gruppetænkning	78
19 Den reelle global opvarmningskatastrofe: hvordan gruppetænkning formede det politiske svar	82
20 Det særlige tilfælde om Det Forenede Kongerige	84
21 Præsident Trump kalder endelig gruppetænkningens bluff	87
22 Konklusioner: hvad sker der, når gruppetanken opfylder virkeligheden?	89
23 En personlig epilog: det bredere billede	99
Noter	102

I Notehenvisning ses et nummer efterfulgt af en *.

Dette refererer til noterne sidst i dette dokument.

Forord af Professor Richard Lindzen

Det bizarre spørgsmål om klimakatastrofisme har været tilstrækkeligt længe til, at det tilfældigvis er blevet muligt at spore historien detaljeret, og flere fremragende nylige bøger gør det faktisk, hvilket placerer spørgsmålet i sammenhæng med en række forskellige miljøer, økonomiske og politiske tendenser. Darwall's *Green Tyranny: Exposing the Totalitarian Roots of the Climate Industrial Complex* and Lewin's *Searching for the Catastrophe Signal: The Origins of The Intergovernmental Panel on Climate Change*, fortjener særlig omtale i denne forbindelse. Bookers relativt korte monografi stiller et ganske andet, men dybt vigtigt spørgsmål. Nemlig, hvordan kommer intelligente mennesker ellers til tro på sådan en anholdende vrøvl på trods af dens usandsynlighed, interne modsigelser, modstridende data, åbenlyse korruption og latterlige politiske konsekvenser. Booker beviser med overbevisning 'gruppetænks' magt til at overmande de rationelle fakulteter, som vi håber kunne spille en rolle. Fænomenet groupthink hjælper med at forklare hvorfor almindelige arbejdende mennesker er mindre sårbare over for denne mangel.

Når alt kommer til alt, gruppen, som troende ønsker at tilhøre **er af den uddannede elite**. Dette kan have spillet en stor rolle i valget af Donald Trump, der i høj grad var afhængig af frustrationen af ikke-eliterne (eller 'deplorables', som Hillary Clinton omtalte dem) med hvad de opfattes som deres "betteres" idioti.

Bookers vægt på situationen i England er nyttig, for så vidt der ikke er nogen steder at irrationaliteten i svaret på dette spørgsmål har været mere tydelig, men der findes et problem i den udviklede verden. Situationen overalt har været forstærket af eksistensen af adskillige enkeltpersoner og grupper, der har draget fordel af det mægtige hysteri (inklusive akademier, hvor finansieringen, der er beregnet til at støtte alarmsituationer, er steget med en faktor på ca. 15–20 i USA), men hvorfor så mange andre er gået sammen, til trods for de åbenlyse ulemper ved at gøre det, fortjener opmærksomhed, som Booker giver.

Professor Lindzen var Alfred P. Sloan professor i meteorologi ved Massachusetts Institute of Technology indtil hans pension i 2013. Han er medlem af den akademiske rådgivningsråd for GWPF.

GLOBAL OPVARMNING

Om forfatteren

Christopher Booker har skrevet om klimaændringer og energispørgsmål i Sunday Telegraph og andre steder i løbet af de sidste 11 år. I 2010 hans videnskabshistorie og politik for global opvarmning, *The Real Global Warming Disaster: is the obsession with climate change turning into one of the most costly scientific blunders in history?* var rangeret af *The Bookseller* som en af Storbritanniens tre mest solgte bøger om miljøet i det foregående årti sammen med titler af Al Gore og James Lovelock.

Han blev født i 1937 og læste historie i Cambridge og var grundlægger af *Private Eye* mellem 1961 og 1963. Hans andre bøger har inkluderet *The Neophiliacs: a study of the revolution in English life in the Fifties and Sixties* (1969), *The Seven Basic Plots: why we tell stories, a psychological analysis of storytelling* (2004), *The Great Deception*, en historie fra Den Europæiske Union (co-skrevet med Dr. Richard North), og *Scared to Death: Why scares are costing us the earth* (2007). I 1979 lavede han et anerkendt BBC-tv dokumentar, *City of Towers*, der sporer Le Corbusiers afgørende indflydelse på efterkrigsudviklingen af Storbritanniens byer.

Forfatterens personlige note

Efter at have skrevet omfattende om det globale opvarmningsspørgsmål i over et årti, har jeg sparke mig selv, fordi jeg ikke opdagede bogen, der inspirerede mig til dette papir før i 2014. Da jeg endelig stødte på Irving Janis analyse af 'gruppetænkning', indså jeg bare, hvor meget mere det hjalp med at forklare historien, som jeg og mange andre havde fulgt i så lang tid.

Især hvis jeg havde vidst det, da jeg i 2009 offentliggjorde min historie om stor alarm over menneskeskabte klimaændringer, *The Real Global Warming Disaster*, havde det måske været en helt anderledes bog.

Her, mere kort, ser jeg igen på den historie, men denne gang viser den, hvordan Janis 'teori' tilføjer en helt ny dimension til vores forståelse af en af de mest bemærkelsesværdige og forunderlige episoder i både videnskabens og historiens politik.

Det er kun ved at opnå en slags indsigt i menneskers psykologi, det kan blive forstået, hvor magtesløse de er til at have andre meninger end dem som pålægges dem.

Gustave Le Bon, Folkemængden

Så længe man er inden for en bestemt fænomenologi, er man ikke overrasket og nej, man undrer sig over, hvad det handler om. Sådan filosofisk tvivl kommer kun til den der er uden for spillet.

C.G. Jung, psykologi og nationale problemer

GLOBAL OPVARMNING

Resume af resume

Under alle omstændigheder har troen på, at jorden står over for en hidtil uset trussel fra 'menneskeskabt klimaændring', været en af de mest ekstraordinære episoder i historien om enten videnskab eller politik. Det har ført forskere og politikere til at overveje intet mindre end en komplet revolution på den måde, menneskeheden finder den energi, der kræves for at holde den moderne industrielle civilisation fungerende, ved at udfase fossile brændstoffer, som denne civilisation er bygget på.

Men i 30 år har den måde, alt dette er sket på, givet ekspertobservatører grund til stigende forundring. De har især stillet spørgsmålstejn ved:

- den hastighed, hvormed troen på, at menneskelige kuldioxidemissioner var ved at forårsage, at verden opvarmes farligt, blev erklæret for at være delt ved en 'konsensus' af verdens klimaforskere;
- arten og pålideligheden af meget af det bevis, der citeres til at understøtte denne tro;
- svigten i de globale temperaturer i at stige i overensstemmelse med forudsigelserne af de computermodeller, som 'konsensus' i sidste ende hviler på.

Men der var også den særlige fjendtlige og afvisende karakter af svaret fra tilhængere af 'konsensus' til dem, der satte spørgsmålstejn ved alt dette, en gruppe der inkluderede mange fremtrædende forskere og andre eksperter.

Formålet med denne artikel er at bruge den videnskabelige indsigt fra en professor i psykologi ved Yale tilbage i 1970'erne til at vise hele historien om alarmen over den globale opvarmning i et bemærkelsesværdigt nyt lys. Den afdøde professor Irving Janis analyserede, hvad der sker når folk bliver fanget af det, han kaldte 'groupthink', et mønster af kollektiv psykologisk adfærd med tre særpræg, som vi kan karakterisere som regler.

- En gruppe mennesker kommer til at dele en bestemt opfattelse eller tro uden noget korrekt vurdering af bevismaterialet.
- Dette fører til, at de insisterer på, at deres tro deles af en 'konsensus' af rigtignokhed.
- Fordi deres tro i sidste ende kun er subjektiv og hviler på ustabile fundamenter, så forsvarer de det kun ved at udvise en irrationel, afvisende fjendtlighed over for enhver, der vovede at stille spørgsmålstejn ved det.

Denne artikel begynder med at vise, hvor stærkt alle disse tre symptomer var til stede lige fra starten, da i slutningen af 1980'erne troen på, at en stigning i kulstof dioxidniveauer fik jorden til at blive varmere, først blev bragt til verdens opmærksomhed.

Det viser, hvordan 'groupthink's regler fortsat var til stede, i perioden omkring den første rapport fra FNs Intergovernmental Panel on Climate (IPCC) i 1990 og Rio 'Earth Summit' i 1992, blev global opvarmning vedtaget som en international videnskabelig og politisk 'konsensus'.

Tilstedeværelsen af gruppetænkning blev bekræftet i Kyoto i 1997, da der blev enighed om praktiske trin om, at bremse stigningen i verdens temperaturer ved at kræve, at de rigere, udviklede nationer i Vesten reducerer deres kuldioxidemissioner, mens de stadig 'udviklende' nationer, såsom Kina og Indien, kan fortsætte med at øge dem, indtil deres økonomier er på

GLOBAL OPVARMNING

højde med vesten. Til sidst, som papiret viser, vil denne opdeling mellem Vesten og resten af verden vise sig at være kernen i hele historien.

I nogle år syntes 'konsensus'-teorien at virke plausibel som kulstof dioxidniveauer og globale temperaturer fortsatte med at stige sammen, ligesom de computermodeller, som 'konsensus' var afhængig af havde forudsagt. I 1998 var temperaturene de højeste på rekorden, hvilket faldt sammen med en usædvanligt stærk El Niño-begivenhed i Stillehavet.

Men så kom 'hockey stick' kontroversen, med anklager om, at manipulerede data til at virke mere plausibel. Tilhængere af 'konsensus' - stærkt godkendt af IPCC - skulle manipulere afgørende videnskabelige beviser. Deres svar på disse beskyldninger var yderligere bevis for Janis tredje regel, at ethvert forsøg på at udfordre 'konsensus' skal ignoreres, afvises og undertrykkes.

Mellem 2004 og 2007 syntes 'konsensus' stadig at have alt foran sig som dets påstande om den trussel, der udgør planeten ved den globale opvarmning, blev stadig mere overdrevet og ekstrem, som eksemplificeret i Al Gores dokumentar **An Inconvenient Truth** og IPCCs fjerde vurderingsrapport i 2007.

Men det var på dette tidspunkt, hvor mere alvorlige revner begyndte at dukke op i konsensus'-sagen. Der havde været den fortsatte fiasko siden El Niño-året 1998 af globale temperaturer stiger som computermodellerne havde forudsagt: det var hvad der blev kendt som 'hiatus' eller 'pausen'. Der var fortællende eksempler på, hvordan irrationelt tilhængere af 'konsensus' havde reageret, da de for første gang var konfronteret af verdensrangskendte videnskabsmænd, der var uden for gruppetænkningen.

Endnu vigtigere var fremkomsten via en ny internet 'Modkonsensus', ledet af tekniske eksperter, der er kvalificerede til at udfordre enhver videnskabelig påstand, som 'konsensus' var afhængig af. Det var dette, i overensstemmelse med Janis's tredje regel, anmodede tilhængere af 'konsensus' til at ødelægge enhver, der vovede at være uenig med dem som bare 'klimafor nægtelse', der var 'anti-videnskabelige'.

I 2009/2010 led 'konsensus' sine tre mest skadelige slag endnu:

- frigivelse af Climategate-e-mails mellem den lille gruppe forskere på hjertet af IPCC-virksomheden;
- sammenbruddet i København af det længe planlagte bud om at indgå en ny global klimatraktat, igen væsentlig på grund af en opdeling mellem udviklingslande og Vesten;
- en række skandaler, der afslørede, at de mest citerede og alarmerende påstande i IPCC-rapporten fra 2007 overhovedet ikke havde været baseret på videnskab, men på påstande fremsat i pressemeddelelser og falske rapporter fremsat af klimaaktivister.

På både Climategate-e-mails og IPCC skandaler gjorde 'klimaet' alt for at holde linjen med en række angiveligt 'uafhængige' forespørgsler iscenesat af dens tilhængere. Men skaden var sket. Mellem 2010 og 2014, til trods for indsats fra tilhængere af "konsensus", som f.eks. BBC og UK Met Office, for at holde alarmen i gang blev det klart, at det ikke længere var muligt at opretholde hysteriet, der havde nået sit højdepunkt i årene før København.

Men så, som dette papir viser, kom det, der udgjorde et sidste kast af 'konsensus', med tilgangen til endnu en større global klimakonference i Paris i 2015.

GLOBAL OPVARMNING

Forspillet til dette, der faldt sammen med en anden rekord El Niño-begivenhed i 2015/2016, var en sådan stigning i de globale temperaturer, at det straks hævdes, at 'pausen' var afsluttet.

Men ekspertanalytikere overalt i verden fandt, at 'justeringer' havde været lavet til figurene i de vigtigste overfladetemperaturregistre og giver det indtryk at den globale temperaturudvikling var steget meget mere, end det var berettiget af de oprindelige indspillede data.

Så kom en begivenhed, der var så vigtig som enhver, siden alarmen over den globale opvarmning først var opstået. Dokumenter leveret af hvert land inden Paris-konferencen, kendt som INDC'er, 'Intended Nationally Determined Contributions' eller "Forventede nationalt bestemte bidrag", angiver deres tilsigtede fremtidige energipolitikker. Disse blev begravet i tekniske detaljer, men gjorde det klart at de vestlige lande planlægger at reducere deres 'kulstofemission', resten af verden, ledet af Kina og Indien, planlagde i 2030 at bygge flere fossile brændstofkraftværker for at øge de globale emissioner med næsten 50 procent. Kina havde til hensigt at fordoble sine emissioner, Indien til at tredobbelte deres.

Med andre ord, resten af verden havde ikke til hensigt at gå sammen med det erklærede mål for Paris med at blive enige om engrossalg af 'dekarbonisering' af verdens økonomi. Ikke desto mindre overraskende, så tabte de udviklede lande i den gruppetænkning, at Vestlige medier ikke kunne erkende, hvad der skete.

En person, der gjorde det, var præsident Trump, der til raseri over alle dem, der stadig er blinde af gruppetænkning, afviste resten af verden at reducere dens kuldioxidemissioner som hans grund til at trække USA ud af Parisaftalen (selvom dette ikke blev opfattet af dem, der rapporterede om hans beslutning i Vesten).

Før denne konklusion kommer til kort, vil dette papir kort sammenfatte nogle af enorme politiske konsekvenser af alarmen over den globale opvarmning: omkostningerne og nytteløshed med de skridt, der tages, først og fremmest i Vesten, for at skifte fra fossile brændstoffer til 'kulbrændstof' energikilder.

Konklusionerne følger derefter under tre overskrifter. Den første opsummerer arten af den gruppetænkning, der i 30 år er kommet til at dominere stort set al offentlig diskussion om global opvarmning i Vesten. Den anden overvejer de faktorer, der vil gøre det så svært for Vesten at flygte fra denne intellektuelle tvangstrøje.

Men det sidste afsnit fremhæver, hvordan begivenhederne i de sidste to år, der kulminerede i Trumps afvisning af Paris, har faktisk været kernen i hele historien. Resten af verden, ledet af de hurtigt voksende økonomier i Kina og Indien, har gjort det klart at uanset hvad Vesten kan fortsætte med at tro eller gør, fortsætter den uanset.

Dette var, hvad Trump anerkendte, da han i juli 2017 endelig kaldte bluffen for en af de mest skadelige eksempler på gruppetænkning, som verden nogensinde har kendt. Fra nu af kan historien aldrig blive den samme igen.

GLOBAL OPVARMNING

1. Introduktion

Da vi nu har levet med debatten om global opvarmning i 30 år, og det kan synes svært at forestille sig, at ethvert helt nyt videnskabeligt perspektiv kunne være nyttigt at blive bragt på bane. Men sådan er formålet med dette papir, der søger at bruge indsigt fra en fremtrædende tidligere professor i psykologi ved Yale for at vise karakteren af virkeligheden i denne debat i et overraskende nyt lys, der hjælper os med at forstå meget af det observatører længe har fundet forvirrende.

Under alle omstændigheder har konsekvenserne af troen på, at menneskelig aktivitet kan forårsage, at vores planet opvarmes farligt, markeret den som en af de mest ekstraordinære episoder i historien. Utallige milliarder af dollars er gået i forsøg på at bekræfte teorien om, at menneskelige emissioner af kuldioxid og andre drivhusgasser udgør en hidtil uset trussel mod fremtiden for livet på Jorden. Denne idé er fundet så overbevisende af mange af verdens politikere, at de er parat til at forpligte os til at bruge billioner mere på alle former for foranstaltning designet til at afværge denne trussel.

Deres centrale mål har været, som de udtrykte det, at 'dekarbonisere' verdens økonomi. De ønsker, at vi skal udfase fossile brændstoffer, som menneskehedens materielle fremgang har været baseret på i 200 år og i stedet stole på 'kulstoffrie' energikilder, så som 'vedvarende energikilder' og atomkraft. Sammen tror de, det vil medføre sådan en reduktion i menneskelige emissioner af kuldioxid, at det vil have en betydelig indflydelse på jordens klima.

Dette er selvfølgelig grunden til, at den opvarmende tese er blevet så enormt vigtig for alle: det har ført til den bredt accepterede opfattelse af, at vores planet kun kan reddes ved en grundlæggende revolution på den måde, hvorpå den menneskelige race styrer sine anliggender, baseret på at fjerne nøjagtigt de energikilder, som vores moderne industrielle civilisation er bygget på.

Men der har længe været et meget alvorligt puslespil i hjertet af, hvordan diskussionen om alt dette er udfoldet. Fra det øjeblik disse synspunkter eksploderede på toppen af den globale dagsorden i slutningen af 1980'erne, kunne det se ud til, at de havde alt foran sig. Men ret fra starten fandt et antal anerkendte videnskabsmænd dem langt fra overbevisende eller velbegrunderet. Alligevel var drivkraften bag det så kraftig, at det næsten øjeblikkeligt blev erklæret som en 'konsensus' af den videnskabelige mening, at ethvert spørgsmålstegn ved det blev fejlet til side.

I årenes løb viste det sig, at andre eksperter ikke kun udfordrede selve 'konsensus', men også de metoder, der blev brugt til at fremme den: ikke mindst graferne og forudsigelser produceret af de computermødelser, som var så centrale i tilfældet med menneskeskabt opvarmning. Ligestillede spørgsmålstegn ved de metoder, der blev vedtaget af politikere til at imødegå den formodede trussel, såsom at hælde kolossale subsidier i nye kilder til 'nul-kulstof' energi.

Men autoritativt mange forsøg på at sætte spørgsmålstegn ved 'konsensus', blev de automatisk afskudt som næppe værd at svare. Med andre ord, det mest åbenlyse træk ved den formodede 'debat' om klimaændringer var, **at det overhovedet aldrig var en debat.**

Der var aldrig noget ordentligt engagement mellem de to sider, fordi tilhængere af 'konsensus', der omfattede alle verdens største videnskabelige institutioner og de fleste medier simpelthen ikke kunne acceptere, at der blev kaldt til yderligere diskussion.

GLOBAL OPVARMNING

Næppe var historien begyndt, før vi gentagne gange fik at vide, at '**videnskaben er afgjort**'.

For mange observatører var der imidlertid noget meget underligt ved dette: ikke bare fraværet af dialog mellem de to sider, men den særlige fjendtlighed, der er vist af tilhængere af "konsensus" over for enhver, der ikke delte deres syn. Dette var ikke hvad der måske var blevet forventet i forhold til hvad der på nogen måde var et af de mest betydelige spørgsmål i tidsalderen. Så hvad kan forklare det? Var der måske nogen ledetråd i menneskelig psykologi, som måske bedre kan hjælpe med at forklare det ekstraordinære ensidighed i arten af denne 'ikke-debat'?

På dette tidspunkt, skridtede **Irving Janis** frem, professor i psykologi ved Yale University i 1970'erne og var den mand, der har givet os det afgørende manglende perspektiv, der muligvis tillader os til at se denne velkendte historie i et helt nyt lys.

2 Janis 'teori om gruppetænkning

Jeg bruger udtrykket 'gruppetænkning' som en hurtig og nem måde at henvise til en tankegang som folk engagerer sig i, når de er dybt involveret i en sammenhængende gruppe, når medlemmernes stræben efter enstemmighed tilsidesætter deres motivation til realistisk at vurdere alternative handlingsforløb. Groupthink er et udtryk i samme rækkefølge som ordene i den ordførende ordforråd, George Orwell, præsenterer i hans forfærdelse 1984 - et ordforråd med udtryk som 'doublethink' og 'crimethink'. Ved at sætte 'gruppetænkning' med de orwellske ord, er jeg klar over, at gruppetænkning tager en Orwellsk konnotation. Invidiousness er forsættelig, Groupthink henviser til en forringelse af mental effektivitet, reality-testning og moralsk vurdering.-

Irving Janis, Victims of Groupthink, 1972

Janis unikke bidrag til videnskaben lå i hans disciplinerede analyse af, hvad der sker når mennesker bliver fanget af et eksempel på det, han kaldte 'gruppetænk'. Naturligvis er dette et ord, der nu tilfældigt bruges overalt for at afvise den delte tankegang for enhver gruppe af mennesker, med hvis meninger man ikke er enig. Og udtrykket stammer ikke fra Janis selv, det tilskrives William Whyte Jr. i 1952. Men Janis præciserede det på ny ved bevidst at tilpasse det fra George Orwells 'doublethink' i *Nittenfireogfirs*. Og hvad der gjorde hans bidrag så værdifuldt var hans bog Victims of Groupthink i 1972 (i en senere udgave forkortet til netop Groupthink), 1* han viste, at der er en videnskabelig struktur for de regler, som gruppetænkning konsekvent fungerer på.

Faktisk er den eneste grund til, at hans bog ikke er meget bedre kendt er, at han ikke selv synes at have været opmærksom på, hvor meget mere generelt relevant hans indsigt var end bare genstanden for hans oprindelige undersøgelse. Underteksten til hans bog var *En psykologisk undersøgelse af udenrigspolitiske beslutninger og fiaskoer*, og eksemplerne, der plejede at illustrere hans afhandling var alle berygtede fiaskoer i USAs udenrigspolitik mellem 1940'erne og 1960'erne. Disse omfattede USAs manglende opmærksomhed på efterretningsadvarsler af det japanske angreb på Pearl Harbor i 1941, general McArthurs skæbnesvangre beslutning om, at komme videre i Nordkorea i 1950, præsident Kennedys opbakning til CIA's katastrofale invasion af Cigs Bay i Cuba i 1961, og præsident Johnsons beslutning i 1965 om eskalerer krigen i Vietnam. I en senere udgave tilføjede han præsident Nixons engagement i Watergate-affæren.

Men hvad Janis mere generelt viste gennem hver af sine omhyggeligt undersøgte casestudier var, hvordan denne form for kollektiv menneskelig psykologi fungerer i overensstemmelse med visse klart identificerbare regler. Janis lagde flere gange lister over 'symptomerne af groupthink', og hans langvarige undersøgelse omfattede meget analyse af de andre attributter. Men til vores nuværende formål kan vi udtrække tre egenskaber ved hans arbejde med gruppetænkning, der er helt basale og relevante for vores tema. Jeg bruger omhyggeligt her udtrykket "træk ud fra", fordi Janis selv intetsteds udtrykkeligt siger, at disse er de tre grundlæggende regler for gruppetænkning. Men de er implicit i hans analyse igennem bogen, og danner kernen i hans teori om, hvordan gruppetænkning fungerer.

3 De tre regler for gruppetænkning

Regel ét er, at en gruppe mennesker kommer til at dele en fælles opfattelse eller tro på noget, som ikke på nogen måde er korrekt baseret på virkeligheden. De kan tro, at de har alle mulige beviser der bekræfter, at deres mening er rigtig, men deres tro kan i sidste ende ikke testes på en måde, der bekræfter dette uden tvivl. I det væsentlige er det derfor ikke mere end en delt tro.

Regel to er, at netop fordi deres delte opfattelse ikke kan udsættes for eksternt bevis, føler de behov for at styrke dens autoritet ved at hæve den til en '**Konsensus**', et ord, som Janis selv understregede. For dem, der abonnerer på 'konsensus', forekommer den almindelige tro intellektuelt og moralsk så indlysende, at alle højre-tænkende mennesker **må være enige** i det. Den ene ting, de ikke har råd til at tillade er, at ingen overhovedet, enten inden for deres gruppe eller uden for den, skal sætte spørgsmålstejn ved eller udfordre den. Når først det er etableret, skal essensen af trossystemet forsvares for enhver pris.

Regel tre, på nogle måder den mest afslørende af alle, er en konsekvens af denne insistering på, at alle skal støtte "konsensus". Synspunkter fra enhver, der fejler at dele det, bliver helt uacceptabelt. Der kan ikke være nogen mulighed for dialog med dem. De skal udelukkes fra enhver yderligere diskussion. I bedste fald kan de bare blive marginaliseret og ignoreret, i værste fald skal de åbent angribes og miskrediteres. **Uenighed kan ikke tolereres.**

Janis viste, hvor konsekvent og dødeligt disse regler fungerede i hvert af hans eksempler. De, der blev fanget i gruppetænkning, udelukkede strengt alle, der fremførte beviser, der rejste tvivl om deres 'konsensus' syn. Så overbevist var de af rigtigheden af deres sag, at enhver, der ikke var enig i det, blev aggressivt udelukket fra diskussionen. Og i begge tilfælde, fordi de nægtede at overveje nogen beviser, der antydede, at deres to-dimensionelle 'konsensus' ikke var baseret på en korrekt vurdering af virkeligheden, **førte til sidst til katastrofe.**

Det kollektive afslag på at adlyde efterretningsadvarsler gjorde det muligt for japanerne at angribe Pearl Harbor med straffrihed. McArthurs hubristiske beslutning om at gå videre til Nord Korea bragte forudsigeligt Kina ind i krigen med dødbringende resultater. Kennedy's hensynsløse accept og hans lille cirkel af intime rådgivere for en crackpot CIA-plan, at invadere Cuba, førte uundgåeligt til en pinlig fiasko. Den massive intensivering af Amerikanske styrker i Vietnam frembragte et svar, der skulle suge USA ind i ti års frustration og et voksende mareridt, som først endte med deres ydmygende tilbagetrækning i 1975.

Men Janis fulgte derefter denne litani af fiaskoer med to eksempler på amerikansk udenrigspolitiske initiativer, der gav en fuldstændig kontrast: Marshall-planen i slutningen af 1940'erne og afslutningen af den cubanske missilkrise, som havde truet en ny verdenskrig i 1962. Han viste, hvordan forskellen havde været, at disse initiativer var drevet af meget modsat 'groupthink'. I begge tilfælde havde de ansvarlige bevidst canvasseret den bredeste vifte af ekspertudtalelser for at sikre, at alle relevante beviser blev bragt til bordet. De ville undersøge enhver mulig konsekvens af det, der var foreslået. Og i begge tilfælde var politikken enestående succes.

Når vi først erkender, hvordan disse tre elementer udgør de arketypiske regler, der definerer gruppetænkningens operationer, ser vi bare hvor meget mere generelt de har været anvendt på andre forskellige tider.

GLOBAL OPVARMNING

Et indlysende eksempel kommer i form af de fleste former for organiseret religion. Religioner er pr. definition 'tro-systemer', som, når de først er etableret, har haft en tendens til at blive meget markant intolerante over for alle, der ikke deler dem. Disse udenforstående er derfor fordømt som 'kættere' og 'vantro'. For at beskytte den rettænkende ortodoksi skal de marginaliseres og udelukkes fra det almindelige samfund, forfølges, endog dræbes.

Et andet indlysende eksempel har været de totalitære politiske ideologier, f.eks. kommunisme eller nazisme, der på samme måde viste hensynsløs intolerance over for 'undergravende', 'dissidenter' eller andre, der ikke fulgte 'partilinjen' (i Sovjetunionen var det kaldt 'korrekt tænkning'). Igen måtte sådanne mennesker udelukkes fra det etablerede samfund, fængsles eller fysisk "elimineres".

Når vi først har erkendt dette mønster, kan vi let identificere utallige andre eksempler, store og små gennem historien; fra behandlingen tildelt Galileo for at stille spørgsmålstegn ved Kirkens 'konsensus' om, at solen bevægede sig rundt om jorden til hysteriet pisket op i USA i begyndelsen af 50'erne af McCarthy og The Senate Un-American Activities Committee, imod enhver, der kunne dæmoniseres som en 'kommunist' og derfor er en forræder.

En perfekt fiktiv skildring af gruppetænkning i handling er Hans Christian Andersens historie **Kejserens nye klæder**. Når kejseren parader gennem gaderne i, hvad han er blevet fortalt, at forestille sig er en blændende ny dragt, anerkender alle hans differentielle emner det som smukt end sammenlignet. Kun den lille dreng påpeger, at kejseren slet ikke har noget tøj på og er nøgen. Og selvfølgelig dem der er fanget i 'konsensus', undlader ondsksfuldt at påpege sandheden.

I epilogen refererer jeg kort til andre tilfælde af gruppetænkning, der kun er blevet for velkendte i vores nutidige verden. Men inden vi anvender Janis tre regler for 'ikke-debatten' om global opvarmning, må vi også tilføje et mere meget vigtigt aspekt af den måde, gruppetænkning fungerer på, som han ikke rørte ved, fordi det var ikke relevant for de bestemte eksempler, han analyserede.

4 Kraften ved brugernes magt

Stor kraft gives til ideer, der er propageret ved bekræftelse, gentagelse og smitsomhed under de omstændigheder, som de i tide tilegner sig den mystiske kraft, der er kendt som 'prestige'. Uanset hvad der har været en regerende magt i verden, hvad enten det drejer sig om ideer eller mænd, har i hovedsagen håndhævet autoritet ved hjælp af den uimodståelige styrke, vi kalder prestige.

Gustave Le Bon, *Folkemængden*

Janis var kun virkelig bekymret over, hvordan gruppetænkning påvirkede små grupper af mennesker, der var ansvarlige for USA's politik på højeste niveau. Men når vi kommer til at overveje historien om troen på menneskeskabt global opvarmning, ser vi selvfølgelig på, hvordan dette er blevet delt af utallige andre mennesker: akademikere, politikere, medierne, lærere, forretningsførere, faktisk den offentlige mening generelt.

Men alle disse mennesker blev kun båret videre med troen på, at menneskeskabt global opvarmning var reel og farlig, fordi de fik at vide, at det var tilfældet af andre. De accepterede det som sandt, hvad de havde hørt, læst eller bare set på tv uden at sætter spørgsmålstegn ved det. Og det betød, at de ikke rigtig vidste, hvorfor de tænkte som de gjorde. De havde ikke troet, at det var nødvendigt at give et så kompliceret og teknisk emne en grundlæggende undersøgelse. De gentog blot, hvad der var blevet videregivet til dem fra et andet sted, normalt i form af et par kendte argumenter eller artikler af tro, der fungerede som godkendte mantraer, gentagne gange gentaget.

Selvfulgt accepterer vi alle en enorm del af det, vi ved, eller tror vi ved, uden at vi gider at kontrollere pålideligheden af kilden vi først lærte det fra, som ideen om, at Jorden er 93 millioner miles fra solen, eller at Tokyo er Japans hovedstad. Vi har bare tillid til, at sådanne ting er sandt, fordi alle andre gør det, og antager, at det om nødvendigt kan bekræftes ved hårdt bevis.

Men når det kom til troen på menneskeskabt global opvarmning, var en anden faktor i arbejde, som altid bliver relevant, når vi ser på et tilfælde af gruppetænkning. Fordi dette var en helt ny idé, hviler dens accept på, hvor meget autoritet, der kunne tilskrives dem, der fremsatte den, og dette skulle blive en afgørende rolledel af historien.

Længe før Janis kom med sin teori om gruppetænkning, havde lignende ideer været udforsket i mindre videnskabelig form af den franske forfatter Gustave Le Bon, som i 1895 udgav en bog kaldet *The Crowd*. Og en af hans skarpeste observationer var spillet om, at ændre meninger for et enormt antal mennesker efter 'prestige': en særlig respekt for dem, der går foran med at fremføre dem.

Dette var aldrig mere tydeligt end på den måde, hvorpå troen på menneskeskabt global opvarmning kom til at vinde en sådan bred accept. Det mest indlysende eksempel var unik prestige tildelt det organ, der er kendt som FNs **Intergovernmental Panel on Climate Change** (IPCC). IPCC's prestige lå i det faktum, at det blev præsenteret for verden som den ultimative objektive autoritet for jordens klima, der repræsenterer synspunkterne fra verdens verdens 'topklimaforskere'. Hvis andre forskere, politikere, journalister eller andre ønsker at skrive noget om global opvarmning, måtte de kun nævne IPCC som deres autoritet. Dets

GLOBAL OPVARMNING

udsagn skulle behandles som evangelium. Og selv disse mennesker lånte lidt af IPCC's autoritet af selve den kendsgerning, at de citerede det.

Men hvordan kom IPCC til at få en sådan enestående autoritet fra starten? Dette bliver meget relevant, når vi ser på, hvor tæt stigningen i troen på den globale opvarmning og alt, der fulgte deraf, blev formet af Janis 'tre grundlæggende regler.

5 Global opvarmning og arketyper for gruppetænkning

Vi starter med at undersøge, hvordan troen på menneskeskabt global opvarmning først kom til.

Regel 1: Oprettelsen af et trossystem

Et af de mest slående træk ved denne tro var den dramatiske pludselighed hvormed det kom til verden. Historien begyndte i uklarhed i slutningen af 1970'erne, da en lille gruppe internationale meteorologer, ledet af professor Bert Bolin fra Sverige observerede, at globale temperaturer, efter 30 år med et beskedent fald, var igen stigende. Faktisk var Bolin oprindeligt blevet overbevist så langt tilbage som sent i 1950, at en stigning i kuldioxid uundgåeligt, takket være kuldens egenskaber dioxid som drivhusgas, fører til global opvarmning, på et tidspunkt, hvor en sådan teori var helt ude af mode. I de tidlige 1970'ere, efter tre årtier, hvor de globale temperaturer havde været i en sådan nedgang, at mange forskere forudsagde fremkomsten af en ny istid, blev Bolin betragtet som blot en excentrisk marginal Figur. 2*

Men i slutningen af 1970'erne bemærkede han, at ikke kun niveauerne af kuldioxid steg, men også temperaturen. Dette bekræftede for ham, at de to skal være direkte tilsluttet, den ene fører til det andet. Og de mulige konsekvenser for menneskehedens fremtid, konkluderede han, var tydeligt alarmerende. 3*

Da Bolin i 1979 talte sin sag til den første 'verdensklimakonference' nogensinde, iscenesat i Genève under regi af Verdens Meteorologiske Organisation (The WMO), syntes hans publikum det så overbevisende, at det blev aftalt, at der skulle afholdes en yderligere conference, hvor Bolins teori ville være toppen af dagsordenen.

Da endnu et møde fandt sted i Villach, Østrig, i 1985, havde Bolin forberedt et langt papir, der argumenterede for, at problemet med 'menneskelig induceret klimaændring' potentielt var så alvorligt, at det krævede en hurtig global handling på højeste niveau. Den conference godkendte alt det, Bolin sagde, og blandt dem, der fandt det især magtfuld var Dr. John Houghton, en evangelisk kristen, der tidligere havde været professor i atmosfærisk fysik i Oxford, men som siden 1983 havde været leder fra UK Met Office. Han skulle nu blive Bolins mest indflydelsesrige videnskabelige allierede.

Men de kunne måske stadig ikke komme afsted med deres sag, hvis de ikke havde vundet en mere indflydelsesrig politisk allieret, en meget rig, men stærkt venstreorienteret canadisk forretningsmand, Maurice Strong. Siden hans teenagetid var Strong blevet overbevist om, at fremtiden for menneskeheden lå i at omdanne FN til en verdensregering. Han var også blevet en meget dygtig politisk netværker på højeste niveau. I 1972 takket være hans personlige forbindelser med FN's chef, var han blevet udnævnt til at organisere 'Verdenskonference om miljøet' i Stockholm; og dette førte til, at han blev bedt om at stille op som dets første leder, af et nyt FN-agentur, FNs miljøprogram eller UN Environment Program (UNEP).

Faktisk vidste Strong meget lidt om miljøet. Men han var nu kommet til se det som nøglen til at bruge FN's prestige til at fremme en fejrende venstreorienteret dagsorden. Han argumenterede for, at jordens naturlige ressourcer var den fælles arv for hele menneskeheden, og at de rige vestlige lande, der havde draget et så uforholdsmæssigt godt

GLOBAL OPVARMNING

udbytte af den, nu skal finansiere de fattige lande i resten af verden for at hjælpe deres økonomier på fode.

Selv om Strong på det tidspunkt havde trukket sig som direktør i 1985, var det UNEP der sluttede sig til WMO i sponsorering af Villach-klimakonferencen. Mødets formand blev Strongs ligesindede efterfølger som leder af UNEP, Dr. Mustafa Tolba. I 1987 kunne de to mænd presse deres dagsorden markant videre som medlemmer fra Brundtland-Kommissionen, det organ, der skulle sætte ordet '**bæredygtigt**' i politikernes jargon og embedsmænd i årtier fremover. Takket være deres bevis og citater i Brundtland-rapporten lægger han særlig vægt på farerne ved '**menneskelig induceret klimaændring**' med henvisning til Villachs henstillinger og advarede om, at dette kunne hæve de globale temperaturer til et sådant niveau, at det ville have alvorlige virkninger på landbrug, 'hæve havniveauet, oversvømme kystbyer og forstyrre de nationale økonomier'. Det rapporten opfordrede til, var derfor en større global indsats for at begrænse emissioner af kuldioxid og andre drivhusgasser.

Samme år spillede Strong en nøglerolle bag kulisserne i organiseringen af konferencer i hans hjemland Canada, der producerede **Montreal-protokollen**, den første globale traktat om at 'beskytte miljøet', der lykkedes det at udfase brugen af CFC'er, kemikalierne, der menes at ødelægge ozonlaget. Denne proces aktiverede Strong for at se, at han under den globale opvarmning havde fundet et endnu mere magtfuldt tema, hvorpå han kunne skubbe til sin mangeårige politiske dagsorden, og i landemærket året 1988 syntes alt pludselig at falde i hak.

Først, på en kvælende varm juli-dag i Washington den sommer, hørte et senatsudvalg et kløgtigt scenestyret rally-råb fra en anden nylig konverteret til den globale opvarmning, James Hansen, der som leder af NASA's Goddard Institute for Space Studies (GISS) var ansvarlig for en af verdens vigtigste officielle temperaturregistre. De amerikanske medier var blevet orienteret om at være til stede under denne høring, af formand Senator Tim Wirth og inklusive medlemmer af dets udvalg, **senator Al Gore**. Journalisterne blev lovet, at de ville høre noget temmelig sensationelt. Hansens vildt alarmistiske forudsigelser om, at verden var på vej mod en global Armageddon lavede behørigt uklare overskrifter over hele USA og videre, inklusive coverhistorier i *Time* og *Newsweek*. Wirth og Hansen havde bestemt lavet et kup i at hævde at truslen om global opvarmning blev udbredt til toppen af medie dagsordenen.

I november samme år i Genève fandt der imidlertid noget ganske særskilt sted, nemlig åbningsmødet for et nyt organ, som blev sponsoreret af WMO og UNEP: IPCC. Selvom det skulle sælges til verden som et uvildigt organ af verdensforskere, var IPCC aldrig beregnet til at være noget af den slags. De to mænd der var ansvarlig mere end nogen anden for dette, var Bolin, der blev udnævnt til dens første formand, og Houghton, valgt som formand for '**Arbejdsgruppe I**', som ville bidrage til det vigtige afsnit om videnskaben omkring klimaforandringer da IPCC udarbejdede dets første rapport. Ikke kun var begge mænd fuldstændigt engagerede i troen på 'menneskelig induceret klimaændring', således var næsten alle de mindre dødelige rundt om bordet ved det første IPCC-møde, der repræsenterer 34 nationer, som det kan ses af udsagnene, hver forelagde på vegne af deres respektive regeringer. 4* I løbet af kun to år var det foreslået, at IPCC ville præsentere sin første 'vurderingsrapport', hvor nøgleingrediensen ville være computermodeller programmeret til at bestemme, i hvilket omfang stigende niveauer af kuldioxid ville varme verden op. 5*

GLOBAL OPVARMNING

Da denne første vurderingsrapport kom ud i 1990, var de globale overskrifter anført af et påstand i sin '**Summary for Policymakers**' om, at IPCC var 'overbevist om, at stigning i CO₂ alene '**havde været ansvarlig for**' mere end halvdelen af verdens seneste opvarmning, og at dette ville kræve' øjeblikkelige reduktioner i emissioner fra menneskelige aktiviteter på over 60 procent '.

"Baseret på nuværende modeller" forudsagde resuméet det, medmindre der var tale om at tage drastisk handling i brug, ville globale temperaturer stige gennem det 21. århundrede med op til **0,5° C hvert årti**, en stigning langt større end noget "**set i de sidste 10.000 år**". Selv om temperaturerne i de foregående 100 år steg med 0,6° C, forudsagde modellerne nu muligheden for en ikke forskellig stigning hvert tiende år. Men Resuméet for politikere blev udarbejdet af Houghton selv. Og et kig på hundreder af sider, som det påstås at opsummere, viste et ganske anderledes billede. Nogle af de forskere, der var ansvarlige for dem, var kommet til meget meget mere forsigtige, hvis ikke modstridende konklusioner. Én passage viste for eksempel, at:

... global opvarmning af en større størrelse har næsten helt sikkert forekommet mindst en gang siden den sidste glaciation uden nogen mærkbar stigning i drivhusgasser ... [og] fordi vi ikke forstår grundene til disse tidligere opvarmende begivenheder, er det ikke muligt at tilskrive en bestemt andel af den nylige, mindre opvarmning til en stigning i drivhusgasser.

Men det var Houghtons alarmistiske glans over de faktiske fund i rapporten, som det var bestemt, fangede verdens medier og politikere opmærksomhed. Og det var bare hvad der ønskes af deres allierede Strong, der endda forberedte sig på det enestående spektakulære, han planlagde at arrangere i Rio de Janeiro to år senere.

Det såkaldte 'Earth Summit', som Strong organiserede og var formand for i Rio i 1992, var den største konference, verden nogensinde havde set. Det blev deltaget af 108 verdensledere, lige fra Cubas Fidel Castro til en ret mere modvillig US præsident George Bush Sr sammen med 20.000 andre officielle delegerede. Også til stede i Rio var **20.000 klimaaktivister** og medlemmer af grønne lobbygrupper, **alle betalt af FN og regeringsfonde**, som var arrangeret af Strong selv. Han masterminded hver detalje om denne ekstraordinære samling, og sikrede, at den oprettede en Framework Convention on Climate Change (UNFCCC) til vejledning i at fremme en **global 'klima politik'**.

Det var planlagt, at UNFCCC i 1997 skulle arrangere en ny megakonference i Kyoto, hvor verdens nationer ville underskrive en traktat, der accepterer at foretage drastiske nedskæringer i kuldioxidemissioner. Eller for at være mere præcis i overensstemmelse med Strong's ægte langsigtede dagsorden, ville denne traktat forpligte de 'udviklede' lande i Vest til at reducere deres kuldioxidemissioner (da DE først og fremmest var ansvarlig for problemet), mens de betaler enorme beløb til de stadig udviklende lande i resten af verden, herunder Kina og Indien, for at hjælpe deres økonomier med at indhente Vesten.

For den lille håndfuld meteorologer, der i midten af 1980'erne havde diskuteret, hvordan man får politikere til at acceptere, at global opvarmning var en alvorlig trussel, udgjorde alt dette et fantastisk kup. På bare fire korte år havde de hævet det til toppen af verdens politiske dagsorden. Den første verdensleder, der kom om bord i 1988, havde været Storbritanniens premierminister, **Margaret Thatcher**, der var blevet omvendt til sagen af Storbritanniens

GLOBAL OPVARMNING

ambassadør i FN, Crispin Tickell. Han havde vundet hende over ikke mindst ved at citere Hansens beviser til Senatskomiteen. Og hun havde da givet begejstret støtte til John Houghton i sine planer om at oprette IPCC og finansieringen til at skabe en ny afdeling på hans UK Met Office, Hadley Center for Climate Change (senere blev det til Hadley Center for Climate Prediction and Research). Dette ville med Climatic Research Unit (CRU) fra University of East Anglia være ansvarlig for en anden af, hvad der blev verdens fire vigtigste globale temperaturregistre. 6*

I Amerika var den mest fremtrædende politiker, der nu helt engagerede sig i sagen **Senator Al Gore fra Tennessee**; et medlem af det senatsudvalg i 1988, der var ved at blive amerikansk vicepræsident under Bill Clinton.

I Bruxelles i oktober 1991 havde Det Europæiske Fællesskab (kort efter det var blevet EU) anerkendt IPCC-rapporten for at vise, hvordan der for første gang nu var 'en konsensus blandt forskere om den mulige indvirkning og risici ved drivhuseffekten'. Dette kom i et langt dokument med en fællesskabsstrategi til begrænsning af Kuldioxidemissioner, der foreslår en europæisk omstilling til vedvarende energi.

Alt i alt var det tydeligt, at behovet for at 'bekæmpe klimaforandringer' i høj grad var en idé, hvis tid var kommet. Men i lyset af det første trin i Janis tretrinsanalyse, må vi bemærke, at selv den videnskabelige base for teorien om de 'sande troende' på ingen måde var så sikker, som det forelå. Det eneste 'bevis' på, at de var de højre, lå i fremskrivningerne af disse computermodeller, der specifikt er programmeret til antager, at stigende kuldioxid var den vigtigste faktor, der driver globale temperaturer og derfor ændringer i klimaet. Politisk havde de bestemt gjort forbløffende fremskridt. Men som det blev vist af den måde, Houghton havde brug for at få hans oversigt 'sexup' for politikere, var de stadig nødt til at skubbe temmelig hårdt på for at få deres sag til at virke så vandtæt, som de ønskede sig. Og det blev allerede meget tydeligt, at de, der støttede deres sag, skulle gå videre til den anden fase af Janis-reglerne ved at insistere på, hvor det er muligt, at sagen gælder 'Menneskelig induceret klimaændring' som nu blev accepteret som en 'konsensus' af verdens videnskabsmænd.

Regel 2: Oprettelse af illusionen om en 'konsensus'

*Kun en ubetydelig brøkdel af forskere benægter den globale opvarmningskrise.
Tiden for debatten er forbi. Videnskaben er afgjort.*

Al Gore, 1992

En fremtrædende videnskabsmand, som ikke var en del af 'konsensus', var Dr. Richard Lindzen, Alfred P. Sloan, professor i meteorologi ved Massachusetts Institute of Technology og en af Amerikas mest respekterede atmosfære fysikere. I 1992 udgav han en lang uformel artikel med titlen 'Global opvarmning: oprindelsen og arten af påstået videnskabelig konsensus', hvis tema var det ekstraordinære pres, som var opbygget i slutningen af 1980'erne for at skabe indtryk af, at den globale opvarmning blev understøttet af en overvældende 'konsensus' af den videnskabelige mening. Han begyndte med at huske et brev, han havde modtaget i 1988 fra en respekteret professor i økonomi ved navn Lester Lave, der

GLOBAL OPVARMNING

havde været et af de andre vidner, der blev indkaldt før Senatskomiteen i 1988, hvor James Hansen havde talt så dramatisk.

I modsætning til Hansen, havde Lave fortalt senatorerne, at den globale opvarmningshypotese **stadig var 'kontroversiel'**, og at det på ingen måde galt om, at alle forskere var enige om det, og at videnskaben stadig var meget usikker på, hvad årsagerne til klimaændringer måtte være.

Senator Gore udtrykte hårdt irritation over dette og hævdede, at enhver, der sagde sådan noget ikke vidste, hvad han talte om, og antydte, at derfor var der ingen mening i, at senatorerne hørte mere om professor Lave's beviser. 7*

Lave var så overrasket over at blive afskediget af udvalget på en sådan måde, at han havde skrevet til Lindzen, som en af USAs mest markante klimatologer, for at spørge, om han havde været forkert på den. Lindzen bekræftede, at sagen for global opvarmning ikke kun var kontroversiel, men også efter hans opfattelse 'upålidelig' 8*

To år senere, da IPCC producerede sin første rapport, som Lindzen beskrev, havde han som videnskabsmand fundet det dybt foruroligende. Også han var blevet chokeret over den måde Houghtons resume over for politikere, i vid udstrækning havde ignoreret 'usikkerheden', udtrykt i dele af selve rapporten, ved at forsøge at 'præsentere forventningen om betydelig opvarmning som fast baseret videnskab. 9* Dette var faktisk i det væsentlige blevet bekræftet af Houghton selv, idet han indrømmer, at:

... skønt ethvert forsøg blev gjort af hovedforfatterne på at inkorporere deres kommentarer, dannede disse i nogle tilfælde en mindretalsopfattelse, som ikke kunne forenes med den større enighed. 10*

Men Lindzens hovedindvendinger mod rapporten var baseret på det videnskabelige område, hvori han havde selv uovertruffen ekspertise. Han bemærkede, at IPCC's forudsigelser om fremtiden temperaturer og klimaadfærd alle var baseret på computermodeller. Og hvad der især slog ham var, at programmeringen af disse modeller var alt for forenklet. Ved at give polyposition til kuldioxid og andre drivhusgasser som vigtigste 'tvungne' ingrediens til at vise fremtidige temperaturer og ved ikke at tillade andre naturlige påvirkninger på klimaet, var deres fund påviseligt vildledende.

Lindzen iagttog især, at modellerne overså eller alvorligt vurderer forkert, den rolle der spillede den langt mest vigtige drivhusgas af alle, **vanddamp**, som udgør mere end 90 procent af deres samlede volumen. De undlod også at give mulighed for effekten af det øgede skydække, der ville være resultatet af den større fugtighed forårsaget af opvarmning af verdenshavene. Hver af disse effekter ville mindske virkningen af global opvarmning. Redegør for dem ordentligt i modellerne, argumenterede han, og så ville det ses, at 'drivhuseffekten' forårsaget af stigende kuldioxidniveauer havde været vildt overdrevet. Hvad mere var, dette kunne demonstreres ved at køre de samme computermodeller retrospektivt for at vise, hvor temperaturen skulle have været i det 20. århundrede, hvis de havde ret. Det blev blankt indlysende at disse groft forenklet programmer ikke kunne forklare de faktiske variationer, der havde fundet sted i det 20. århundredes temperaturniveauer. I 1920'erne og 1930'erne hvor kuldioxidemissionerne var relativt lave, havde temperaturerne været kraftigt stigende. Men i de år, hvor emissionerne steg meget mere stejlt imellem 1940 og 1970'erne var temperaturerne faldet tilbage i det, der blev kendt af klimatologer som den 'Lille køling'.

GLOBAL OPVARMNING

Faktiske antagelser, som modellerne var baseret på, sagde Lindzen, ville have ført dem til at forudsige en opvarmning af det 20. århundrede der var fire gange større end faktisk registreret (med mest stigning før atmosfærisk kuldioxid havde nået dets nuværende niveau). På dette grundlag, hvordan kunne enhver tillid nu placeres i deres påståede evne til at estimere fremtidige stigninger? Som Lindzen ubeskriveligt udtrykte det, havde modellerne hverken fysikken eller det numeriske nøjagtighed til at komme med fund, der ikke var **'foruroligende vilkårlige'**.

Men selvom dette bekræftede, hvorfor Lindzen fandt IPCC's sag i fremtiden som 'umulige' varmere og alvorligt overdrevne, var hans lange papir om arten af den formodede 'konsensus' faktisk meget bredere. Især fokuserede han på både den bemærkelsesværdige grad, hvor begrebet "konsensus" var blevet brugt til at dominere den offentlige debat og også det ekstraordinære pres, der bringes til at sikre, at enhver, der vovede at stille spørgsmålstegn ved det, blev marginaliseret.

Først havde det været bemærkelsesværdigt, hvor hurtigt andre indflydelsesrige interessegrupper havde skyndt sig at melde sig ind i sagen. Han beskrev for eksempel hvor inderlig global opvarmning var blevet taget op af de førende miljøkampagneorganisationer, sådan som Greenpeace, Earth of Friends og WWF. Disse presgrupper, der oprindeligt kom ud af 'miljøopvågning' i 1960'erne, havde nu opnået meget betydelig status og indflydelse som 'ikke-statslige organisationer' eller 'non-governmental organisations' (NGOs).

Det vigtigste oprindelige mål for alle disse kampagnegrupper havde været behovet for at redde verden fra en 'trussel', fra atomvåben og atomkraftværker. 11* Men med bemærkelsesværdig enstemmighed, da den kolde krig sluttede, havde de alle pludselig skiftet fokus på deres opmærksomhed mod denne nye trussel mod planeten. Som Lindzen udtrykte det:

... disse lobbygrupper har budgetter på flere millioner dollars og beskæftiger ca. 50.000 mennesker. Deres støtte er meget værdsat af mange politiske figurer. Som for enhver større gruppe bliver selvedfoldelse en afgørende bekymring. 'Global opvarmning' er blevet et af de største slagskrige i deres indsamlingsindsats. På samme måde, accepterer medierne utvivlsomt udtalelserne fra disse grupper som objektiv sandhed.

I marts 1989 havde de vigtigste NGO'er dannet en paraplyorganisation, Climate Action Network, til at koordinere deres kampagne om global opvarmning. Dette skyggefulde organ skulle bruges af Strong i 1992 til at koordinere hans rekruttering af de 20.000 aktivister, der deltog i hans Rio-topmøde.

På samme tid havde en anden sådan gruppe, Union of Concerned Scientists, som oprindeligt var blevet dannet til kampagne om nukleare spørgsmål, organiseret et andragende til at opfordrer til anerkendelse af global opvarmning som potentielt den største fare for menneskeheden. Den eventuelle liste over 700 underskrivere, inklusive nobelprisvindere og mange medlemmer af National Academy of Sciences virkede enormt imponerende. Men kun omkring tre eller fire 'af dem var ifølge Lindzen kvalificerede klimaforskere.

På 1990-mødet i National Academy var dens præsident med særlig henvisning til dette andragende, gik ud for at advare medlemmerne mod at "udlåne deres troværdighed til spørgsmål, som de ikke havde nogen særlig viden om. 12* Hans advarsel blev synlig ignoreret.

GLOBAL OPVARMNING

Lindzen huskede også, hvor hurtigt den nye sag var blevet moderigtig blandt førende figurer inden for showbusiness, såsom Hollywood-skuespillerne Robert Redford, Barbra Streisand og Meryl Streep, som alle foretog meget publicerede opkald i Redfords ord, for at folk skal stoppe bare med at "forske" på den opvarmende trussel og i stedet "begynde at handle" (som Lindzen urigtigt observerede, ikke var en urimelig ting for en skuespiller at gøre).

Men nu blev det imidlertid tydeligt, hvor mange nye penge der nu var blevet tilgængelig til forskning i klimaændringer. Selvom præsident i 1989 George Bush Sr's seniorrådgivere i Det Hvide Hus oprindeligt havde været skeptiske til spørgsmålet, var det politiske pres nu så stort, at de i 1989 godkendte en svimlende stigning i det føderale budget for forskning i klimaændringer. I løbet af de næste fire år var dette steget fra kun 134 millioner dollars til i alt 2,8 milliarder dollar. 13*

Men som Lindzen bemærkede, blev det snart klart, at ethvert forslag blev anset for at være ambivalent over den globale opvarmning var meget usandsynligt, at ville blive accepteret. Han mindede om, hvordan National Science Foundation, vinteren 1989, var finansiering trukket tilbage fra en af hans MIT-kolleger, professor Reginald Newell, da hans dataanalyser ikke viste, at det foregående århundrede havde oplevet en nettoopvarmning (en korrekturlæser antydede, at hans resultater var 'farlige for menneskeheden'). 14*

Dette var en indikation af, hvor hensynsløst presset var blevet for at lukke kritikere af 'konsensus' ud af debatten. Da Lindzen selv afgav en kritik af den globale opvarmningsafhandling til Science, tidsskriftet for American Association for Fremme af videnskab, blev hans artikel afvist som værende uden interesse for dens læserskare. Men til sin forbløffelse fortsatte Videnskaben derefter med at angribe hans papir selvom det ikke var blevet offentliggjort.

Selv om artiklen til sidst blev vist i Bulletin of the American Meteorological Society, gjorde dens redaktør "en målbevidst indsats for at anmode om tilbagevirkninger", herunder et angreb på Lindzen af Stephen Schneider, en videnskabsmand, der i 1970'erne havde været en fremtrædende tilhænger af troen på, at verden måske var på vej mod en ny istid, men var nu en af de førende fortalere for opvarmning.

Brevene, som papiret vækkede fra Bulletines læsere, var imidlertid overvejende skeptiske over sagen for menneskeskabt opvarmning. Faktisk en efterfølgende Gallup undersøgelse af klimaforskere, der tilhører American Meteorological Society og American Physical Union viste, at ikke mindre end 49 procent afviste det. Kun 18 procent mente, at noget opvarmning var forårsaget af mennesker, mens 33 procent var 'ved ikke'.

Lindzen bemærkede, hvordan et antal forskere, der deltog i IPCC-rapporten, havde

... vidnede om presset på dem for at understrege resultater, der støtter aktuelle scenarie og for at undertrykke andre resultater. Dette pres har ofte været effektivt, og en undersøgelse af deltagere afslører betydelig uenighed med slutrapport. 15*

"Hvorfor, må man undre sig", spurgte Lindzen, "var der sådan en insistering på videnskabelig enstemmighed om opvarmningsspørgsmålet"? Han observerede trods alt,

... enstemmighed i videnskaben er praktisk talt ikke-eksisterende i langt mindre komplekse spørgsmål. Enstemmighed om et spørgsmål, der er så usikkert som 'global

GLOBAL OPVARMNING

opvarmning', ville være overraskende og mistænksom. Hvorfor søges videnskabsfolkets meninger uanset deres fagområde? Biologer og læger bliver sjældent bedt om at godkende nogle teori i højenergifysik. Tilsyneladende, når man kommer til 'global opvarmning', vil enhver videnskabsaftale gøre det.

Tilhængere af 'konsensus' blev nu tydeligvis utålmodige over for nogen der turde stille spørgsmålstegn ved deres ortodoksi. Dette bringer os videre til sidste fase af Janis tre regler for gruppetænkning: den hensynsløse måde, hvorpå en 'konsensus' skal forsvares mod alle, der er uenige med det. Dette er nødvendigt for opretholdelse af 'konsensus', ikke kun i propagandamæssige termer, der viser et bredere publikum, hvordan kritikere sikkert kan ignoreres, men i psykologiske termer ved at styrke deres egen tro på, at 'konsensus' er uden tvivl rigtig.

Regel 3: At sætte 'ikke-troende' ud på overdrevet

Når Lindzen's skeptiske synspunkter var blevet kendt, som han beskrev i sin artikel, var han blevet udsat for et giftigt angreb, selv i bøger, såsom *World on Fire: Saving a Endangered Earth*, udgivet i 1991 af George Mitchell, demokraternes majoritetsleder i senatet. Faktisk var Lindzen langt fra alene om at få sådan behandling. Han og andre 'klimaskeptikere' blev nu regelmæssigt udsat for afvisende latterliggørelse i pressen, som i en artikel i *New York Times* af Al Gore, hvor ved noget ironisk fremskrivning sammenlignede han dem, der delte hans synspunkter med Galileo, tappert stående for sandheden mod den tids intolerante konsensus.

Men hvor ondsksfuldt at undertrykke kritik havde tilhængere af 'konsensus' blev illustreret af skæbnen for to andre fremtrædende videnskabsfolk, der også offentligt havde vist, at de ikke abonnerede på 'konsensus'. I sommeren 1992, da Al Gore, den førende politiske korsfarer for global opvarmning i Amerika, var nomineret til at blive det Demokratiske partis kandidat til næstformand. Som en del af hans kampagne udgav han en bog, *Jorden i balance*, hvor han hævdede, at den globale opvarmning var 'den værste trussel, vi nogensinde er konfronteret med. 16*

Gore hyldede glødende manden, der først havde advaret ham om denne trussel da han var i Harvard i midten af 1960'erne: den fremtrædende oceanograf Roger Revelle. Tilbage i 1950'erne som leder af en afdeling ved University of California i San Diego, havde Revelle stået bag oprettelsen af forskningsstationen på toppen af den hawaiianske vulkan Mauna Loa, der måler niveauerne af kuldioxid i atmosfæren. Da dataene havde vist, at disse steg konstant, var det dette mere end noget andet, der hjalp med at sætte den store alarm over den globale opvarmning på vej.

Da Gore skrev sin bog i 1992, syntes han ikke, selvom Revelle havde anerkendt en mulig forbindelse mellem drivhusgasser og globale temperaturer, at han længe havde taget et meget forsigtigt syn på den globale opvarmning end den, Gore selv er forkæmper af. I juli 1988 efter Hansen havde overskrifter med sit vidnesbyrd til Wirths senatudvalg, havde Revelle skrevet til et kongresmedlem:

De fleste forskere, der kender emnet, er endnu ikke villige til at satse på, at klimaet dette år er resultatet af 'drivhusopvarmning'. Som du meget godt ved, er klimaet meget variabel fra år til år, og årsagerne til disse variationer er ikke godt forstået. Min

GLOBAL OPVARMNING

egen personlige tro er, at vi skal vente yderligere ti eller tyve år for virkelig at være overbevist om, at drivhuseffekten vil blive vigtigt for mennesker på både positive og negative måder. 17*

Fire dage senere havde Revelle skrevet til Wirth selv og advaret om, at:

... vi skal passe på ikke at vække for meget alarm, indtil hastigheden og beløbet af opvarmning bliver klarere. Det er endnu ikke indlysende, at sommerens varme vejr og tørke er resultatet af en global klimaforandring eller blot et eksempel på usikkerheden omkring klima variabiliteten. Min egen følelse er, at vi må have bedre ventetid i yderligere ti år, før de foretager fortrolige forudsigelser. 18*

I 1990 på en konference i American Association for the Advancement of Science, Revelle blev kontaktet af en gammel ven, Dr. Fred Singer, dengang professor i miljøvidenskab ved University of Virginia, men som tilbage i 1960'erne havde arbejdet med NASA til at designe og oprette, US National Satellite Weather Service som dets første direktør. De to mænd diskutererede sammen ved at skrive et uformelt papir om global opvarmning, som Singer fortsatte med at udkaste til forelæggelse i et tidsskrift med lille cirkulation Cosmos. Da han og Revelle mødtes for at diskutere beviserne, blev de enige om flere ændringsforslag, og artiklen blev offentliggjort i april 1991. Den havde titlen 'Hvad skal man gøre ved drivhusopvarmning: kig inden du springer'. Deres vigtigste argument, der gentager synspunkterne som Revelle tidligere havde udtrykt i sine breve til medlemmerne af Kongressen, var at:

Drastiske, bundfaldende og især ensidige skridt til at forsinke de formodede drivhuseffekter kan koste job og velstand og øge de menneskelige omkostninger ved global fattigdom uden at være effektiv. Streng økonomisk kontrol nu ville gøre det økonomisk ødelæggende især for udviklingslande. . . '

De konkluderede, at:

... den videnskabelige base for en drivhusopvarmning er for usikker til at retfærdiggøre drastisk handling på dette tidspunkt.

Artiklen tiltrak kun lidt opmærksomhed og tre måneder senere, professionelt aktiv til slutningen af sit liv døde Revelle i en alder af 82. Senere samme år blev Singer dog inviteret til at bidrage med en bog om global opvarmning og foreslog, at deres artikel skulle genudgives.

Den følgende sommer af 1992, da Al Gore arbejdede hårdt for at vinde den vicepresidentielle nominering, tog *New Republic* kontrasten op med henvisninger til Revelle i hans nye bog og synspunkterne, der er udtrykt i den artikel, han havde medforfatter til Singer. 19* Dette blev fremtrædende rapporteret andetsteds i medierne og, efter at Gore vandt nomineringen, blev han endog rejst i en tv-valgdebat. Gores svar var ikke kun for at protestere på, at Revelles synspunkter i artiklen var blevet taget 'helt ude af sammenhæng', men til at bruge en af hans nære medarbejdere, dr Justin Lancaster fra Harvard, til at bede Singer om at fjerne Revelles navn fra artiklen. Dette var noget upraktisk, da det allerede var blevet offentliggjort.

Lancaster fortsatte dog med sin indsats og hævdede ikke kun, at Revelle ikke virkelig var medforfatter til artiklen, og at hans navn kun var inkluderet over hans indvendinger, men antyder endda, at Singer må have presset en syg gammel mand, hvis mentale kapacitet svigtede.

GLOBAL OPVARMNING

Da Gore var blevet USAs vicepræsident gentog Lancaster sine anklager, Sanger i april 1993 sagsøgte ham for injurier. Og dette førte til en bemærkelsesværdig åbenbaring. Hvornår de to sidst udvekslede dokumenter, viste det sig, at det var Gore, der især havde presset Lancaster om Revelles mentale tilstand mod slutningen af sit liv:

Lancaster's forslag om, at Singer havde udnyttet Revelle ganske forkert med tab af hans fakulteter.

Men Lancaster var nu villig til at indrømme, at Revelle faktisk havde været 'mentalt skarp til slutningen '. Han indrømmede også, at Revelle havde vist ham artiklen før den blev offentliggjort med kommentaren om, at der ikke så ud til at være noget i det 'der ikke var sandt'. 20*

I februar 1994 afslørede en ABC News-præsent, Ted Koppel, på sin *Nightline Program*, som vicepræsident Gore havde ringet til ham personligt og antydede, at han skulle udsætte de uhyggelige politiske og økonomiske kræfter bag det, han kaldte 'Miljøbevægelse'. Gore havde især opfordret ham til at afsløre kendsgerningen, at Singer og andre forskere, der havde udtalt skeptiske synspunkter om den globale opvarmning modtog penge fra kulindustrien og andre fossile brændstofinteresser.

Sådanne anklager blev allerede et alt for velkendt træk ved debatten. Enhver, der våger at udtrykke tvivl om 'konsensus', kan nu blive beskyldt for, at de kun kunne give udtryk for disse synspunkter, fordi de var blevet betalt for at gøre så af energifirmaer, 'Big Oil' eller endda tobaksindustrien. 21* Men da Koppel ringede Gores bluff ved at rapportere opkaldet fra vicepræsidenten i udsendelsen, blev dette forsøg på at bruge en førende nyhedsprogram for at miskreditere sine modstandere provokerende og en sådan politisk forlegenhed, at Lancaster kort efter afgjorde sin sag med Singer ved at udstede en fuld tilbagetrækning og undskyldning. 22*

Denne kedelige episode var en yderligere grafisk illustration af, hvordan de, der blev fanget af gruppetænkning, reagerer sandsynligvis på alle, der ikke er enige med dem. Som Janis viste, fordi det eneste bevis, de er villige til at genkende, er det, der bekræfter deres egen tankegang, enhver, der adskiller sig, må miskrediteres, stereotyp og karikeres som kun at gøre det ud fra et ubehageligt motiv.

I stedet for at forsøge at adressere de punkter, som dissenserne hæver, modvirkes disse rutinemæssigt af ad-hominem-angreb på deres karakter. En eller anden mørk grund skal findes for at forklare, hvorfor der ikke bør lyttes til sådanne mennesker, såsom at antyde at de kun sætter spørgsmålstejn ved 'konsensus', fordi de får betaling for at gøre det.

Men sådanne propagandataktikker kan kun være effektive, så længe den illusoriske "konsensus" fortsætter med at have den moralske tilslutning.

6 'Idéen, hvis tid var kommet'

*Da vi søgte efter en ny fjende, der skulle forene os, kom vi på ideen om, at forurening, truslen om global opvarmning, vandmangel, hungersnød og lignende ville passe til vores papir. . .
alle disse farer er forårsaget af menneskelig indgriben ... den rigtige fjende er så menneskeheden selv.*

*Den første globale revolution, rapport fra The Club of Rome, 1991. 23**

Indtil videre har vi kigget nærmere på, hvordan oprindelsen af dette overbevisningssystem giver en perfekt casestudie i gruppetænkningens arbejde ved at demonstrere, hvordan alle tre stadier af dette arketyperiske mønster kom så hurtigt frem lige fra starten af den globale opvarmningshistorie. Vi skal snart følge denne historie i en oversigtsform, og vi ser på nogle af de mere iøjnefaldende eksempler på, hvordan Janis konsekvente regler fortsatte med at forme historien i de kommende år. Men først skal vi kort overveje to af de dybere psykologiske grunde til, at den globale opvarmnings 'fortælling' havde det brede og hurtige tag i slutningen af 1980'erne **som en 'idé, hvis tid var kommet'**.

Den første grund var det dybe skift i den kollektive bevidsthed, der havde fundet sted i slutningen af 1950'erne og 1960'erne, hvilket gav anledning til det, der blev kendt som 'miljøisme' og 'miljøbevægelse'. Dette var bevidstheden om, at for første gang i historien havde videnskaben givet menneskeheden magten til at ødelægge alt liv på jorden. Det øverste udtryk for denne idé var naturligvis den bange skygge, der blev kastet af mulighed for en atomkrig. Med den kolde krig var verden delt mellem to store lejre, hver bevæbnet med missiler, der bærer brintbomber, ikke bare i stand til øjeblikkelig katastrofisk ødelæggelse men spredning af radioaktivitet så vidt, at det kan gøre store dele af planeten ubeboelig.

Men denne erkendelse faldt også sammen med en ny bevidsthed om menneskehedens skade vi allerede påførte naturen og det naturlige miljø gennem giftige kemikalier, metoderne i det moderne landbrug, den stadigt voksende havforurening med plastaffald, overbefolkningens pres og beviset for, at så mange arter nu så ud til at blive truet med udryddelse af menneskelig aktivitet.

I 1958 havde denne frygt givet anledning til kampagnen for nuklear nedrustning, i 1961 til grundlæggelsen af WWF og i 1962 til Rachel Carsons enormt bedst sælgende *Silent Spring* om truslen fra pesticider til dyrelivet. Ved udgangen af 1960'erne havde dette ført til lanceringen af de to mest indflydelsesrige af al miljøkampagne grupper, Greenpeace og Friends of the Earth, begge oprindeligt fokuseret på atomkraft trusselen.

Intet billede fik tidens nye stemning bedre end 'Earthrise', billedet af den bløde blå jord, der i 1968 blev taget fra Apollo 11-rummissionen, som i vid udstrækning blev fortolket og som viser, hvor sårbar jorden var blevet for de destruktive kræfter af menneskeheden som 'den eneste planet, vi har fået'.

I 1972 kom den første 'Verdensmiljøkonference', arrangeret for FN og formet efter sin egen politiske dagsorden af Maurice Strong. Samme år Club of Rom's *The Limits to Growth*-rapporten, der sælger 37 millioner eksemplarer over hele verden, brugte en computermodel til

GLOBAL OPVARMNING

at vise, hvordan befolkningsvæksten snart ville overstige fødevarer produktion og naturressourcer, for at true civilisationens overlevelse.

Alt dette havde skabt et tankesæt og en fortælling, ved at kaste menneskeheden som dens egen værste fjende, som 'gøgen i skabelsen', var perfekt tilpasset sidst i 1980'erne for at tage denne store nye skræmmehistorie med på bordet: det, bortset fra alle de andre trusler, som planeten og menneskeheden stod overfor fremover, måske den værste (bortset fra naturligvis fra et nuklear holocaust), var muligheden for at globalt opvarmning, skabt af menneskelige emissioner af drivhusgasser, kan føre til ødelæggelse af alt liv på jorden.

Dette var grunden til, da den kolde krig sluttede, med det pludselige kollaps af det sovjetiske kommunistiske imperium, næsten natten over, fjernede frygten for atomkrig, de miljøgrupper, der var grundlagt på deres modstand mod atomvåben og atomkraft, var i stand til, at omformes problemfrit til at se behovet for, at bekæmpe trussel om menneskeskabt global opvarmning, som deres nye store sag. De blev også samlet i dette af WWF med den begrundelse, at global opvarmning var en alvorlig ny tilføjelse til dens hovedformål, at kæmpe for arter der er truet med udryddelse.

Nøglen til succes for den nye sag var netop, at den appellerede til den moralske forstand. De, der blev fanget i det, var overbeviste om, at de støttede de 'gode fyre', der ønsker at 'redde planeten' fra en ganske hidtil uset katastrofe. De passede således ind i et meget gammelt og arketypisk mønster af kollektiv menneskelig psykologi. Lige siden den bibelske historie om Noah, havde historien (eller myten) været fuld af episoder, hvor man troede, at menneskeheden stod over for en enorm katastrofe, der truede verdens ende. Fælles for alle sådanne årtusindscenarier var overbevisningen om, at dette ville være en straf for menneskets ondskab om, at have taget en moralsk forkert drejning. Og en meget stærk del af appellen af denne særlige fortælling var, at den delte verden i de '**onde fyre**', der havde ledt menneskeheden på vej mod katastrofe ved at overtale den til afhængighed af de onde fossile brændstoffer og de '**gode fyre**', der omsider var vågnet op til at se, hvor farligt fejlagtigt dette havde været. Ved at tilslutte sig denne nye hellige sag, var det at vælge at sidde med 'livet' snarere end at fortsætte blindt på en kurs, der ville ellers bringe døden til alt liv på jorden - medmindre menneskeheden kunne overtales til vågne op i tide og tage de meget drastiske handlinger, der alene kunne bringe frelse.

Hvis en form for gruppetænkning er afhængig af en overbevisning om, at den har den højeste moral, var "konsensus" om global opvarmning ved at tage sin egen første virkelige moralske udfordring op. Dette var, da der for første gang kom en alvorlig skandale over det indre arbejdet med dens mest prestigefyldte myndighed, **IPCC**.

7 IPCC bryder sine egne regler: 'konsensus' overlever sin første store skandale

Medlemmernes faste tro på deres gruppes moral og deres brug af udifferentierede stereotyper af deres modstandere ville gøre det muligt for dem at minimere konflikter mellem etiske værdier og hensigtsmæssighed. . . "Da vores gruppes mål er gode", føler medlemmerne, "at ethvert middel, vi beslutter at bruge, skal være godt". . . Delt negative stereotyper, der indeholder fjendens onde natur, ville forbedre deres følelse af moralsk retfærdighed og deres stolthed over den høje mission for gruppen.

Irving Janis, Groupthink

Hvis IPCC ikke er i stand til at følge sine mest basale procedurer, ville det bedste være at opgive hele IPCC-processen, eller i det mindste den del, der vedrører videnskabelig dokumentation om klimaændringer, og se efter mere pålidelige rådgivningskilder på dette vigtige spørgsmål.

Professor Frederick Seitz, tidligere præsident for National Academy of Sciences²⁴

Skandalen brød ud i 1996 efter offentliggørelsen af IPCCs anden vurderingsrapport, selvom det ved denne lejlighed var blevet besluttet at udstede **Summary for Policymakers** nogen tid før udgivelsen af den fulde rapport. En sætning i den havde fanget verdensomspændende overskrifter. Den hævdede, at »balancen af beviser antyder at der er en menneskelig indflydelse på det globale klima. Og kilden til dette var givet som **kapitel 8** i arbejdsgruppens rapport. Sikkert nok, når den fulde rapport endelig dukkede op, blev en lignende sætning opdaget begravet i hundreder af sider.

Men ingen var mere overrasket over dette end flere af de videnskabelige bidragydere til de samme sider, som tidligere havde underskrevet teksten som en nøjagtig registrering af, hvad de var enige om. Disse nu meget citerede ord var ikke vist i udkastet, de blev formelt godkendt på et møde i Madrid i november 1995 (også deltaget af 177 regeringsdelegater fra 96 lande og 14 ngo-repræsentanter) . 25* Særligt underligt var det, at de eneste kilder, der blev citeret til den nye ordlyd, var to papirer, der var medfattet af en af hovedforfatterne i denne del af rapporten: en ansat videnskabsmand af den amerikanske regering ved navn Ben Santer. I klar overtrædelse af en af IPCC's strengeste regler, var disse to citerede papirer ikke engang blevet offentliggjort.

Det, der dog forbløffede forskerne endnu mere, var at opdage det ikke mindre end 15 centrale udsagn fra deres aftalte tekst var blevet slettet. Og hver af disse havde udtrykt **alvorlig tvivl om det menneskelige bidrag til den globale opvarmning**. De inkluderet for eksempel sådanne udsagn som:

Ingen af de ovennævnte undersøgelser har vist klare bevis for, at vi kan tilskrive de observerede ændringer i den specifikke årsag til stigninger i drivhusgasser.

og

Ingen undersøgelser til dato har positivt tilskrevet hele eller dele af observerede klimaændringer til menneskeskabte årsager.

GLOBAL OPVARMNING

Det hele virkede så uregelmæssigt, at *Wall Street Journal*, en uge efter, at den fulde rapport blev vist, da Tidsskriftet offentliggjorde en ødelæggende artikel med overskriften "**Stort bedrag på global opvarmning**", af en af de mest respekterede forskere i Amerika, professor Frederick Seitz, en tidligere præsident for National Academy of Sciences. 26* Seitz citerede nogle af de 15 passager, der var blevet slettet så forbandet, tordnende at:

I mine mere end 60 år som medlem af det amerikanske videnskabelige samfund, inklusive tjeneste som præsident for både National Academy of Sciences og the American Physical Society, jeg har aldrig været vidne til en mere foruroligende korruption af peer review-processen end begivenhederne, der førte til denne IPCC-rapport.

"Det største ansvar" for hvad der var sket, foreslog han, skal ligge hos hovedforfatter, Santer. "IPCC-rapporter", observerede Seitz, "kaldes ofte" konsensus" udsigt'. Men hvis de skulle føre til 'kulstofafgifter og begrænsninger for økonomisk vækst, de vil have en stor og næsten helt sikkert destruktiv virkning på økonomierne i verdenen'. Han fortsatte:

Uanset hvad hensigten var af dem, der foretog disse væsentlige ændringer, er deres virkning at narre politikere og offentligheden til at tro, at videnskabelige beviser viser, at menneskelige aktiviteter skaber global opvarmning.

IPCC-virksomheden var tydeligvis meget rystet over at have været fanget i denne fejl. Så uigenkaldelig var Seitz's omdømme, at hans artikel ikke blot kunne ignoreres. Det var heller ikke muligt at miskreditere ham personligt (skønt denne halte indsats blev gjort at knytte ham til Fred Singer, som medforfattere af et papir, som det blev antydnet, skal være blevet finansieret af allierede i tobaksindustrien).

Wall Street Journal offentliggjorde defensive breve fra både Bolin og Houghton, sammen med en fra Santer selv (medunderskrevet af Tom Wigley, en anden tæt rådgiver af Al Gore og tidligere direktør for University of East Anglia's CRU), der alle benægter hvad der var sket, at havde været i strid med IPCC's regler.

Dette punkt blev udviklet i et papir af et andet medlem af IPCC-virksomheden, Stephen Schneider, som også havde været til stede på Madrid-mødet. 27* Han bekræftede, at det var Santer, der havde været ansvarlig for alle sletninger og tilføjelser. Men han beskrev også, hvordan, helt inden for reglerne (som han hævdede). Lidt gruppe forskere var derefter gået ud i et separat rum for at godkende ændringerne. 28* Hvad der først kom to år senere, som bevis for et kongresudvalg, var sekvensen af begivenheder, der havde gået forud for forandringen. Før de bidragydende videnskabsfolk havde underskrevet teksten, modtog Houghton, som redaktør af rapporten, en meddelelse fra udenrigsministeriet i Washington, der lyder:

*Det er vigtigt, at kapitlerne ikke afsluttes før afslutningen af drøftelser på IPCC-arbejdsgruppe 1-plenum i Madrid og det kapitel authors overbevises om at ændre deres tekst på en passende måde følgende diskussionen i Madrid. 29**

Denne instruktion var kommet fra den mand for kontoret, der nu var den amerikanske statssekretær for statsspørgsmål: Timothy Wirth, den mangeårige nær allierede af Vice Præsident Gore og formand for disse historiske høringer i Senatet i 1988. Den øverste del af den amerikanske administration på det tidspunkt havde været gennem bestræbelserne på, at sikre et vellykket resultat til den globale klimakonference, der skal finde sted i Kyoto i 1997.

GLOBAL OPVARMNING

Til dette anså de det for vigtigt, at IPCC skulle udtale sig mere kraftfuldt end de tidligere kunne, så der ikke længere ville være nogen tvivl om, at den globale opvarmning var forårsaget ved menneskelig aktivitet.

Under alle omstændigheder kan denne episode have ført observatører til, at stille spørgsmålstejn ved, om IPCC var et ganske upartisk, ikke-politisk organ, som det blev påstået at være. Men sådan var kraften i gruppetænkning, som nu holdt så mange i sit greb - ikke mindst medierne - at støvet snart lagde sig. IPCC's myndighed, som repræsenterer en 'konsensus om verdens øverste klimaforskere, fremstod stadig uskadt.

Det er et retfærdig gæt, at få af de 10.000 mennesker, der deltog i UNFCCC's megakonference i Kyoto i december 1997, ikke (i enhver forstand) var fuldt betalte støttespillere for 'konsensus'. De omfattede 2000 officielle delegerede - politikere, embedsmænd og akademikere - støttet af 5000 fuldt finansierede klimaaktivister og medlemmer af grønne lobbygrupper (44 fra Greenpeace alene) plus 3000 repræsentanter for verdens medier, hvor næsten alle havde været sympatiske for konferencens sigte. Stjernen i showet var vicepræsident Gore, der kom ned med helikopter på hovedkonferencehotellet lige i tide til at afgive åbningstalen. Også til trods for, at Maurice Strong, der selvom han ikke længere var formand for lejligheden, var hovedformålet med samlingen, at underskrive verdens første fuldskala globale 'klima traktat ', der efter måneder med hård studehandel bag kulisserne blev til mange linjer, oprindeligt udarbejdet af Strong.

De rige industrialiserede nationer i Vesten, klassificeret som '**bilag 1-lande**', ville acceptere at begrænse deres kuldioxidemissioner, mens det stadig 'udviklende' **bilag 2 lande**, herunder Kina og Indien ville være fritaget, for at give deres økonomier mulighed at indhente Vesten. Den ensidige karakter af denne aftale satte Gore på stedet, fordi det var netop grunden til, at det amerikanske senat allerede havde stemt imod 95-0 og Amerika kunne ikke acceptere en sådan traktat. **Men med enstemmigt bifald underskrev Gore det alligevel.**

Selvom en af hans nære rådgivere, Tom Wigley, tidligere direktør for University of East Anglia's CRU, berømt beregnede, at de nedbringelser af emissioner, der blev tilmeldt af de udviklede lande ville kunne bremse stigningen i de globale temperaturer med seks år, det politiske fokus de næste par år var, at overtale det krævede antal lande til at ratificere traktaten for at bringe den i kraft. Det var allerede aftalt at Kyoto kun var det første skridt, der skulle erstattes af et andet, og en meget hårdere traktat et par år frem.

Til alt dette var det vigtigt for IPCC, at øge presset med sin næste rapport i 2001. Dette skulle føre til, hvad der videnskabeligt ville blive det mest afslørende afsnit i dens historie.

8 "Konsensus" tilslører beviserne

Han, der kontrollerer fortiden, kontrollerer fremtiden. Han, der kontrollerer nutiden, kontrollerer fortiden.

George Orwell, 1984

Indtil nu så det ud til, at den globale opvarmningsteori så stadig mere sandsynlig ud. Da kuldioxidniveauerne fortsatte med at stige, gjorde trenden i de globale temperaturer også, tilsyneladende lige som forudsagt. Men det ene problem, som mere end noget andet bekymrede den lille gruppe af videnskabsmænd i hjertet af IPCC var den langvarige antagelse, at i middelalderen - den såkaldte middelalderlige varme periode - havde verden været endnu varmere end det var blevet i slutningen af det 20. århundrede. Dette var klart århundreder før det kunne have fået skylden for menneskeskabt kuldioxid. 30*

Historien om, hvordan IPCC fik løst dette problem, har længe været kendt og fuldt dokumenteret. 31* Det begyndte i 1995 med en berømt e-mail fra en af den lille gruppe af forskere i hjertet af IPCC, Jonathan Overpeck, til en anden videnskabsmand, hvem han antog, at han var enig med 'konsensus'. I det sagde Overpeck 'vi skal slippe af med den Middelalderlig varm periode'.

Fire år senere, **bang on cue**, optrådte der i naturen en graf, produceret af en hidtil ukendt ung ph.d., Michael Mann, der leverede netop det, der var nødvendigt. Mann og to kolleger havde helt omskrevet det accepterede billede af den historiske verdens temperatur. Deres graf viste temperaturer, som støt var faldet i løbet af sidste årtusinde i en næsten urokkelig nedadgående linje, indtil pludselig i det sene 20. århundrede steg de dramatisk til langt det højeste niveau i 1000 år (hvilket giver grafen formen på håndtaget og bladet på en **ishockeystok**). Den middelalderlige varme periode var helt forsvundet. Det samme havde den fire århundreder lang lille istid. Og det hjalp yderligere, at 1998 var blevet målt som det hotteste år siden moderne temperaturregistre begyndte, hvilket bragte grafen til sit passende skræmmende højdepunkt.

Dette var alt hvad de øverste på IPCC kunne have ønsket. Da den tredje vurderingsrapport kom ud i 2001, førte '**hockey-stick**' ikke kun den første side af resuméet for politikere, men ved lanceringen af rapporten, dukkede Houghton op i medierne foran en enorm sprængning af Mann's graf. Det dukkede også op fem gange til i selve rapporten. Det var dette forbløffende billede, der tilskyndede resuméet til, at gå endnu længere end sine forgængere med, at hævde at 'der er nye og stærkere beviser for, at det meste af den opvarmning, der er observeret over de sidste 50 år kan tilskrives menneskelig aktivitet 'og forudsige at inden for 100 år kunne globale temperaturer have steget med så meget som 5,8 ° C, meget højere end noget foreslået før. 32*

Men det var også den underligt kendte hockeysticksform, som et år eller to senere, fangede opmærksomheden på Steve McIntyre, en canadisk ekspert i statistik. Som en industriel konsulent, vakte formen af hockeystokken hans mistanke, fordi han ofte havde set lignende grafer produceret af virksomheder, der ønsker at give et overdrevent optimistisk billede af deres fremtidige forretningsudsigter. Da McIntyre og en canadisk økonomiprofessor, Ross McKittrick, brugte deres ekspertise til at analysere, hvordan Mann havde konstrueret grafen, blev de stadig mere forbløffet. I det væsentlige syntes det, at Mann's algoritme var 'minedrift' i

GLOBAL OPVARMNING

de underliggende data for hockey-stick-figuren, og derfor ville give et hockeystick resultat uanset hvilke data, der blev ført ind i det. Faktisk, skønt grafen påstås at vise temperaturer i de sidste 1000 år i hele den nordlige halvkugle, bestod Mann's oprindelige 'proxy' temperaturdata stort set bare af træringe fra Nordamerika (en notorisk upålidelig måde) at måle tidligere temperaturer). Men næsten de eneste træer fra prøven, der faktisk havde en hockeystokform, havde været en gruppe med **bristlecone** fyrretræer i Californien.

Ikke desto mindre havde Mann's algoritme tildelt disse 390 gange mere vægt end en træeringsprøve fra Arkansas, som ikke havde vist en 'hockeystick' -form. Endelig og mere underligt var, at temperaturerne i de afsluttende årtier af det 20. århundrede slet ikke var baseret på træeringsproxy overhovedet. De var termometerindspillede data og i den meget publicerede version af grafen, der blev offentliggjort i IPCCs 2001-rapport, var de blevet splejset i slutningen af træeringsdataene. 33* Det var kun denne kombination af to helt forskellige datakilder, der gav grafen den endelige, iøjnefaldende optik. Oprindeligt havde McIntyre og McKittrick store vanskeligheder med at få et videnskabeligt tidsskrift til at offentliggøre deres fund. Nature, der oprindeligt havde offentliggjort grafen og længe havde været en meget partisk talsmand for 'konsensus', nægtede helt klart at tillade dem at forklare, hvad deres omhyggelige analyse havde afsløret. 34* Men når de først havde fundet en tidsskrift, der var villig til at offentliggøre deres konklusioner, blev det mere og mere tydeligt, at IPCC- virksomheden igen var blevet alvorligt fanget, og denne gang på selve 'beviset' der havde fremsat det mest udbredte argument for deres sag.

Vi lærte senere fra **Climategate-e-mails**, lækket i 2009 fra CRU, hvad angst og vrede, dette havde vakt blandt den tæt forbundne gruppe af forskere, der nu var hjertet af IPCC. I udvekslingen af e-mails blandt alle deres navne var: Mann selv, Ben Santer, Tom Wigley, Stephen Schneider, Jonathan Overpeck, Kevin Trenberth og Gavin Schmidt, der var Hansens nummer to på GISS som er ansvarlig for den ene af de to vigtigste globale overfladetemperaturregistre. På East Anglia selv, var deres nære allierede, CRU-direktør Phil Jones, ansvarlig for den anden overfladepost, HadCRUt.

Hvad disse e-mails også afslørede, var, at lige da Mann havde skabt sin 'hockey-stick', havde Jones 'CRU-kollega Keith Briffa allerede forsøgt at producere en bemærkelsesværdig lignende graf, også baseret på træering'proxies', denne gang fra Sibirien. Men disse syntes også, frustrerende nok, at have vist et markant fald af temperaturerne i anden halvdel af det 20. århundrede, hvilket viste, at de ikke var grundlag for temperaturmåling overhovedet. Det var dette problem, der førte til det mest citerede af alle Climategate-e-mails, der beskriver, hvordan de havde brugt 'Mike's Nature-trick' til at **skjule nedgang**. Med andre ord, de havde afskåret træeringssekvensen lige der, hvor den ikke havde givet det billede, de ønskede, og derefter, som Mann inkorporerede termometer temperaturer i de seneste årtier, hvilket fik dem til at se meget varmere ud end middelalderen.

Da det var ude i det fri, fortsatte kontroversen om 'hockey-stick' torturisk med at rulle ud i to år til. To af Manns nærmeste akademiske kolleger, offentligt forkæmper af Houghton, trak alle i bremsen for at sikre, at den næste IPCC-rapport, på grund af 2007, ville indeholde beviser, der bekræfter nøjagtigheden af 'hockeystick'. 35*

Faktisk har der siden 2001 været to væsentlige ændringer på toppen af IPCC. Houghton havde selv trukket sig som leder af arbejdsgruppe I, der var ansvarlig for videnskab om klimaændringer. I 2002 havde den af politiske grunde fået en ny formand, Dr Rajendra

GLOBAL OPVARMNING

Pachauri, den uklare direktør for en lille Delhi-baseret forskning institut, TERI. Pachauri havde tidligere været jernbaneingeniør, før han fik en ph.d. i 'energiøkonomi'. Han havde ingen baggrund inden for klimavidenskab. 36*

I 2006 var Mann's graf genstand for to separate Kongres-undersøgelser. Den ene inkluderede flere af hans tilhængere, som sørgede for, at dens fund ikke var for åbenlyst ødelæggende. Den anden bestilte en rapport fra Dr. Edward Wegman, en af USAs mest respekterede statistikere, som var voldsomt kritisk overfor Mann's metodologi. I en linje, der næsten kunne være kommet fra Irving Janis, skrev Wegman, at Manns akademiske tilhængere var

... en tætnet gruppe af individer, der lidenskabeligt tror på deres speciale. Vores opfattelse er imidlertid, at denne gruppe har en selvforstærkende feedbackmekanisme.

Med andre ord var gruppens metode, at diskutere peer review og citerer hinandens arbejde for at maksimere autoriteten af deres delte opfattelse. Men trods al deres indsats, omhyggeligt orkestreret af deres allierede i IPCC, og på trods af yderligere krænkelse af IPCC's strenge forbud mod citerende papirer, der endnu ikke er offentliggjort, er den endelige rapport's forsvar af Mann blevet temmelig godt begravet. Dens eneste gentagelse af hans graf var så krypteret sammen med andre i et 'spaghetti'-diagram, at det næppe var synligt.

Selvom 'hockeystaven' nu var blevet så vidt miskrediteret, at det var helt ude af syne, blev det fortsat brugt af tilhængere af 'konsensus' som om intet af dette var sket. I politikernes og mediernes øjne er prestige for IPCC forblev så højt som nogensinde.

9 Når gruppetænkning møder omverdenen Sir David King tager til Moskva

De afslørede en absolut - og jeg understreger absolut - manglende evne til at besvare spørgsmål. . . da det blev klart, at de ikke kunne give et materielt svar på et spørgsmål . . . blev der gjort forsøg på at forstyrre seminaret. Mindst fire gange i løbet af seminaret blev der iscenesat grimme scener, der forhindrede seminaret i at fortsætte normalt. Som et resultat mistede vi mindst fire timers arbejdstid.

Vladimir Putins vigtigste økonomiske rådgiver, der taler om briternes adfærd delegation ledet af Sir David King på en international konference om global opvarmning i Moskva i 2004

Historie kan give få mere bemærkelsesværdige eksempler på kraften i gruppetænkning end den skala, som i de tidlige år af det 21. århundrede. Tilhængerne af 'konsensus' nu havde overtaget enhver større videnskabelig institution i den vestlige verden. 37* Hvert prestigefyldt videnskabeligt organ ledet af Royal Society i Storbritannien og National Academy of Sciences i Amerika, hvert velrenommeret videnskabeligt tidsskrift som Nature og Videnskab, hvert universitet (og temmelig sikkert, hele uddannelsessystemet) var nu ikke bare forpligtet til den officielle ortodoksi, men evangeliserede for sagen.

Forskere fra næsten enhver disciplin kæmpede for at fremstille stadig mere skræmmende scenarier om, hvordan polaris ville smelte, havvandstandet stiger, og tørke, oversvømmelser, orkaner og dræbene varmebølger bliver hyppigere, ikke mindst fordi dette nu var den nemmeste måde at få adgang til offentlig finansiering til al forskning, der kunne relateres, uanset berøring til 'klimaforandringer'.

Men disse forskere og akademikere arbejdede alle inden for 'konsensus'-boblen. Dette betød, at de kun talte med hinanden, sikre på, at de alle delte de samme a-priori antagelser. I deres udveksling med deres kolleger og på deres uendelige offentligt finansierede konferencer mødte de aldrig nogen, der måtte være uenige med dem eller stille ubehagelige spørgsmål.

Men vi husker nu to eksempler på, hvad der skete i meget sjældne tilfælde, da dem inde i boblen utilsigtet kom op imod ægte eksperter udenfor. Den første var oplevelsen af Sir David King, der siden 2000 havde været den største videnskabelige rådgiver for den britiske regering under Tony Blair. I 2004 med USA som stadig ikke havde ratificeret Kyoto, bød Blair på at tage den internationale føring i at få nok lande til at ratificere traktaten til, at den kan træde i kraft. Og han sendte nu King i kamp for at støtte ham.

Som specialist i overfladekemi havde King uanset hvad, ingen kvalifikationer inden for klimavidenskab. Men i januar 2004 forhindrede dette ham ikke i at skrive i Science, at den globale opvarmning var nu det 'mest alvorlige' problem, som menneskeheden stod overfor, 'en langt større trussel mod verden end terrorisme. King angreb præsident George W. Bush for ikke at have tilsluttet USA, som verdens største kuldioxidudleder, (med den kendsgerningen at det var det amerikanske senat, der enstemmigt havde nedlagt veto mod underskrivelsen af traktaten, endvidere at ratificere den).

GLOBAL OPVARMNING

I marts gik King meget længere og advarede et udvalg af parlamentsmedlemmer om, at Antarktis allerede havde mistet 40 procent af sin is, og smeltningen af de polære iskapper kunne forårsage et skift i Golfstrømmen, hvilket ville sænke temperaturerne i Storbritannien og Europa med så meget som 10°C. Dette 'kunne ske ganske pludseligt', sagde King, som også kunne 'Slukke' for den indiske monsun. "Der kan være et punkt, og det er helt sandsynligt", fortsatte han: "hvor temperaturerne steg for højt til, at tropiske skove kunne overleve, så de ville skifte fra at være nettoabsorberende af kuldioxid til nettosendere. Dette kunne udløse en gentagelse af, hvad der var sket for 55 millioner år siden, da kuldioxid steg til 1000 dele pr. million af atmosfæren. Det meste af Jorden var så varmt, at dette gjorde 'Antarktis praktisk talt til det eneste sted på planeten, der var beboelig.'" 38*

De britiske politikere kunne have været klar til at tro på alt dette, men fire måneder senere fandt King et meget anderledes publikum, da han på Blairs anmodning ledede et team af Britiske forskere til Moskva, for at deltage i et internationalt seminar arrangeret af Russian Academy of Sciences, præsident Putins øverste økonomiske rådgiver, Alexander Ilarionov. King's mission var, at overtale russerne til at ratificere Kyoto, hvilket omsider ville bringe traktaten i kraft. Men Ruslands førende forskere kunne ikke have været mere imod den vestlige 'konsensus' om, at kuldioxid var hovedårsagen til global opvarmning. Og da King så, at listen over talere, der blev inviteret til at henvende sig til konferencen, omfattede nogle af verdens førende forskere, der var mest skeptiske af IPCC 'konsensus', beskrev han rasende dem som 'uønskede' og sagde, at de ikke skal have lov til at tale. 39*

Da der blev insisteret på, at seminaret skulle fortsætte som planlagt, var samlingen blev forbløffet over King's og hans kollegers opførsel. De talte meget længere end deres tildelte tid, afbrød ofte andre talere og ved fire lejligheder fik seminaret til at bryde sammen i en sådan grad, at det måtte suspenderes. Højdepunktet kom, da King selv var på talerstolen og fremførte "konsensus"-synet om et af dets yndlingsmedlemmer: at den globale opvarmning var ansvarlig for smeltningen af iskappen på Kilimanjaro. En af dem i publikum, der kunne se, at King ikke havde nogen idé om, hvad han talte om, var professor Paul Reiter, verdens førende autoritet på insektbårne sygdomme, såsom malaria. Som rådgiver til Verdenssundhedsorganisationen havde han bidraget til IPCCs rapport fra 1996, men havde været stærkt kritisk over for påstanden om, at den globale opvarmning ville medføre en spredning af sygdomme. Og han havde allerede vakt Kongens ære på konferencen ved at forklare, at IPCC havde fået videnskaben til at fremstå så dårligt.

Reiter stod nu op for at forklare høfligt, at King syntes uvidende om flere ekspertundersøgelser, der havde vist, at krympningen af Kilimanjaro iskappen intet havde at gøre med global opvarmning. Isen var smeltet siden 1880'erne. Det meste af tilbagegangen havde været i årene før 1950. Dets årsag havde været lokal skovrydning, hvilket havde ført til et kraftigt fald i nedbør. Ude af stand til at svare på Reiters punkter, brød King midt i en sætningen af og førte sit hold ud af rummet.

Efter afslutningen af sagsbehandlingen indkaldte Ilarionov til en pressekonference for at tale om alt, hvad de havde været vidne til. Han begyndte med at minde om, at måneder tidligere havde det Russiske Academy sendt ni spørgsmål om videnskab til IPCC, som de intet svar fik på, men kun politiske formaninger for Rusland til at ratificere traktaten. Intet i selve Kyoto-protokollen, sagde han, eller 'den' videnskabelige 'teori, som den er baseret på' var "fremkommet af dataene". De forudsagte konsekvenser af global opvarmning, 'øgede tørke

GLOBAL OPVARMNING

oversvømmelser, orkaner eller andre ekstreme vejrbegebenheder' havde ganske enkelt ikke fundet sted. Hvis der var...:

... en ubetydelig stigning i temperaturen, skyldes det ikke menneskeskabte faktorer, men naturlige faktorer, der er forbundet med planeten selv og solaktivitet.

Han fortsatte med at tale om de 'forvrængede og forfalskede' data, der blev brugt til at fremme 'konsensus', idet han nævnte 'hockeystaven'. Og han fortalte derefter om Kings og hans kollegers adfærd, og påpegede deres komplette manglende evne til at svare på videnskabelige spørgsmål og henviser til de 'grimme scener', der havde 'forhindret seminaret i at fortsætte normalt'.

Ilarionov sluttede med en advarsel om ordsqualder, som verden igen syntes, at være oppe imod en 'menneske-hadende, totalitær ideologi', der beskæftiger sig med 'forkert information, forfalskning, fabrikation, mytologi og propaganda' i et forsøg på, 'at bevise den påståede gyldighed af dets teori. Ingen lyttede til denne stormende afvisning af det 'konsensus' stod for, eller kunne have gættet, at fire måneder senere på privat initiativ af Tony Blair, ville præsident Putin gøre en komplet U-drejning. Til gengæld får Rusland tilladelse at tilslutte sig Verdenshandelsorganisationen på meget gunstige vilkår, hvis han ville ratificere Kyoto-traktaten.

En insider-konto af IPCC

Spørgsmålet om konsensus er nøglen til at forstå IPCC's begrænsede udtalelser. Konsensus er politikken, ikke videnskab. . .

. . . i informationsalderen, populær viden om videnskabelig information. . . er et tidevand af fejlinformation. . .

Alarmist aktivister, der opererer i velfinansierede fortalergrepper, har en hovedrolle ved at oprette forkert information. I mange tilfælde manipulerer de offentlige opfattelser med følelsesmæssige og voldsomt fordømmende 'videnskabelige' udtalelser. . .

Forskere, der udfordrer disse alarmister, får sjældent prioritet af medier. . .

Professor Paul Reiter, bevis for House of Lords-udvalget, 2005

Året efter, i 2005, kom en anden af de sjældne lejligheder, da førende talsmænd for 'konsensus' blev bragt sammen med nogle af verdens mest fremtrædende videnskabelige 'skeptikere', denne gang i London, og som vidner blev kaldt for House of Lords Select Committee for Economic Affairs.

På den ene side var Dr. Rajendra Pachauri, formand for IPCC, Sir John Houghton og Sir David King. Vidner for den anden side, ved insistering på, fra et mindretal af udvalget, såsom den skeptiske Lord (Nigel) Lawson, inkluderede Dr. Richard Lindzen, professor Ross McKittrick, svenske professor Niklaus Morner, en tidligere præsident for Den Internationale Kommission for Havniveauændring (en anden meget skeptisk tidligere bidragsyder til IPCC, hvis bevis havde irriteret King i Moskva) og professor Reiter.

GLOBAL OPVARMNING

De to sider mødte naturligvis ikke ansigt til ansigt, men gav vidnesbyrd individuelt. Repræsentanterne for 'konsensus', der udviste standard IPCC-linjen og priste værdien af dets computermodeller, var tydeligvis ikke glade for at se, at den fremtrædende skeptiker også ville afgive bevis. De gik ud på deres måde, for at undgå hvad Houghton beskrev som repræsentanter for de kun **'meget få' videnskabsmænd**, der var uenige med IPCC. De blev, sagde han, **'ikke seriøst betragtet'**.

Men den mest afslørende session var den med professor Reiter, fordi han, efter at have været en bidragydende forfatter til kapitlet i sin rapport fra 1996, om effekten af global opvarmning på menneskers sundhed, kunne give en unik insiders syn af, hvordan IPCC faktisk fungerede.

Reiter huskede, hvor forbløffet han havde været for at opdage, at næsten ingen af hans kolleger, der bidrog til kapitlet, på nogen måde var kvalificerede eksperter på dets emne. En havde skrevet et papir om sundhed og mobiltelefoner, selvom hans største interesse var 'effektiviteten af motorcykelhjelme'. Ingen af kapitlets hovedforfattere havde skrevet et forskningsdokument om insektbårne sygdomme, og to af dem var "miljøaktivister" på fuld tid, hvor den ene havde skrevet artikler om landminer og kviksvølvforgiftning. Det eneste formål var, fremkom det, at fremstille et kapitel, der viser, hvordan opvarmning ville producere en spredning af 'vektorbårne sygdomme', som 'forudsagt' ved en absurd forenklet computermodel.

Forgæves havde Reiter forsøgt at forklare, at al seriøs videnskab viste, at der ikke var noget bevis for at støtte dette synspunkt. Men sikker nok, da han så det færdige kapitel, blev han forfærdet over at se, hvordan dens 'amatøragtige tekst' var fyldt med grundlæggende videnskabelige fejl, hvilket kun afspejler 'den begrænsede viden' fra dens forfattere.

IPCC havde fået, hvad de var kommet efter. Sammendraget for politikere kunne hævde, at 'klimaforandringer sandsynligvis vil have vidtgående og for det meste negative virkninger om menneskers helbred med betydeligt tab af liv. Efter at rapporten var blevet anerkendt i vid udstrækning for at repræsentere 'konsensus fra verdens **1500 topforskere**', bemærkede Reiter hvordan 'otte ud af ni større websteder' havde sat insektbårne sygdomme 'øverst på listen over skadelige virkninger af klimaændringer, med angivelse af IPCC '. Han beskrev, hvordan han derefter var blevet inviteret tilbage til at bidrage til IPCCs rapport fra 2001, men da han havde gjort det, fandt han og en anden forfatter, at de var de eneste videnskabsmænd, der havde kendskab til insektbårne sygdomme overhovedet, og at de andre forfattere kun ville have den samme alarmist historien som før, og derfor trak han sig.

For 2007-rapporten, som verdens førende autoritet på dette område, var han faktisk blevet nomineret til at være en hovedforfatter af den amerikanske regering. Men denne gang blev han afvist. Da han spurgte en IPCC-embedsmand hvorfor, viste det sig, at hun arbejdede for UK Met Office's Hadley Center. Hun kunne kun fortælle ham, at udvælgelsen af forfattere blev besluttet af 'verdens regeringer'. Som Reiter fortalte House of Lords udvalg, der har demonstreret pointen, **'konsensus er politik, ikke af videnskab '**.

10 'Konsensus' og medierne

BBC beslutter at bryde loven for 'konsensus'

BBC skal gøre alt for at sikre, at kontroversielle emner bliver behandlet med behørigt nøjagtighed og uvildighed i alle dens relevante output.

Statutory obligation under the BBC Charter, 2006

Jeg fandt seminaret chokerende ærligt. . . Jeg var ærligt forfærdet over uvidenhedsniveauet om det problem, som BBC-folket viste. Det syntes for mig, at ingen af dem havde vist en professionel nysgerrighed omkring emnet. . . Jeg brugte dagen til det diskuterende emnet, og jeg kan ikke huske nogen, der viser noget tegn på, at de alvorligt havde læst noget overhovedet '.

Richard D. North, efter at have deltaget i BBC-seminaret om 'Klimaændring: Udfordringen til Broadcasting ', 26. januar 2006⁴⁰

Ligesom hele den videnskabelige virksomhed var faste i grebet af 'konsensus', sådan var de vestlige medier. I USA er alle førende aviser og tidsskrifter fra New York Times og Washington Post til Time og Newsweek var blevet fulde engagerede tilhængere af 'konsensus', ligesom alle store tv-kanaler, NBC, CBS og ABC.

I Storbritannien var billedet det samme. Aviser som The Guardian, The Independent og Observer var så inderlige evangelister af den grund, og den eneste måde, de adskiller sig fra IPCC-ortodoksen, lå i det vildt, som de ville skubbe endnu længere ved ivrigt at udgive alle ny skræmmende global opvarmningshistorie.

Ofte stammer disse fra de vigtigste miljøkampagner, så som Greenpeace, Earth of Friends og WWF, der var blevet den 'væbnede fløj' af den globale opvarmningsbevægelse, der konstant hævder, at den katastrofale klimaændring gik nu hurtigere frem end IPCC havde forudsagt, og opfordrede regeringerne til at tage meget mere drastiske handlinger i brug.

Ingen britiske journalister har sat spørgsmålstegn ved dette hysteri. Men en undtagelse var Rosemary Richter, den største lederforfatter af Times, der beskrev en meget mærkelig konference i House of Lords udvalg, med 200 videnskabsfolk, der havde fundet sted på Exeter University tidligt i 2005. Det var blevet iscenesat efter anmodning fra Tony Blair, kort tid efter at have været vært for et møde med G8-regeringerne, der planlagde at sætte den globale opvarmning øverst på dagsordenen. Forsamlingen, sagde hun,

*... blev som en konkurrence, mellem skrækhistorier – forsvinder Golfstrømmen, millioner af døde af malaria i Midlands, den koldt isbjørn - ville gøre det bedste job for at få offentligheden til at krybe. Som spin for regeringens sag om, at klimaændringer er en trussel, der er større end terrorisme, var dette uden tvivl effektiv. Som vejledning til beslutningstagere var det en skam. Store historier hører ikke til på G8-topmøderne. 41**

GLOBAL OPVARMNING

Faktisk var BBC, et langt stykke hen ad vejen, den mest prominente publicist for sådan en "konsensus-plus"-alarm i de britiske medier, der havde rapporteret fra konferencen i glødende vendinger. Og i januar 2006 gik det endnu længere ved iscenesættelse bag lukkede døre af en meget speciel begivenhed i sig selv i sit White City Television Center.

Det, der senere skulle blive berygtet, da 'BBC's hemmelige seminar' varede en hel dag og indeholdt 28 af BBCs seniorledere, inklusive cheferne for tv- og radionyheder, aktuelle anliggender og 'Vision'. De mødtes alle for at diskutere 'Klimaændringer: Udfordringen til radio- og tv-spredning' sammen med otteogtyve af, hvad BBC Trust skulle omtale i sin rapport fra 2007, som "nogle af de bedste videnskabelige eksperter" på emnet.

Begivenhedens arrangør var en af BBCs vigtigste miljøkorrespondenter, Roger Harrabin, som længe havde været kendt for hans ubarmhjertige ensidige rapporter om klimaændringer. Harrabin kørte også en lille medievirksomhed, dedikeret til at skifte den måde, miljøhistorier blev dækket på i de udsendte medier, kaldet Cambridge Media and Environment Programme, med finansiering fra WWF, afdelingen for miljø, mad og landdistrikter og University of East Anglia. Det var gennem dette organ, at Harrabin organiserede seminaret.

I lang tid forsøgte BBC at hemmeligholde, hvad der var sket på dette møde, eller hvem disse 'bedste videnskabelige eksperter' faktisk havde været: bortset fra det faktum, at hovedtaler var Lord May af Oxford. Bedst kendt som en økolog, havde han tidligere været en administrator af WWF og præsident for Royal Society, som under hans regi mellem 2000 og 2005 var blevet omdannet til et andet organ, ubarmhjertigt evangelisering for opvarmnings sag.

May's synspunkter blev præget af hans afskedstale til Royal Society, da han sagde:

... der eksisterer en klimaændrings'benægtelseslobby', finansieret af titusinder millioner af dollars fra dele af kulbrinteindustrien, som var meget ens i holdning og taktik til tobakslobbyen, der fortsat nægter at rygning er årsager kræft eller den nysgerrige lobby, der benægter at hiv, er forårsaget af aids.

Kun en udenforstående var uforvarende blevet inviteret til seminaret: journalisten Richard D. North som beskrev med de citerede ord, hvor 'rystet' han havde været ved fuldstændig 'uvidenhed' om emnet for alle fra BBC, som han havde talt med.

Først fem år senere blev der foretaget en søgning i Wayback Machine, et arkiv over internettet websider, som endelig afslørede, hvem de 'bedste videnskabelige eksperter' faktisk var. Kun tre var overhovedet aktive videnskabsfolk, ingen af dem klimaeksperter (og en var leder af universitetsafdelingen i East Anglia, som hjalp med at finansiere Harrabins propagandavirksomhed). Stort set alle de øvrige var professionelle klimalobbyister, lige fra udsendte af Greenpeace og Stop Climate Chaos-kampagnen til 'kuldioxid projektleder' for BP-olieselskabet (som to år tidligere havde annonceret at dets initialer ikke længere stod for 'British Petroleum' men 'Beyond Petroleum', i et forsøg på at vise, at de nu var så tvivlsomme over for fossile brændstoffer, som et olieselskab kunne foregive at være).

Men den reelle betydning af dette møde var, at et råd fra Lord May BBC besluttede, at man ikke længere behøver at blive foruroliget af sin lovpligtige pligt under BBC Charter, der kun skal rapportere om 'kontroversielle emner' med 'behørig nøjagtighed og uvildighed'.

GLOBAL OPVARMNING

Fra nu af vil de hævde, at den videnskabelige konsensus til fordel for menneskeskabte klimaændringer var så overvældende, at der simpelthen ikke længere var to sider af argumentere overhovedet. Hvad Lord May kaldte 'lobbyens benægtelse af klimaændringer' var nu så ubetydelig og diskrediteret, at det ville være perfekt 'nøjagtigt' og 'upartisk' at ignorere det helt (skønt, for at være helt ærlig, havde der været et lille tegn på, at dette ikke var BBCs politik allerede).

Fire måneder senere fejrede BBC sin nye 'frihed' ved at lancere det, den såkaldte 'Klima Chaos': en hel række programmer lanceret med en todelt dokumentar med den mest respekterede af alle dens repræsentanter, Sir David Attenborough, med titlen **Sandheden om klimaændringer**. Attenborough præsenterede sig selv som en, der engang havde været skeptisk til menneskeskabte klimaændringer, men nu blev klar over, at beviserne for det var 'overvældende'. Det, der havde ændret hans sind, var graderne af 'klimatologer', der viser en så tæt sammenhæng mellem stigende kuldioxid niveauer og stigende temperaturer. Derefter løb han igennem nogle eksempler på den skræmmende skade, der allerede er forårsaget af den globale opvarmning. Bare det foregående år havde der været den katastrofale ødelæggelse, forårsaget af orkanen Katrina, som en opvarmet verden nu sandsynligvis vil se meget mere af. Der havde også været en tørke i regionen Amazon så alvorlig, at den truede overlevelsen af verdens største regnskov. Den europæisk varmebølge i 2003, den 'værste i 60 år', havde dræbt '27.000 mennesker', og sådanne begivenheder blev forudsagt at blive meget hyppigere. Isen i Arktis forsvandt så hurtigt, at det truede isbjørnens overlevelse. Og det blev udtrykt, at den hastighed, hvormed Grønlands iskappe smeltede, truede sådan en katastrofal stigning i havoverfladen, som Attenborough i sit andet program skulle hævde, at dette ville oversvømme store dele af det sydlige Storbritannien og udslette det meste af Florida og hele Bangladesh fra kortet.

Alle disse påstande var kendte fra klimaaktivister. Men havde Attenborough konsulteret en hvilken som helst ordentlig videnskabsmand, ville han have vidst, at alt var komplet omvendt af fakta. Langt fra at blive hyppigere var der nu færre Atlantiske orkaner end i 1940'erne. Oversvømmelsen af New Orleans skyldtes ikke global opvarmning, men manglen på at opretholde diger, der beskyttede lavtliggende dele af byen fra søen og floden over dem. Attenborough undlod at nævne at Amazon-tørken i 2005 allerede var blevet efterfulgt af rekordregn og oversvømmelser over Amazonas bassinet.

Meteorologer havde forklaret, at varmebølgen i 2003 ikke havde været på grund af den globale opvarmning, men at varm luft suges op fra Sahara af en langvarig højtrykscelle over Vesteuropa. Og de '27.000' dødsfald var meget færre end antallet, ofte tilskrives overdreven kulde i europæiske vintre.

Undersøgelser viste, at sommertemperaturerne i Arktis var endnu højere i slutningen af opvarmningsperioden mellem 1920 og 1940, end de var siden. Det blev estimeret, at antallet af isbjørne i dele af polarcirklen siden 1960'erne havde firedoblet sig. Hvad angår smeltningen af Grønlands iskappe, kunne Attenborough have opdagede, at dette kun udgjorde syv ettedandedel af en procent af dets samlede mængde, hvilket beviser, at det skal være skrumpet væsentligt mere igennem den middelalderlige varme periode, hvor der dengang var menneskelige bosættelser som nu lå under flere fod is. Hvad angår havvandstanden steg de i øjeblikket kun 2 millimeter pr. år og endda IPCC forudsagde, at de i det næste århundrede ville stige ikke mindre end 59 centimeter (23 inches).

GLOBAL OPVARMNING

Det egentlige punkt er, at det aldrig krydsede Attenboroughs og BBCs sind var, at undersøge fakta, som ville have vist dem, hvor meget de lå ved siden af målet. Så hermetisk forseglede var de i deres boble, at de ikke engang ville have vidst, hvor man skulle se.

I alt leverede er BBC et perfekt eksempel på Janis tre regler for gruppetænkning. Først var de blevet fanget i en 'fortælling', som ikke bød på nogen forbindelse med den ydre virkelighed. For det andet, ved kun at tale med dem, der var enige i fortællingen, overbeviste de sig selv om, at dette var den 'konsensus' opfattelse, som alle rettænkning folk var enige om. For det tredje vedtog de, som illustreret på deres seminar, at de der var uenige, var så forkert og få i antal, at de lovligt kunne være ignoreret.

Senere samme år var et endnu mere slående eksempel at følge.

11 Hysteria når sin højde Den ubehagelige usandhed af Hr. Gores

En hemmelig rapport, undertrykt af amerikanske forsvarschefer og opnået af The Observer, advarer om, at større europæiske byer vil blive oversvømmet af det stigende hav, som Storbritannien der sænker sig ned i et 'sibirsk' klima i 2020. Atomkonflikt, megatørke, hungersnød og udbredt oprør vil spredes over hele verden. . . død fra krig og hungersnød løber op i millioner, indtil planetens befolkning er reduceret til et omfang Jorden kan klare. Adgang til vand bliver en stor slagmark. . . Rige områder som USA og Europa ville blive 'virtuelle fæstninger' for at forhindre millioner af migranter fra at komme ind, efter at de blev tvunget fra land, der er druknet ved stigningen i havniveau, eller at det ikke længere er muligt at dyrke afgrøder.

Observatøren, 11. november 200442

Det er uansvarligt, hensynsløst og dybt amoralsk at stille spørgsmålstegn ved alvorligheden af situation. Tiden for diagnose er forbi. Tiden til at handle er nu.

Gro Harlem Brundtland, 9. maj 2007

Næsten overalt ser klimabenægtelse nu så dum og uacceptabel ud som Holocaust-benægtelse.

George Monbiot, The Guardian, 21. september 2006

Hvis en begivenhed mere end nogen markerede det øjeblik, hvor den globale opvarmningshysteri nåede sin højde, var det lanceringen i sommeren 2006 af filmen designet til at sprede budskabet til et verdensomspændende massepublikum:

Al Gore's An Inconvenient Truth.

Biografer blev snart pakket ud for at se den højest ydende dokumentarfilm i Hollywoods historie, åndeløst anerkendt af BBCs Richard Black, som 'måske tidenes mest skræmmende film. Det var ikke kun for at vinde en Oscar, men for Gore, at dele med IPCC, dette års Nobels fredspris.

Åbning med skud af smeltende gletsjere og den forsvindende sne på Kilimanjaro, var Gore's metode til at afslutte enhver velkendt skræmmende historie, der hidtil er udtænkt, og derefter overdrivet til det yderste.

Hans *pièce de résistance*, beregnet til at bekræfte nøjagtigheden af 'hockeystok' (så grusomt udført af 'global opvarmnings skeptikere', der nu 'aftager så hurtigt som disse bjerggletsjere '), skulle stå foran en enorm og endnu mere skræmmende version, som han hævdede var baseret på iskerner taget fra gletsjere af hans 'ven' Dr Lonnie Thompson. Dette kulminerede med en opadgående markering, så meget mere dramatisk end noget, der tidligere er set, at Gore måtte løftes op på en lift til nå det.

Derefter blev publikum behandlet med en grafisk rækkefølge af rædselslagere: isbjørne drukner, når den arktiske is smeltede, computergrafik, der viser hvor mange af verdens mest berømte byer der ville forsvinde, når havets niveau steg med 20 fod, og verdens klimasystem

GLOBAL OPVARMNING

kastes i kaos af oversvømmelser, tørke, tornadoer og orkaner som ingen nogensinde har set før.

Små øer i Stillehavet, som Tuvalu, ville snart forsvinde under bølgerne. Smeltningen af Himalaya-gletsjere, som syv store flodsystemer var afhængig af, ville til sidst berøve vandet til 40 procent af verdens befolkning. Global opvarmning ville føre til en masseudryddelse af arter, som allerede forsvandt med en hastighed '1000 procent' hurtigere end før. Der ville være en eksplosion i forekomsten af malaria og andre 'vektorbårne' sygdomme, da stigende temperaturer gjorde det muligt for insekter at sprede sig fra troperne over hele kloden.

Denne apokalyptiske vision, hævdede Gore, blev nu godkendt af 'enhver klimaforsker i verden' (bortset fra selvfølgelig den lille håndfuld af skeptikere, der var 'faldende lige så hurtigt som disse bjerggletschere'). Og til støtte for dette citerede han en nylig undersøgelse af Naomi Oreskes, en lektor i 'videnskabens historie' og lidenskabelig troende på 'konsensus' om klimaændringer. Ifølge Gore havde hun analyseret 928 'peerreview' videnskabelige artikler, der beskæftigede sig med klimaændringer, og fandt, at den procentdel, der udtrykte tvivl om årsagen til den globale opvarmning, var nøjagtigt 'nul'.

Knap nok en enkelt udsagn i Gore's film stod op til, at undersøgelsen var jævn fjernt sandt. Nogle af disse punkter er allerede nævnt: krympning af islagene på Kilimanjaro og Grønland; science fiction fremskrivningerne af sandsynligvis fremtidige stigninger i havoverfladen; den påståede stigning i atlantiske orkaner; påstanden om, at opvarmning ville medføre en massiv spredning i insektbårne sygdomme.

En af de mest latterlige var imidlertid den opblæste temperaturgraf, som angiveligt bekræftede nøjagtigheden af Mann's 'hockey stick', og som Gore hævdede var baseret på Dr. Thompsons gletsjeris-kerner. Til at begynde med, viste en søgning af Thompsons arbejde, at hans undersøgelser kun havde været beskæftiget med måling af tidligere nedbør, ikke temperaturer. Men endnu mere fordømmende viste det sig, at den eneste virkelige kilde til Gore's graf var en let ændret og overdrevet version af Mann's 'Hockeystick' selv. Det eneste bevis, som Gore kunne fremlægge til at bevise, at Mann's graf var nøjagtig, var en version af selve grafen, han forsvarede.

Påstand efter påstand faldt simpelthen fra hinanden: fra hans påståede stigning i oversvømmelser, tørke og tornadoer til hans påstande om årsager og hastigheden af artsudryddelser. Hvis Himalaya-gletscherne var forsvundet, ville dette være på grund af askeskyer fra skove, der blev brændt i Indonesien for at fremstille grundlag for plantning af palmeolieplantager. Satellitobservationer viste, at havstanden omkring Tuvalu og andre, angiveligt truede stillehavsøer, langt fra stiger, men faktisk er faldet.

På intet tidspunkt blev Gore mere pinligt fanget end da hans sekvens viste isbjørne angiveligt drukne, fordi den globale opvarmning havde smeltet isen. Dette blev inspireret af et billede taget i 2005 af fire druknede bjørne, ikke af mangel på is, men af en usædvanlig kraftig storm ud for kysten af Alaska.

Hvad angår hans brug af Oreskes 'papir om' Den videnskabelige konsensus om klimaændringer' til at hævde, at ikke et af hendes 928-papirer havde udtrykt tvivl om årsagerne til den globale opvarmning, havde hendes undersøgelse faktisk gjort det klart, at hun kun baserede dette på 'udtræk' af hendes prøve. Det var dette, der fik hende til at hævde, at 75 procent af dem godkendte "konsensus" om, at den globale opvarmning var

GLOBAL OPVARMNING

menneskeskabt. Men efterfølgende analyse af papirer fandt, at kun 905 havde inkluderet sammendrag, og af disse kun 13 eller 2 procent, støttede eksplicit menneskeskabte klimaændringer. Langt de fleste nævnte ikke det overhovedet. 43*

En overfladisk observatør af denne uigennemtrængelige kløft mellem Gore's film og videnskabelige faktum kan have været fristet til, at beskrive det som en øvelse i 'svig'. Men det ville det være at antyde, at Gore meget godt havde vidst, hvad han gjorde og bevidst villet narre offentligheden. Psykologisk ville dette imidlertid være en afgørende misforståelse af, hvordan gruppetænkning fungerer. Gore og hans produktionshold ville simpelthen ikke have været opmærksom på alle de videnskabelige undersøgelser der viser, at deres kendsgerninger var forkerte. De var ikke optaget af kendsgerninger. Deres eneste beskæftigelse havde været med at samle en 'fortælling', som de ønskede skulle være så overbevisende og kraftfuld, som de kunne gøre det.

Pointen er, at gruppetænkning pr. definition aldrig er funderet i virkeligheden; det er et trossystem. Og formålet med dem, der er fanget i det, og som er så overbeviste af den moralske retfærdighed af deres sag, er at konvertere andre til at dele deres tro. Det er ikke de rigtige fakta, der betyder noget, det er de pseudofakta, der kan bruges til at gøre deres fortælling mest overbevisende.

Det er på denne måde, at enhver form for gruppetænkning kommer til at retfærdiggøre midler. Det mest interessante kapitel i Hitlers Mein Kampf er det om 'Propaganda', fordi det så godt reflekterede den måde, hvorpå det overordnede formål med et sådant trossystem er, at finde den mest effektive måde at forene alle dem, der allerede deler det, til en tilsyneladende uimodståelig 'konsensus' og dermed for at vinde andre til deres sag. Dette er derfor at gruppetænk altid ser de som dets virkelige fjender, der nægter at gå sammen med dem, eller som prøver at påpege, at **kejseren ikke har noget tøj på**.

Gore selv havde tidligere på året sammenlignet forskere, der var skeptiske overfor 'konsensus', med 'medlemmer af' Flat Earth Society 'eller med' de mennesker, der tror på at månelanding faktisk blev iscenesat i et filmstudie i Arizona. Men i spændingen efter succesen med sin film tog Guardian-journalisten George Monbiot en ny og endnu mere fordømmende betegnelse for sådanne mennesker. At benægte menneskeskabte klimaændringer, skrev han, ser 'nu så dumt og uacceptabelt ud som Holocaust benægtelse'.

Andre havde bemærket 'klimaskeptikere' som 'benægtelse' så længe siden som i 2002. Lord May havde talt om 'lobbyens benægtelse af klimaændringer' til BBC-ledere ved deres 'Hemmeligt seminar' i 2006. Men sidestiller dem med en lille flok nynazister, der benægter virkeligheden i Hitlers dødslejre, og gav udtrykket en helt ny moralsk ladet drejning. Fra nu af kan de alle afvises som 'benægtelse', der blev fanget om et ildsted, netop fordi det bar denne nye og giftige undertekst.

Det var måske ikke tilfældigt, to dage før Monbiot's artikel blev offentliggjort, havde en amerikansk 'grøn' blog givet ekstravagant ros til hans seneste bog. Det endte med dette slagskrig:

Når vi endelig er blevet alvorlige over den globale opvarmning, når konsekvenserne er der og virkelig rammer os, og vi er i fuld gang med et verdensomspændende arbejde for at minimere skaden, skulle vi have krigsforbryderdomstole for disse jævnler, en slags klima Nuremberg. 44*

GLOBAL OPVARMNING

En af grundene til, at tilhængere af 'konsensus' brugte nye og mere ekstremt sprog for at udtrykke deres fjendtlighed var, at 'benægterne' nu var ved at finde nye og mere foruroligende måder at udfordre dem på.

12 Historien begynder at ændre sig: afvigende stemmer

2007 er sandsynligvis det varmeste år på rekorden.

UK Met Office-pressemeddelelse, 4. februar 2007

Det er et andet søm i kisten af afslag på klimaændringer som repræsenterer det mest autoritative billede til dato, der viser, at debatten om videnskaben og klimaændringerne er godt og vel forbi.

David Miliband, Storbritanniens miljøsekretær, ved lanceringen af IPCC's fjerde Bedømmelsesrapport, 2. februar 2007

The Great Global Warming Swindle

I begyndelsen af 2007 kunne det have set ud til, at 'konsensus' fejede det hele mere end nogensinde. Den 2. februar, hidtil uset, lancerede IPCC i Paris resumeet for politikere for sin fjerde vurderingsrapport. På alle måder dette overdådigt producerede dokument, co-skrevet i hovedkontoret for hans TERI institut i Delhi af IPCCs formand dr. Pachauri, gik meget længere end nogen af hans forgængere. "Opvarmning af klimasystemet", blev det udtalt, var nu "utvetydig". Temperaturerne på den nordlige halvkugle var nu 'den højeste i mindst 1300 år'. Polaris og snedækning var i kraftig tilbagegang. Havniveauet var farligt stigende. Orkaner, varmebølger, oversvømmelser og tørke blev alle hyppigere. Himalaya-gletsjere kunne være væk i 2035. Tørke truede med at ødelægge næsten halvdelen af Amazonas regnskov, og i 2050 ville afgrøder overalt i Afrika være halveret.

Timer senere viste BBC-tv-nyheder i sin tidlige aften nyheder billeder af stationskøletårne, der forårsager 'forurening' (dvs. damp), biler nedsænket i oversvømmelsesvand og en masse is kælvning fra en Antarktisk gletsjer, alle stemplet med rødt med ordet SKULDIGHED. I en dødsfadet, men sejrende stemme, bebudede nyhedslæser:

Klokken 6 - der er ingen tvivl. Klimaændringer sker - og vi skal bebrejde os selv. Førende forskere forudsiger, at ved udgangen af århundredet vil nogle dele af verden være for varm at leve i. Når temperaturen stiger og havvandsstanden stiger, er dommen fra verdens førende klimaforskere: den menneskelige race er skyld i global opvarmning.

Blandt verdens politikere, der havde været ved hånden for at give medierne alle de interview de ønskede, var Frankrigs præsident Jacques Chirac, der hævdede, at verden nu står over for en sådan "nødsituation", at det var "lige uden for det irreversible". Halvmål var ikke længere nok. En anden var Storbritanniens David Miliband, der anerkendte rapporten som den 'sidste søm i kisten af klimabenægterne'. Han vendte hjem, og arrangerede, at der blev sendt dvd'er til Al Gore's film til visning i alle gymnasier i England. 45*

I marts 2007, blev lederne af EU's 27 regeringer på et møde i Det Europæiske Råd, enstemmigt enige om, at de ville handle for at stoppe de globale temperaturer fra at stige med mere end 2°C og indførte en pakke med foranstaltninger for at vise, at nu var EU 'førende i verden i kampen mod klimaforandringer'. I 2020 ville det have reduceret sine emissioner af

GLOBAL OPVARMNING

kuldioxid med 20 procent. Ikke mindre end 20 procent af alt EU's energi ville på det tidspunkt komme fra 'vedvarende energikilder', som vind, sol og 'biomasse'. Ti procent af alt transportbrændstof ville være drevet, ikke af fossile brændstoffer, men af 'biobrændstoffer' fremstillet af afgrøder som hvede, majs, sukkerroer og palmeolie. Og i 2010 ville salget af konventionelle glødepærer blive forbudt, og erstattes med lavenergi 'kompakte lysstofrør'. Ironisk nok indeholder disse betydelige mængder af kviksølv, som EU fem år tidligere havde forbudt som et 'farligt stof'.

Et par uger tidligere var millioner af britiske seere imidlertid blevet behandlet på en anden film som intet før set på tv. **The Great Global Warming Swindle**, 90 minutter lang, samlede for første gang en hel række førende 'skeptiske' videnskabsmænd til at forklare, hvorfor de ikke kunne acceptere den 'konsensus' opfattelse. Disse inkluderede Richard Lindzen, Fred Singer, Paul Reiter og Dr. Syun-ichi Akasofu, den førstnævnte leder af International Arctic Research Center i Alaska. Dr. Roy Spencer og Dr. John Christy var kommet til deres skeptiske opfattelse som de videnskabsfolk, der var ansvarlig for en af de officielle globale temperaturregistre målt af satellitter ved University of Alabama. 46* Andre eksperter i programmet inkluderede Dr. Nir Shaviv fra Israel og Dr. Eigel Friis-Christensen fra Danmark (en kollega af Dr. Henrik Svensmark 47*), hvis arbejde separat havde bekræftet, hvor afgørende indflydelse på jordens temperaturer og klima udsving i solens aktivitet var; Dr. Pat Michaels, en senior amerikansk meteorolog og mangeårig fremtrædende skeptiker; Dr. Karl Wunsch, en førende Amerikansk oceanograf; Dr. Ian Clark, ekspert på iskerner; Paul Driesser, der havde skrevet en bog om, hvordan foranstaltninger til bekæmpelse af klimaforandringer skader livet for millioner af mennesker i den tredje verden ved at holde dem tilbage fra brugen af fossile brændstoffer, som kan hjælpe med at løfte dem ud af fattigdom; og Patrick Moore, en medstifter af Greenpeace, der beskrev hvorfor det videnskabelige bevis, havde ført ham til at ændre mening. 48*

Så autoritativt forklarede alle disse og andre eksperter fra forskellige vinkler, hvorfor de mente, at IPCC havde fået det alvorligt forkert ved at antage, at stigningen i kuldioxid var den vigtigste årsag til den nylige opvarmning, som programmet mødte med et skrig af skandale fra fortalere for 'konsensus'. George Monbiot i *Guardian* reddede dets bidragydere som 'krænker', der talte 'bunkum', hvis synspunkter længe var blevet 'miskrediteret' af rigtige forskere. Hundredvis af officielle klager hældes ind til tv-regulatoren Ofcom, inklusive en samling underskrevet af '37 professorer' (inklusive Phil Jones fra CRU); en anden på 175 sider, støttet af blandt andet Bert Bolin; og en fra IPCC selv, støttet af Dr. Pachauri og Sir John Houghton.

Så stort var klagerbjerget, at det ville tage Ofcom et år at behandle dem. Men så stærkt var Kanal 4 i stand til at støtte alt det, der var sagt, at det store flertal blev afvist. Ofcom undgik hovedspørgsmålet ved at hævde, at da videnskab om global opvarmning blev generelt accepteret, kunne programmet ikke have vildledt sine seere, som påstået. Som en beskedent indrømmelse kritiserede den Channel 4 på fire mindre proceduremæssige punkter (f.eks. tillader de ikke tid nok til, at IPCC kan svare på spørgsmål). indrømmede også, at hvad Dr. Wunsch sagde foran kameraet i sin samtale, var blevet vist 'ude af kontekst', og at Sir David King var blevet forkert repræsenteret, som efter at have sagt præcist, hvad han formidlede til disse parlamentsmedlemmer om, at Antarktis blev det eneste beboelige sted på planeten.

Tidligere blev Ofcom-rapporten offentliggjort, og der blev udsendt pressemeddelelser fra Pachauri der sagde, at han var 'glad' for, at Ofcom havde 'efterkommet de fleste af klagerne' og IPCC's 'troværdighed' (fuldstændig usandt); og Houghton og sagde hvor tilfreds han var, at

GLOBAL OPVARMNING

Ofcom har 'genkendt' filmens 'alvorlige unøjagtigheder' (den havde ikke gjort noget af den art). Men dette forhindrede ikke BBC i at overskride sin rapport om kendelsen: 'Klimadokumentar' brød regler '.

I medieøjne havde forkæmperne for 'konsensus' vundet sejr ud af et nederlag. Men de blev nu ubehageligt opmærksomme på en temmelig mere alvorlig trussel mod deres tidligere ubestridte evne til at dominere den offentlige 'debat'.

Fremkomsten af 'modkonsensus'

Global opvarmning er blevet et symbol og et eksempel på sammenstødet mellem sandhed og propaganda. Den politisk korrekte sandhed er allerede blevet fastlagt, og det er ikke let at modsætte sig det. Alligevel ser et stort antal mennesker, inklusive topforskere spørgsmålet om klimaændringer, dens årsager og dens foreslåede konsekvenser helt forskelligt.

Vaclav Klaus, præsident for Den Tjekkiske Republik, Blue Planet in Green Shackles

Indtil de første år af det 21. århundrede havde 'konsensus' ikke haft nogen mere nyttig allieret end almindelige medier. På begge sider af Atlanterhavet havde hver førende avis og tv-kanal længe været så aktivt engageret i den sag, og 'konsensus' udøvede et næsten total monopol på information, der generelt er tilgængelig for offentligheden. Der skete imidlertid noget, der dramatisk ændrede karakteren af debatten. Dette var ankomsten af Internettet. Arten af diskussionen blev nu åbnet op på en måde, som et par år tidligere ville have virket ufattelig. Dette havde virkning på mindst to åbenlyse måder. Den ene var blot den kolossale stigning i tilgængeligheden af information. Ved at klikke på en knap var det nu muligt at få øjeblikkelig adgang til titusinder af videnskabelige artikler, IPCC og andre officielle rapporter, data om alt fra globale temperaturer til ændringer i omfanget af polar is eller den procentdel af elektricitet, der genereres af vindmøller: alle slags oplysninger, som tidligere kunne have taget dage eller endda måneder at fremskaffe.

Den anden måde, hvorpå internettet begyndte at tilføje en helt ny dimension til debatten var fremkomsten af et antal ekspert-blogs. Disse gav tilladelse til informerende tekniske diskussioner, der skal finde sted med en intensitet af udveksling, som ikke engang videnskabelige tidsskrifter kunne efterligne. Det var her for eksempel i 2003 Steve McIntyre på sin hjemmeside først havde begyndt at afsløre sin opdagelse af de forbløffende tekniske mangler i 'hockeystaven'. Dette irriterede Michael Mann og hans kolleger så meget, at året efter ved hjælp af et PR-firma, der specialiserede sig i at repræsentere 'liberal' årsager, at de lancerede deres egen blog, RealClimate, for at imødegå McIntyres anklager. De kaldte sig "Hockey Team" - de inkluderede Gavin Schmidt og Phil Jones, de mænd, der var ansvarlige for de officielle globale overfladetemperaturrekorder - de kunne godt lide at hævde, at de var de 'rigtige' klimaforskere, mens McIntyre og McKittrick burde være ignoreret som bare ukvalificerede 'amatører'. Dette til gengæld fik McIntyre til at gå i kontra ved at lancere sin egen regelmæssige blog, Climate Audit. Problemet var det i hans eget ekspertise, statistik. McIntyre var i stand til at køre i ring om dem, som han fortsatte med at dissekere hvert nyt trick, som disse medlemmer af IPCC-virksomheden afprøvede.

GLOBAL OPVARMNING

I 2007 slog McIntyre sig sammen med en anden ny blog, *Watts Up With That*?, drevet af meteorolog, Anthony Watts fra Californien. Watts særlige bekymring på dette tidspunkt var at tjekke hver eneste af de tusinder af vejrstationer i hele USA, som leverede temperaturdata til USA og Global Historical Climatology Networks (GHCN). Langt de fleste af disse stationer, afslørede denne forskning, var begyndte ikke at opfylde de officielle krav til pålidelighed, fordi de var placeret på varmeabsorberende asfalt, nær lufthavnsbaner, opvarmede bygninger eller varmeafgivende maskiner såsom klimaanlæg. Deres målinger blev således markant forvrænget. Alligevel bidrog disse samme vejrstationer med en ganske uforholdsmæssig andel af de data, der er brugt til at udarbejde de to globale overfladetemperaturregistre, GISS og HadCRUT, som IPCC og regeringerne stolede på for deres billede af, hvor meget verden blev opvarmet.

Disse fund førte til, at McIntyre undersøgte de opretholdte temperaturregistre til det amerikanske historiske klimanetværk af Hansen og Schmidt hos GISS. Her lavede han den overraskende opdagelse af, at disse systematisk var blevet 'justeret' for at ældre temperaturer ser køligere ud og nyere temperaturer højere end faktisk registreret. For eksempel viste GISS-webstedet nu, at 1998 var det hotteste år i den amerikanske rekord, og at fem af de hotteste år nogensinde er blevet optaget siden 1990. Men de oprindeligt målte data havde vist, at 1934 var markant varmere end 1998, og at fire af de hotteste år var i de samme 'dustbowl' år af 1930'erne.

McIntyre gik derefter videre for at se, hvad GISS havde gjort med temperaturer i Arktis. Et papir udgivet af Hansen i 1987 havde vist, at temperaturer der også havde været højere i 1930'erne end på noget tidspunkt siden. 49* Men igen havde disse nu fået den samme to-vejs 'justering' for at vise de seneste år, som været relativt meget varmere end de oprindeligt registrerede data berettigede.

For at spore dette op krævede ingen viden om 'klimavidenskab'. Som med 'Hockeystick', det krævede simpelthen ekspertise for at afsløre, hvad centrale tilhængere af 'konsensus' gjorde med det elektroniske bevis. I gruppætænks termer bekræftede dette nu igen, hvor tvivlsomme metoderne der bruges til at understøtte deres teori. Hvad der mere generelt skete på dette tidspunkt, ved hjælp af internettet var, at eksperter uden for 'konsensus' kombinerede deres oplysninger til at danne en slags uformel 'modkonsensus' til den ortodoksi, der havde regeret lige siden den store alarm over den globale opvarmning, var blev lanceret på vej i 1988.

I slutningen af 2007 kunne en mindretalsrapport fra det amerikanske senats miljøudvalg liste og citere mere end 400 videnskabsfolk fra 20 lande rundt omkring i verden, mange tidligere eller nuværende bidragsydere til IPCC, som nu var forberedt på at udtrykke deres afvisning af 'konsensus', undertiden i de stærkeste vendinger. De inkluderede Nobelprisvindere og akademikere fra mange af verdens førende universiteter, såsom Harvard, MIT, Princeton og London, i discipliner lige fra klimatologi, oceanografi og fysik til biologi, geologi og kemi. De endda inkluderede medlemmer af National Academy of Sciences og ansatte i NASA og National Oceanographic and Atmospheric Administration (NOAA).

Flere indrømmede at de, efter at have været tilhængere af 'konsensus', nu havde beviser til at skifte mening. Mange vidnede om presset de og ligesindede kolleger havde været under, for ikke at komme med deres uenige synspunkter tidligere. Ikke den mindst karakteristiske af dem var Dr. Syun-icho Akasofu, tidligere direktør for International Arctic Research Center, som

GLOBAL OPVARMNING

skrev, at 'metoden til undersøgelse vedtaget af IPCC er grundlæggende forkert, hvilket resulterer i en grundløs konklusion'.

I begyndelsen af 2008 blev der afholdt en konference uden fortilfælde i New York af Heartland Institute, en amerikansk fri tænketank, der samlede hundreder af forskere fra en lang række discipliner sammen med beslutningstagere som præsidenten for Den Tjekkiske Republik. Den blev ledsaget af en massiv rapport, redigeret af Dr. Fred Singer og udarbejdet af 30 internationale videnskabsfolk, der udgjorde det 'ikke-statslige panel for klimaændringer'.

Særligt var signalfejlen i fokus i denne rapport, og under hele konferencen i forudsigelserne fra IPCC-computermodeller, der skal bæres af, hvad der nu var 18 års bevis fra den virkelige verden. Et særligt analyseret eksempel var overskriftpåstanden i IPCCs rapport fra 1996 om, at det mest berettigede 'fingeraftryk' af global opvarmning ville være en stigning i temperaturen i de øvre niveauer i den tropiske troposfære. Satellitmålinger havde siden konstant vist, at der ikke eksisterede noget sådant 'fingeraftryk'. Næsten alle temperaturstigninger var set, ikke i troposfæren, men nær jordoverfladen. Dette blev bekræftet allerede i 2000 af EU National Academy of Sciences. Endnu to efterfølgende IPCC-rapporter havde ignoreret disse beviser for, at en af de vigtigste forudsigelser for at IPCC's computermodeller var forkert.

I slutningen af konferencen godkendte de tilstedeværende en 'Manhattan-erklæring', som tilstedeværelsen af så mange velrenommerede videnskabsfolk havde demonstreret, hævdede videnskabelig 'konsensus' om omfanget og årsagerne til den globale opvarmning ikke eksisterede. De var enig i, at der ikke var fremlagt nogen overbevisende bevis for at vise, at klimaet blev påvirket af menneskeskabt kuldioxid snarere end af naturlige faktorer som solstråling og skifte i havstrømme, og at de enormt dyre målinger var blevet vedtaget af regeringer som svar på et imaginært problem, der ikke ville have noget effekt på klimaet. Erklæringen sluttede med at opfordre verdensledere til at afvise holdningen til klimaændringer repræsenteret af IPCC. 50*

På trods af, at mere fremtrædende videnskabsmænd er til stede var, for de britiske medier det som om denne konference aldrig havde fundet sted. Men samtidig syntes de helt at glemme noget af verdensomspændende betydning, der foregik lige under deres næse.

Alle de fem officielle poster viste, at de globale temperaturer mellem 2007 og 2008 havde faldet med omkring 0,7° C. Dette svarede til hele nettoudgangen i verdens temperaturer registreret gennem hele det 20. århundrede. Selv da temperaturen senere i 2008 igen steg, blev det tydeligt, at dette ikke ændrede i den samlede tendens for de foregående ni år. Registreringerne var stadig alle enige om, at 1998 havde været det varmeste år i nyere tid, men at temperaturerne da var faldet; og siden da, trods årlige udsving, var trendlinjen slet ikke steget. To ting om dette var særligt betydningsfulde.

Den første var, at 1998 var faldet sammen med en usædvanligt stærk El Niño, og dette blev efterfulgt af en La Niña, hvilket bragte et kraftigt fald i 2000. I 2006 var der sket endnu en stigning, igen sammenfaldende med en stærk El Niño, efterfulgt i 2007-8 af en anden stærke La Niña og det markante fald i temperaturer. Således syntes langt den mest åbenlyse indflydelse på klimaet i de foregående ti år, intet at have at gøre med kuldioxid overhovedet. Det havde været de svingende forskydninger i verdens havstrømme; med andre ord en faktor, der var helt naturlig.

GLOBAL OPVARMNING

Derfor var det lige så vigtig, at intet af dette havde tilladt IPCC computermødeller, som hele alarmer over den globale opvarmning i sidste ende hvilede på. De havde forventet, at når kuldioxid fortsatte med at stige, så ville opvarmning stige gennem det 21. århundrede med et gennemsnit på 0,3° C pr. årti. Indtil nu var intet af den art sket.

Efterhånden som flere mennesker kom til, indså de at klimamødellerne kiggede et forkert sted efter årsagerne til klimaændringer.

13 Gruppetænkning og ønsketænkning

Storbritanniens lov om klimaændringer, 2008

*Så snart en ny dogme er planteret i folks sind, bliver det kilden af inspiration....
Det sving, det udøver over mænds sind under disse omstændigheder, er absolut.
Handlingens mænd har ingen tanke ud over at indse den accepterede tro og
lovgivere ud over at anvende det.*

Gustave Le Bon, Folkemængden

*Det forklarer ikke den ensidige og uhyrlige handling med selvskade - eller rettere
sagt handlingen af skade, der blev påført det industrielle Storbritannien af
Parlamentet - det var loven: Climate Change Act.*

Nick Timothy, Conservative Home, 5. april 2016

Der er ikke en mere vigtig nøgle til, at forstå arten af gruppetænkning end til, at erkende i hvilket omfang den, uanset om den er rodfæstet i virkeligheden, altid er baseret på en eller anden form for tro eller ønsketænkning. De der er fanget i gruppetænkning har altid et syn på verden, som den ikke er i virkeligheden, men som de forestiller sig eller ønsker den skal være. Derfor foretrækker de kun at blande sig med andre, der deler deres syn og forbliver så selektivt i de beviser, at de vælger at acceptere. Og det er fordi de ikke kan forsvare deres tro mod verificerbare fakta, at de har brug for at være så hensynsløst afvisende over for alle, der fremlægger sådanne beviser, der ser ud til at modsige dem.

Et godt eksempel på dette var i september 2008 i BBC's svar på Channel 4's *The Great Global Warming Swindle*: en tredelt dokumentarserie kaldet *Earth: The Climate Wars*. Præsenteret af en geolog som et 'objektivt' blik på hele det globale opvarmningsspørgsmål, det første og det tredje program var standardomlægninger af 'Konsensus' ortodoksi. Men seriens reelle formål lå i sit andet program, som sigter mod at miskreditere nogle af de videnskabsmænd, der havde deltaget i Channel 4's dokumentar, inklusive Dr. Fred Singer og Dr. Roy Spencer. Dette gjorde de først ved at vise korte klip af interviews, de havde givet på Heartland-konferencen. Disse var hver omhyggeligt redigeret for at få forskerne ud af sammenhæng til at se latterlige ud ved at vise dem i et tilsyneladende provokerende punkt, men uden at vise at de straks efter havde fortsat med en forklaring af, hvordan punktet var videnskabeligt begrundet.

Højdepunktet var imidlertid en fuldt propagandistisk beretning om 'hockeystok', komplet med film af repræsentanten, der krammede en af Manns berømte bristlecone fyrretræer. Dette kulminerede med en bisar sekvens, der viser en enorm plakat af Mann's graf, der er gipset over siden af en reklamebil, idet han blev hjulpet triumferende forbi Buckingham Palace, Tower of London, Piccadilly Circus og alle de store turistattraktioner i London.

På intet tidspunkt gav repræsentanten sine forvirrede seere nogen antydning af, hvad kritikere måtte have sagt, for at gøre denne graf så kontroversiel, og dette blev bemærket af mange af de hundreder af breve, der blev sendt til BBC med klager over programmets bias. Alle disse klager blev naturligvis afvist. Men hvad der gjorde dette bemærkelsesværdigt var måden disse afviste breve bekræftede, mere eksplicit end nogensinde, den nysgerrige formel BBC havde

GLOBAL OPVARMNING

fundet, for at retfærdiggøre at ekskludere alt, hvad der syntes at være kritik for sin produktion om 'konsensus'.

'BBC News ser i øjeblikket synspunktet', i brevenes indhold, 'at deres rapportering har brug for kalibrering for at tage hensyn til den videnskabelige enighed om, at global opvarmning er menneskeskabt'. For at "undgå bias" vedtog BBC redaktionelle retningslinjer fremover, at alt dets dækning skal være i overensstemmelse med 'mainstream science'. At tillade TV-tid til dem, der adskiller sig fra mainstream, vil kun give publikum et forkert indtryk ved at antyde, at 'argumentet var jævnt afbalanceret'. I forsøg på at undgå bias, fortalte BBC derfor således, at dens dækning **skulle være så partisk som muligt**.

En måned senere fulgte der et andet slående eksempel på, hvor langt indflydelsespositioner i det britiske liv, var blevet ført væk af gruppetænkning. De praktiske konsekvenserne heraf var umådeligt mere alvorlige. Dette var en ekstraordinær begivenhed, der fandt sted i oktober i Underhuset.

Tilbage i 2005, da David Cameron blev konservativ leder på udkig efter nye politikker, der kunne vise hans parti "at gå grønt", så en ung kvinde ved navn Bryony Worthington, klimakampagnedirektøren for Friends of the Earth, hendes mulighed. Hun foreslog for Cameron, at hans parti skulle foreslå et radikalt nyt 'climate change law', som ville forpligte Storbritannien, unikt i verden, til at skære ned i sit kulstof emissioner med 60 procent. 51*

I 2007 havde Labours miljøsekretær David Miliband fået øje på dette og, stadig bortført af sin begejstring over IPCCs seneste rapport, ønskede han ikke være politisk omgået. Han inviterede først fru Worthington til at blive medlem af sin afdeling til at rådgive om 'klimaforandringsuddannelse' og derefter opfordret hende til at spille en førende rolle i udarbejdelse af lovgivningen, der var nødvendig for at blive vedtaget som i lov.

I 2008 blev den resulterende lov om klimaændringer, at Storbritannien var forpligtet til inden 2050, at skære 'Kulstofemissioner' ned med 60 procent af deres niveau i 1990, og gik gennem parlamentet stort set uden modstand. Det havde allerede været gennem to af dets tre behandlinger, da Miliband blev forfremmet til at blive udenrigssekretær. Hans bror Ed Miliband blev ansvarlig for et nyt ministerium, Institut for Energi og Klimaændringer, og det var ham, der kom til Commons den 29. oktober for at gennemføre lovforslaget tredje behandling. I sidste øjeblik blev han overtalt af Worthington og andre til en ændring af lovforslaget, til at hæve CO2-reduktionsmålet til **80 procent**.

Det fremgik af talerne gennem en seks timers forhandling, at ikke et eneste parlamentsmedlem havde den svageste idé om, hvordan man i praksis kunne nå et sådant mål. Dette blev simpelthen ikke diskuteret, selvom det i virkeligheden kun kunne opnås ved lukning af stort set hele Storbritanniens fossile brændstofafhængige økonomi.

Kun to parlamentsmedlemmer satte spørgsmålstegn ved behovet for en sådan lov overhovedet og kun den ene, den førstnævnte Den konservative kabinetsminister Peter Lilley tog spørgsmålet om dets omkostninger op. Baseret på det oprindelige mål på 60 procent, var af regeringen anslået til 205 mia. pund, hvilket ville gøre det til den dyreste lov nogensinde, der er gået gennem Parlament.

Men dens estimat af fordelene ved lovforslaget var kun 110 milliarder pund. Med andre ord blev parlamentsmedlemmer bedt om at stemme for et lovforslag, som selv regeringens egne

GLOBAL OPVARMNING

ville koste næsten dobbelt så meget som de fordele, det måtte medføre. Og fordi ændringen fra 60 til 80 procent kun var foretaget i sidste øjeblik, nej.. omkostnings-fordel-estimat for det nye mål var endnu tilgængeligt.

Lige før den endelige afstemning blev trukket, henvendte Lilley sig til Parlamentets opmærksomhed på, at uden for på Parlamentets plads faldt sne, den første kendte i London i oktober i 74 år. Deres hoveder fyldtes kun med den glade tro på, at de gjorde deres arbejde for at redde planeten fra den løbende globale opvarmning, stemte 463 parlamentsmedlemmer for lovforslaget. Kun fem stemte imod. Ikke en af de parlamentsmedlemmer, der nu havde stemt for langt det dyreste lovgivning i britisk historie, kunne være begyndt at forklare, hvordan lovens mål kunne nås, undtagen ved at lukke Storbritanniens økonomi. Det var et overvældende eksempel på kraften i kollektiv tro.

Selv hvis Storbritannien reducerede sine kuldioxidemissioner med mere end fire femtedele inden for 42 år ville dette ikke have den mindste effekt på de samlede globale emissioner til hvilket Storbritannien på nuværende tidspunkt kun bidrog med 1,6% på et tidspunkt, hvor Kina var det land der tilføjede mere end dette til det samlede antal, hvert år.

Først fem måneder senere offentliggjorde regeringen sin reviderede cost-benefit-analyse til opfyldelse af det nye mål på 80 procent. Dette viste, at omkostningerne ved Ændringsloven nu kan være 404 mia. Pund, næsten det dobbelte af det oprindelige skøn, i gennemsnit op til 18 mia. Pund hvert år indtil 2050 (svarende til 720 pund om året for hver husholdning i landet). Men nye tal for fordelene ved loven blev nu beregnet til at være steget næsten ti gange til 1.024 milliarder pund. Derefter fremkom det, at regeringens grund til dette var, at de fleste af disse fordele ikke skulle nydes af folk i Storbritannien selv, **men af verden som helhed**.

På alle måder havde dette på grund af det ufattelige omfang af dens implikationer, vist at Storbritanniens politikere var blevet ført ind i en kollektiv flyvning fra virkeligheden større end noget, der kan huskes fra tidligere i landets historie.

Climategate og København

Jo mere venlighed og ubehagelighed blandt medlemmerne af en gruppe af beslutningstagere, jo større er faren for, at uafhængig kritisk tænkning vil være erstattet af gruppetænkning, hvilket sandsynligvis vil resultere i irrationel og dehumaniseret handlinger rettet mod udenfor stående grupper.

Irving Janis, Introduktion til Groupthink

Faktum er, at vi ikke kan redegøre for den manglende opvarmning i øjeblikket, og det er en parodi at vi ikke kan.

Kevin Trenberth e-mail til Michael Mann, 9. oktober 2009

GLOBAL OPVARMNING

De britiske politikere var ikke alene. Lige da klimaforandringsloven havde passeret, gik verden ind i endnu en frysende vinter, i et år, der var begyndt med rekord snefald over den nordlige halvkugle. I USA havde de første måneder af 2008 forårsaget, at den blev kendt som 'vinteren fra helvede'. Der havde været ukendt sne og kulde selv i Saudi-Arabien og ørkenerne i Iran. I 2009 var det ti'år da de globale temperaturer havde vist opvarmningstendens.

Men forberedelserne var nu i fuld gang til den næste store UNFCCC-konference, som skulle foregå i København i december 2009 for at indgå en ny traktat om at standse den globale opvarmning, meget strengere end Kyoto-protokollen, som den var beregnet til at erstatte.

I måneder op til København løb de vestlige medier over med en strøm af historier om nye videnskabelige studier, der påstås at vise, at konsekvenserne af den globale opvarmning nu var "endnu værre end tidligere forudsagt". Men den 19. november kom ud af det blå, den anonyme udgivelse over internettet med mere end 1000 e-mails og 3000 andre dokumenter fra databasen for University of East Anglia's CRU. Disse kaster et så skadeligt lys på aktiviteterne for den lille gruppe forskere ved IPCC's hjerte, at hvad de afslørede næsten øjeblikkeligt blev kaldt '**Climategate**'.

Climategate-filerne afspejler de tre nøgleingredienser i gruppetænkning: rystelsen af dens forhold til faktuelle beviser; det afgørende behov var derfor for at bevare illusion af en 'konsensus' og hvordan dette derefter fører til, hvad Janis kaldte den 'irrationelle' og dehumaniseret 'fjendtlighed' udvist overfor enhver, der vovede at udfordre den.

De afslørede for en start længden som de var parat til at gå, disse videnskabsfolk med hjertet fuld af 'konsensus', med at manipulere dataene til støtte for deres 'Fortælling'; mest iøjnefaldende tilfælde var, at bruge 'Mike's *Nature* trick' til at 'skjule nedgang'. Desuden viste det sig, at CRU's computerfiler var i en kaotisk tilstand, og mange var blevet 'mistet'.

Men e-mails viste derefter en bemærkelsesværdig grad af fjendtlighed over for de der var uenig med dem. Høflige anmodninger om baggrundsdata, der muligvis kan forklare hvor særlige konklusioner, man havde nået frem til, blev nægtet med begrundelsen af, at dette kun ville blive brugt til at undergrave disse konklusioner. 52* Senere i 2008 blev endnu en anden anmodning om data, indgivet til CRU, denne gang under Friheden til Information Act, advarede Jones den lille cirkel af videnskabsmænd om, at i strid med FOI-lovgivningen, bør de slette hundreder af e-mails, der muligvis kan være pinlige. 53*

Disse kedelige outsiders, og især kritikerne af 'hockeystokken', måtte tystes eller diskrediteres på ethvert tilgængeligt middel. Dette gjaldt ikke kun McIntyre, men også til Soon og Baliunas og også til John Daly, der selv før McIntyre offentliggjorde sin analyse af de computertricks, der blev brugt til at udarbejde hans graf, havde hver for sig offentliggjorde en mængde af andre videnskabelige beviser for at bekræfte, at den middelalderlige varme Periode faktisk havde eksisteret. Da Daly døde i Australien i 2004, sendte Jones Mann en e-mail for at sige, at nyheden om hans død var 'jubil'.

E-mailene afslørede den indsats, som gruppen havde gjort for at holde papirer, der adskiller sig fra 'konsensus', ude af de videnskabelige tidsskrifter. I tilfælde af disse tidsskrifter der havde offentliggjort artiklerne Soon / Baliunas og McIntyre / McKittrick, de havde drøftet måder, hvorpå enten deres redaktører kunne blive kastet ud af deres stillinger, eller at magasinet selv kan på en eller anden måde udlukkes af det videnskabelige samfund.

GLOBAL OPVARMNING

Endelig viste en af de sidste e-mails i oktober 2009 (citeret ovenfor), hvor frustreret den lille gruppe var blevet af deres manglende evne til at forklare, hvorfor de globale temperaturer ikke længere fortsatte med at stige, som deres modeller havde forudsagt. Dette var Trenberths klagende erkendelse af, at det var en 'parodi', at 'vi ikke kan redegøre for mangel på opvarmning'.

Bare to uger efter, at Climategate først brød ud i overskrifterne, kom politikere, der repræsenterede 180 lande, ledet af præsident Barack Obama, sammen med 100.000 andre mennesker til København, inklusive embedsmænd, videnskabsmænd, grupper med grønt pres, klimaaktivister og kommercielle lobbyister, der søger at udnytte den stadigt voksende bonanza af subsidier tilgængelig for investorer i projekter med 'lavt kulstofindhold'. Det var den største internationale konference siden Rio i 1992.

Men da tommer af sne faldt på den frysende by uden for, var atmosfæren i mammut konferencen blevet stadig mere opvarmet, spådommelig og modvillig. Af grunde, der måske var blevet forudsagt så langt tilbage som Kyoto, at den nye globale traktat der var planlagt så længe, bare ikke kom til at ske. Der var aldrig enighed om den nye aftale, som er endnu mere ensidig end Kyoto. På den ene side ville den nye traktat have forpligtet de **'bilag 1'** vestlige lande ikke kun til at foretage drastiske nedskæringer i deres kuldioxidemissioner, men samtidig betale hundreder af milliarder dollars til de 'udviklende' **bilag 2-nationer** for at hjælpe dem med at bevæge sig mod 'lav-kulstof' økonomier. På den anden side er de udviklingslande, ledet af Kina og Indien, måske glade nok til at acceptere pengene. Men på ingen måde ville de acceptere at begrænse deres egne emissioner til gengæld.

I fjorten dage med bitter krangel kom der ikke mere frem end en aftale om, at de alle skulle mødes igen om få år for at tage en ny tur: **København var en fiasko**. Gruppetænkning har måske ført dem til at blive enige om deres retfærdige årsag, men da dette løb mod hårde økonomiske realiteter, blev det bevist at det kun havde været en kolossal handling med kollektiv ønsketænkning.

14 Hvor fik 'konsensus' sine 'fakta'?

IPCC studerer kun peer-reviewed videnskabelige artikler.

Dr Rajendra Pachauri, formand for IPCC, 1. november 2009.⁵⁴

I løbet af blot et par uger havde den hidtil tilsyneladende uigennemtrængelige fæstning af 'Konsensus' fået to hammerblæsninger. Københavns fiasko var umulig at skjule, selvom BBCs hovedmiljøkorrespondent Richard Black formået på BBCs websted at tilskrive skylden for fiaskoen på otte forskellige faktorer, lige fra EU og præsident Obamas distraktion med amerikanske tv-skemaer til sneen falder på konferencecentret. Men han undlod at nævne den eneste overordnede grund til, at dens fiasko længe var helt forudsigelig. Den virkelige betydning af Climategate blev savnet af medierne, ikke mindst fordi så få journalister var klar over, hvor langt den lille gruppe forskere, der var ansvarlige for e-mails, havde mere end nogen anden været ansvarlig for at fremme den globale opvarmningsårsag til hjertet af IPCC-virksomheden. Men i de følgende uger var der mange forskellige grunde til, at IPCC selv kom i fokus for en række åbenbaringer, der mere end noget tidligere, truede med at undergrave dens autoritet.

Både IPCC og dets tilhængere havde længe undladt at fremsætte mere insisterende krav end det der var afhængig af 'peer-reviewed videnskab': på papirer, der angiveligt var godkendt af andre uafhængige eksperter på området som værende forsvarlige og troværdige. Faktisk er en undersøgelse i 2008 af nøglekapitlet i 2007-rapporten om 'forståelse' og tilskrivning af klimaforandringer viste, at det var blevet skrevet **af kun 53 forfattere**, hvoraf 60 procent kom fra forskningsenheder i USA og Storbritannien, der var fast engageret i 'konsensus'-sagen (inklusive ikke færre end ti fra Hadley Centre). De fleste havde co-forfattede papirerne med hinanden eller positivt 'peer review' hinandens arbejde. ^{55*} Da medierne og politikerne talte ærbødigt om IPCC-rapporter som værker af **'1500 klimaforskere'**, var det i det væsentlige kun disse 53 de henviste til, fordi alt andet i disse rapporter var beregnet til at afhænge af deres fund.

Men nu afslørede en række detaljerede undersøgelser noget endnu mere uventet om de kilder, som 2007-rapporten havde draget til støtte for nogle af dens mest udbredte påstande. Mange af disse viste sig at alt fra **arbejdsgruppe II** om 'virkningerne af klimaforandringer', havde ikke været baseret på peer-reviewet forskning overhovedet. De var taget fra propagandamateriale udsendt af klimaaktivister og miljøtrykgrupper. Faktisk var den første af disse skandaler, kaldet **'Glaciergate'**, begyndt at bryde to dage, før konferencen i København åbnede. Det blev rapporteret fra Delhi, at den indiske regering havde bestilt landets mest respekterede glaciolog, dr. Vijay Raina, til at undersøge 2007-rapportens overraskende hævde, at Himalaya-gletsjere trak sig så hurtigt tilbage, at den kunne være forsvundet i 2035. Da Raina sagde, at denne forudsigelse ikke havde noget videnskabeligt fundament uanset hvad, svarede Dr. Pachauri, at Raina mening var 'voodoo science' og at Pachauri stod bag IPCC's påstand.

Men det var først i januar 2010, at den fulde historie kom om, hvor denne forudsigelse stammede fra. Det var først vist i et interview, der blev givet til et lille miljømagasin i 1999 af en uklar glaciolog, dr. Syed Hasnain. Derfra var det citeret i 2005 af WWF, og det var denne

GLOBAL OPVARMNING

gruppe, som IPCC citerede som kilde. Allerede inden rapporten blev afsluttet, ledte en IPCC-lederforfatter, dr George Kaser, der tilsyneladende havde afvist forudsigelsen som 'så forkert at det ikke engang er værd diskutere'. Men det blev alligevel offentliggjort. Det viste sig også, at Pachauri i 2008 havde udnævnt Hasnain, til at lede en ny glaciologienhed ved sit TERI-institut i Delhi. 56*

Ved siden af, at fremkomme som '**Amazongate**', var oprindelsen til en anden af 2007-rapportens mest udbredte påstande: at den globale opvarmning truede med at ødelægge 40 procent af Amazonas regnskov. Igen var WWF blevet nævnt som kilden, men faktisk var "40 procent"-tallet først vist i et produceret propagandapapir i 1999 af en lille brasiliansk miljøgruppe knyttet til WWF. Og selv her, var forudsigelsen af '40 procent' overhovedet ikke tilskrevet global opvarmning, men til skader, der udføres ved skovhugst og menneskeskabte brande.

Dette blev efterfulgt af '**Africagate**', centreret om en anden bredt citeret forudsigelse: at tørke forårsaget af global opvarmning i 2050 kunne føre til en halvering af afrikas afgrødeudbytte. Dette viste sig at være fremskaffet af et enkelt papir af en marokkansk akademiker, der hævdede, at han havde baseret det på rapporter for tre nordafrikanske regeringer. Men ingen af disse havde faktisk sagt noget af den art. Man havde lige forudset, at afgrøderne faktisk kunne stige.

Hver af disse tre påstande var ikke kun blevet fremhævet i Pachauri's resume for politikere, men var blandt de mest citerede i mediedækningen givet til rapporten. BBC havde straks givet dem stolthed over deres plads på sin hjemmeside, i en guide til 'Klimaændringer i hele verden'.

Den resulterende omrøring fik en flittig canadisk journalist, Donna Laframboise, til efterfølgende at invitere læsere af hendes blog til at samarbejde om at tjekke hver eneste givne kilde for erklæringer i 2007-rapporten. Hendes 40-mands stærke hold opdagede, at 18.531 videnskabelige referencer nævnt i rapporten havde ikke mindre end 5.587, næsten en tredjedel, overhovedet været peer-reviewed akademiske studier, men var 'avis- og magasinartikler, diskussionsartikler, MA- og ph.d.-afhandlinger, arbejdsdokumenter og advokatlitteratur udgivet af miljøgrupper'. 57*

Ingen var oftere citeret for at insistere på, at IPCC-rapporterne kun var afhængige af om uigennemtrængelig 'peer-review science' end Pachauri selv. Men det var videre afslørede, at han, takket være den verdensomspændende prestige, han nød som IPCC-formand, havde været i stand til at udvide sit lille Delhi forskningsinstitut, TERI, til et ganske imperium med filialer i Washington, London, Abu Dhabi og flere lande i det sydøstlige Asien. Han havde også fået rådgivende stillinger i mere end 20 organisationer, lige fra internationale rangeringer i internationale banker og virksomheder til to udvekslinger med kulstofhandel, der drager fordel af handel med flere milliarder dollars ved at købe og sælge kulstof kreditter 'og til sidst til flere universiteter, herunder Yale, der udpegede Pachauri til at lede sit nye Klima- og Energiinstitut.

Pachauri, der er berømt i Indien for sine \$ 1.000 dragter og sit dyre hjem i det meste eksklusiv bolig enklave i Delhi, var hurtig til at protestere på, at ingen af alle pengene givet for hans rådgivning blev betalt til ham personligt, men de var alle gået til hans institut. 58* I de senere år havde lederen af IPCC imidlertid skåret en stadig mere excentrisk figur, som da han opfordrede verden til at opgive at spise kød, fordi metan, der blev afgivet af

GLOBAL OPVARMNING

fordøjelsessystemet for husdyr, gav et lige så stort bidrag til den globale opvarmning som al verdens transport. Naturligvis, når detaljer om ham afslørede vidtgående kommercielle aktiviteter, var ingen hurtigere med at springe til hans forsvar end BBC, der offentliggjorde en rosende profil. Men dette kunne ikke give noget detaljer om den overraskende udvidelse af hans TERI-imperium eller det imponerende udvalg af organisationer, der havde betalt for hans tjenester.

Ikke alle bestræbelser fra Pachauris allierede på at forsvare ham kunne imidlertid skjule det faktum, at den ekstraordinære prestige, som IPCC tidligere tildelte sig, havde for første gang blevet alvorligt bukket.

Spørgsmålet var nu: hvordan ville 'konsensus establishment' defuse krisen?

15 Groupthink forsvarer sit eget Forespørgsler til Climategate og IPCC

Det er især vigtigt, på trods af floden af beskyldninger og udstødning mod CRU, har denne uafhængige gruppe af helt anerkendte videnskabsfolk konkluderet at der ikke var noget bevis på nogen videnskabelig fejlbehandling.

Edward Acton, rektor ved University of East Anglia på Oxburgh, rapporterer om Climategate-e-mails, 14. april 2010

Der var ingen tvivl om, at 'klimaforretningen' var dårligt afviklet af Climategates dobbeltvask og de skandaløse afsløringer om IPCC. I februar 2010 trådte Phil Jones midlertidigt af som direktør for CRU og sagde, at han havde 'flere gange' tænkt på at begå selvmord. Et par dage senere, da han var interviewet af BBC, lader Roger Harrabin meget usædvanligt det være kendt, at nogle af de spørgsmål, han ønskede at stille, var blevet foreslået for ham af 'klimaskeptikere'.

Dette førte til Jones 'overraskende indrømmelse af, at der siden 1995 ikke havde været' nogen statistisk signifikant global opvarmning; og endvidere, at frekvensen af opvarmning i tidligere år mellem 1860 og 1880 og 1910 og 1940 havde været 'ikke statistisk anderledes' fra årene mellem 1975 og 2009. 59*

Men bortset fra dette tog det ikke lang tid for myndighederne at få et klassisk etablisement svar på krisen. Ikke mindre end otte separate officielle undersøgelser var lanceret i **Climategate**, fem i Amerika og tre i Storbritannien, en af Commons Science and Technology Committee, de to andre af University of East Anglia sig selv.

De første, der rapporterede, var parlamentsmedlemmerne, der alle som en, syntes at være fast linet op med 'konsensus', som faktisk næsten alle vidner, de interviewede. 60* Overraskende rapporterede parlamentsmedlemmerne, at 'det videnskabelige omdømme af professor Jones og CRU forbliver intakt'. E-mailene udfordrede ikke 'konsensus om den globale opvarmning sker og er induceret af menneskelig aktivitet'. Der var ingen grund til, at professor Jones ikke kunne genoptage sit job.

Medlemmerne af den anden undersøgelse, der skal rapportere, kendt som 'Independent Science Assessment Committee' og nedsat af UEA igen var næsten udelukkende faste tilhængere af 'konsensus'. Det blev ledet af Lord Oxburgh, der havde forskellige økonomiske interesser for 'lavt kulstof' energi, inklusive hans formandskab for Carbon Capture and Storage Association. Han var også medlem af GLOBE, et skyggefuldt internationalt organ oprettet til at koordinere bestræbelserne på, at skubbe til 'konsensus'-sagen fra medlemmer af en række nationale parlamenter.

Oxburghs forespørgsel virkede som et mærkeligt parforhold. Dens undersøgelser involveret kun to korte interviews af Jones og undersøgelse af ti, for det meste ukontroversielle papirer, næsten helt sikkert valgt af Jones selv. Igen fandt den korte rapport 'nej bevis for enhver bevidst videnskabelig malpractice', og at CRU's arbejde havde været 'Udført med integritet'. Jones team havde været 'objektiv og lidenskabelig i deres visning af dataene og deres resultater'. Der var ikke noget antydning af skræddersyede resultater til en bestemt

GLOBAL OPVARMNING

dagsorden.' Deres eneste mål 'havde været' at etablere så robust en temperaturregistrering i de senere århundreder som muligt'.

Den tredje undersøgelse, 'Uafhængig e-mail-gennemgang af klimaændringer', blev også oprettet af UEA, og blev ledet af Sir Muir Russell, en tidligere højtstående embedsmand, nu vicechancellor for Glasgow University. Det rapporterede først i juli 2010 og blev igen fundet at CRU-forskernes 'strenghed og ærlighed' ikke var i tvivl. De havde ikke forsøgt, at undertrykke kritik; og de nøgledata, der var nødvendige for at gentage deres fund, havde altid været frit tilgængelig for enhver 'kompetent' videnskabsmand. Denne rapport blev ikke offentliggjort før end Jones var vendt tilbage til sin post.

Den eneste alvorligt uenige stemme på nogen af disse paneler var et Laboarmedlem af Commons-udvalget, Graham Stringer, en uddannet videnskabsmand der, inden han blev parlamentsmedlem, havde arbejdet som analytisk kemiker. Efterfølgende de andre to undersøgelser skrev han en mindretalsrapport for at fortælle, at de alvorlige spørgsmål rejst af Climategate-e-mails skulle have fortjent 'uafhængig og objektiv kontrol af uafhængige paneler. Dette er ikke sket '.

'Ingen hæderlig videnskabsmand, der var kritisk til CRU's arbejde', havde været på nogen af de videnskabelige paneler; og "prominente og fornemme kritikere blev ikke interviewet". Disse og andre svigt havde efterladt 'et spørgsmålstegn mod, om CRU-videnskab er pålidelig'. Oxburgh-panelet havde ikke set på 'CRU's kontroversielle arbejde med IPCC, som er det, der har tiltrukket de mest alvorlige beskyldninger. 'Russell undersøgte ikke sletning af e-mails.'" Alt i alt konkluderede Stringer," vi er nu tilbage uden en klar forståelse af, om CRU-videnskaben er kompromitteret eller ej.

Men det havde selvfølgelig været hele formålet med øvelsen: at undgå fokusering på et af de rigtige vigtige punkter, der er tale om, for at sikre, at alvorlig kritik blev fjernet fra forskerne, og at frembringe rapporter, som derefter kunne citeres af tilhængere af 'konsensus' (som faktisk var meget udbredt) for at vise, at hele Climategate furore var blevet konstateret af 'uafhængige eksperter' som et ståhej om intet. Og i overensstemmelse med principperne om gruppetænkning styrede Stringers medparlamentsmedlemmer meget undtagelsesvis, at hans uenige kommentarer skulle udelukkes fra deres endelige rapport. 61*

Mindre åbenlyst ensidig med hensyn til skadebegrænsning var reaktionen fra international videnskabelig etablering af de mangler, der blev fremhævet i IPCCs 2007 rapport. Faktisk så åbenlyst ukorrekt var dens forudsigelse om de forsvindende Himalaya-gletsjere, at IPCC selv allerede havde trukket den tilbage. Men hovedopgaven til undersøgelse af IPCC blev givet til et panel nedsat af Interacademy Council, der repræsenterede 15 af verdens førende videnskabelige organer. Disse omfattede US National Academy of Sciences og Storbritanniens Royal Society.

Da dette panel rapporterede i august 2010, identificerede det mange mangler i hvordan IPCC blev kørt og anbefalede væsentlige ændringer. Processen med at sikre at videnskabelige kilder blev korrekt peer-review, bør strammes op. Ja, panelet havde endda foretaget sin egen analyse af dem, der blev nævnt i den tredje vurdering Rapport fra 2001. Dette fandt, at kun 84 procent af de papirer, der blev citeret af arbejdsgruppe-I, var blevet 'peer-review'. Tallet for arbejdsgruppe-II var endnu lavere, bare 50 procent. Det for arbejdsgruppe-III var kun 30 procent.

GLOBAL OPVARMNING

Rapporten anbefalede også en omorganisering af IPCCs øverste ledelse struktur, med en klar antydning om, at Pachauri selv skulle gå af. Men det var ikke det der skete indtil februar 2015 af grunde, der er helt forbundet med IPCC. 62*

I det mindste var det sandsynligt, at IPCC's femte rapport, der skulle vises i 2014, ikke ville gentage de mere iøjnefaldende fejl, der havde været så pinlige i de to foregående. I denne henseende lærte i det mindste 'konsensus' at være ret meget mere forsigtig.

16 Efterfølgende krise, 2010–2014

Historien går nu ind i en ny fase. I 22 år var det steget til to højdepunkter. Den første, mellem 2005 og 2007, var det tidspunkt, hvor de propagandakrav, der blev fremsat for 'Konsensus' havde været mest hensynsløse, som i Gore's film og IPCC's 2007-rapport. Den anden kom vinteren 2009/10, hvor 'konsensus' fra start løb ind i virkelige vanskeligheder med Climategate, København og udsættelsen af fejl i den samme IPCC-rapport.

I løbet af de næste fem år, mellem 2010 og 2014, skulle historien udfolde sig i en markant lavere hastighed. På en række glatte årlige UNFCCC-konferencer i Cancun, Durban, Doha, Warszawa og Lima forsøgte klimaholdet hårdt at redde noget fra vraget i København og forsøgte at udtænke en formel, hvorved den aborterede traktat kunne genoplives. Målet for dette var et nyt megakonference planlagt til Paris i 2015. I mellemtiden blev IPCC's femte vurderingsrapport i 2014 mærkbart mere tilbageholden i sine påstande end nogen af dens forgængere.

Men vi ser nu på nogle af de måder, som i disse års støtter af 'konsensus' forsøgte at holde deres sag levende og eksemplificere stadig hver af de tre regler for gruppetænkning.

Janis's regel 1: manglende forbindelse med virkeligheden

Et stort problem for 'konsensus' på dette tidspunkt var den fortsatte fiasko af forudsigelserne som computermodellerne havde sagt, at de globale temperaturer stiger. Selv IPCC genkendte hvad der var blevet kendt som 'pausen'. Alle de officielle data viste stadig, at 1998 havde været det varmeste år, og at tendensen med mulige udsving op og ned, overhovedet ikke viste sig at været til stede.

På denne baggrund er en af de mere markante taktikker brugt til, at antyde at virkningerne af den globale opvarmning stadig blev værre, var at hævde, at den forårsagede en markant stigning i oversvømmelser, tørke, varmebølger og orkaner. Det blev også sagt, at der var andre tegn på, at verdens klimasystem blev mere kaotisk'.

Disse 'ekstreme vejrbegebenheder', har vi set før

Dette spil var selvfølgelig blevet spillet tidligere, som med den europæiske hedeølge i 2003 og orkanen Katrina-katastrofen i 2005. Ved hver lejlighed var det hævdet, at sådanne begivenheder nu blev mere hyppige og intense, skønt heller ikke dette var faktisk gentaget. Siden 2005 havde Atlantisk orkanaktivitet været på sit laveste niveau i årtier, og selvom 2003 havde set den varmeste dag nogensinde registreret i Storbritannien, havde sommeren ikke måneder med langvarig varme som oplevet i tørkeåret 1976.

Men 2010 bragte et udslæt af yderligere 'ekstreme vejrbegebenheder', som hver hævdes at have været 'enestående', fra en varmeølge i det vestlige Rusland til katastrofale oversvømmelser i Pakistan og Queensland. Disse blev alle benyttet som yderligere bevis på 'farlige klima forandring'. Under henvisning til hvert af disse eksempler i juli 2011 foreslog den britiske regerings vigtigste videnskabelige rådgiver, Sir John Beddington, en befolkningsbiolog,

GLOBAL OPVARMNING

at politikere skulle 'bruge sådanne klimarelaterede katastrofer i udlandet for at overtale britiske vælgere til at acceptere upopulære politikker til bekæmpelse af kulstofemissioner. 63* Han var ikke helt klar over, at et papir i *Geophysical Research Letters* allerede havde demonstreret det ingen markant opvarmningstendens kunne ses i denne del af Rusland i de foregående 130 år. Lignende undersøgelser påpegede, at oversvømmelserne i Pakistan og Queensland langt fra havde været uset hidtil, og betydeligt værre var blevet oplevet i Pakistan i 1929 og i Queensland i 1974. 64*

Beddington henviste også til en nyere tørke på Afrikas Horn, beskrevet som 'det værste i 60 år'. Desværre havde IPCC's 2007-rapport forudsagt, at på grund af klimaændringer, vil regionen i fremtiden blive vådere.

I oktober 2012 var der stor spænding blandt politikere og medier over 'orkanen Sandy', da den drejede opad fra Caribien mod den nordøstlige amerikanske kyst. Dette blev forventet som sandsynligt at generere en 'hidtil uset storm bølge', takket være havopvarmning og stigende havniveauer forårsaget af klimaændringer. Faktisk var det svækket på det tidspunkt, at 'Sandy' ramte USA, til kun en ekstratropisk storm af Force 1; og historiske optegnelser viste, at New Englands kyster tidligere havde oplevet syv større stormbølger, alt før 1960 og tilbage til 1635.

Selv søjlerne i klimadebatten blev ved at være forsigtige med at tilskrive 'ekstreme vejrbegebenheder' til klimaændringer. I 2013 udtalte en redaktion i *Nature* at 'der er brug for bedre modeller, før ekstraordinære begivenheder kan forbindes pålideligt med global opvarmning'. En 'særlig specialrapport blev offentliggjort af IPCC samme år, der konkluderede, at der var "høj enighed" om, at "langvarige tendenser" i ekstreme vejrbegebenheder ikke kunne "tilskrives naturligt eller menneskeskabte klimaforandringer'. 65*

Hvordan den 'forsvindende arktiske is' ikke forsvandt

Der var ikke mere nogen konspiratoriske eksempler på, hvordan gruppetænkning ikke er i stand til at genkende noget bevis, der modsiger det valgte narrativ end den opmærksomhed der var blevet givet til isens tilstand i Arktis (sammen med den angiveligt truede overlevelse af de, faktisk ikke-forsvindende isbjørne).

Satellitmålinger siden 1979 havde registreret en samlet faldende tendens i hvilken grad isen smeltede i sensommeren. To professorer, Wieslaw Malowski i Californien og Peter Wadhams fra Cambridge, havde været i spidsen for at advarer på grundlag af computermodeller om, at Arktis efter sin sommersmeltning ville snart være 'isfri'.

Da isen i september 2007 krympet til sit nu laveste punkt, forudsagde de at isen ville være væk 'i 2013'. Den følgende juli dedikerede *Independent* hele sin forsiden for at meddele, at dette kunne ske inden september samme år. Men netop da begyndte isen en dramatisk bedring. 66* Ved udgangen af sommeren 2012 brød issmeltning igen rekorden, med den resterende is tyndere end nogensinde. Wadhams forudsagde nu, at det hele ville være væk 'i 2016'. Men de i 2014 foretagne målinger af Meteorologisk Institut (DMI) viste, at isens omfang ikke kun var tilbage til det sted, hvor det havde været i 2006, men var også blevet tykkere i gennemsnit med 33 procent.

I juni 2016 skulle Wadhams udgive en bog med titlen *Farewell to Ice*. Under overskrifter som '**Arktis kunne være isfri første gang i 100.000 år, hævder ledende videnskabsmand**',

GLOBAL OPVARMNING

blev han citeret for at forudsige, at den i september kunne have krympet til et område på 'mindre end 1 million kvadratkilometer'. Men den 10. september, hvor isen igen begyndte at fryses på den tidligste dato, siden daglige registreringer begyndte i 1987, havde dets mindste omfang været 4,1 millioner kvadratkilometer. Dette var mere end fire gange større end Wadhams' forudsigelse.

Endnu engang havde de kuldioxid-besatte computermodeller ikke kunne tillade de naturlige faktorer, der havde medført lignende opvarmning af Arktis i 1930'erne. Dette skyldtes varmt vand, der skubbede op i Arktis, resultatet af et skift i den multidecadale oscillation i Atlanterhavet, der tidligere havde korreleret med udsving i arktiske havtemperaturer.

Stadig mere markant, hvad gruppetænknerne også konsekvent forsøgte at ignorere var, at den relative nedgang i omfanget af arktisk sommeris havde været mere end modregnet af den konstante vækst i både omfang og volumen af havis i Antarktis, i den anden ende af jorden. 67* Dette betød, at der i 2014 var markant mere polar is i verden end der på noget tidspunkt var observeret siden satellitmålinger begyndte i 1979. Men det var ikke pointen med denne 'opvarmning', som det var meningen skulle være 'global'?

Hvorfor Met Office's Unified Model var så forkert

Et andet organ, der i disse år tiltrak sig mere og mere spørgende opmærksomhed, var UK Met Office. Få officielle institutioner havde spillet en større rolle i evangelisering for 'Konsensus' gruppetænkning, lige siden John Houghton blev dens direktør, som en lidenskabelig konvertit til at tro på 'menneskelig induceret klimaaendring,' allerede i 1980'erne.

I 1990, da han var den mest indflydelsesrige figur øverst på IPCC, Houghton som bekendt oprettet Hadley Center for Climate Prediction som, sammen med University of East Anglia's CRU, var ansvarlig for en af de to officielle globale hovedoverfladetemperaturregistre. Forudsigelser fra computermodellerne hjalp med til at spille en meget vigtig rolle i udformningen af IPCCs rapporter.

I 2010 fortalte Met Office's hovedforsker, Julia Slingo, til Commons Climategateundersøgelsen, at deres nye supercomputer til 33 millioner £ ikke kun var ansvarlig for at forudsige fremtidige globale temperaturer så langt frem som 2100, men også for dens kortere vejrprognoser for Storbritannien. 68* Dette var, hvad hun stolt kaldte Met Office's 'Unified Model'. Men allerede inden 2010 var dens prognoser blevet synligt upålidelige. I 2004 producerede Hadley Center en rapport med titlen *Uncertainty, Risk and Dangerous Climate Change*. Dette forudsagde, at de globale temperaturer i de næste ti år ville være steget med 0,3° C. Fire af de fem år efter 2009 ville være varmere end 1998. Ikke alene ville varmebølger som den i 2003 blive hyppigere, men i 2040 var mere end halvdelen af alle europæiske somre 'sandsynligvis varmere end det i 2003 'og' i 2060'erne ville en sommer af 2003-typen være usædvanligt cool'. 69*

I begyndelsen af 2007 var den globale opvarmningshysteri på sit højeste. Den nye formand for Met Office Robert Napier, tidligere direktør for den britiske filial af WWF sagde, at det ville være det 'varmeste år nogensinde'. Dette var lige før de globale temperaturer midlertidigt faldt med 0,7° C. Den sommer forventedes det i Det Forenede Kongerige, at være 'tørre end gennemsnittet', lige inden nogle af de værste sommerflommer i levende hukommelse.

GLOBAL OPVARMNING

Met Office's Unified Model forudsagte konsekvent 'varmere, tørrere somre' og Vinteren 'varmere end gennemsnittet' for 2008–2010, tre år, hvor meget af den nordlige Halvkuglen udholdt rekord vinterkulde og sne, og mens Storbritannien havde somre der var vådere og køligere end normalt. Met Office's forudsigelse af en 'grill sommeren' i 2009 blev berømt fulgt af tre måneder med usædvanlig regn. I oktober 2010 forudsagde den samlede model, at Storbritanniens vinter ville være op til '2 grader varmere end gennemsnittet', lige inden den koldeste december siden optegnelserne begyndte i 1659.

I slutningen af 2011 forventede Met Office-webstedet, at de globale temperaturer ville stige i løbet af de næste fem år med op til 0,5° C fra deres gennemsnit i 1971-2000. Denne forudsigelse var så pinligt off-beam, at det kun et år senere blev fjernet fra hjemmesiden, erstattet med en, der forudsiger, at den fladlinjede temperaturtendens siden 1998 'sandsynligvis fortsatte'. I marts 2012 forventede det, at Storbritanniens forår endnu igen ville være 'tørrere end gennemsnittet', lige inden målingen som den vådeste april. Om efteråret i 2013 forudsagdes det, at vintermånederne ville være 'tørrere end gennemsnittet' lige før de vådeste tre måneder i 84 år bragte katastrofale oversvømmelser til Somerset og Thames Valley. 70*

I 2014 var det endelig muligt at kontrollere nøjagtigheden af den ti-årige prognose af globale temperaturer, som Hadley Center havde lavet i 2004. I stedet for at verden efter en opvarmet periode med 0,3 ° C, var temperaturudviklingen ifølge satellitregistret overhovedet ikke steget. Langt fra fire af de fem år efter 2009 har været varmere end 1998 var dette år stadig varmere end noget siden.

Igen var hovedårsagen til, at Met Office's Unified Model fik det hele så spektakulært forkert, at det var programmeret til at antage, at den vigtigste faktor, der bestemmer temperaturer og klima, var den fortsatte stigning i kuldioxid. Derfor forudså modellen alle de 'varmere, tørrere somre' og 'varmere end gennemsnitlige' vintre.

Alligevel så kraftfuld var den tankegang, der havde grebet Met Office, at det ikke kunne genkende, hvorfor det havde lavet en så betagende række fejl. I sin 2014 årlige rapport, meddelte dets nye formand, at Met Office nu køber en ny £ 97 millioner supercomputere til at erstatte deres fem år gamle version til £ 33 millioner. Dette, sagde han, ville ikke kun muliggøre deres 'integrerede vejr- og klimamodel, kendt som Met Office's Unified Model 'for at' producere de mest nøjagtige kortvarige prognoser det er videnskabeligt muligt '. Det ville også være i stand til at forudsige endnu mere nøjagtigt hvordan Jordens klima sandsynligvis ville ændre sig i de næste 100 år.

I hvilket omfang Met Office blev blindet af sin besættelse så længe og fortsatte med at gentage sådanne fejl, burde have været en national skandale. Som et organ, der koster skatteyderne 220 millioner pund om året, med dets dyreste forsker alene næsten 240.000 pund, var det måske forventet, at politikerne skulle spørge, hvordan de kunne hævde, at de fortjente disse penge. Men så langt fra virkeligheden var parlamentsmedlemmerne selv blevet båret af den samme gruppetænkning, så Met Office fik lov til at fortsætte uden nogensinde at være kaldet til kontrol. 71*

Janis's regel 2: bevare illusionen om 'konsensus'

GLOBAL OPVARMNING

Med alle de nye problemer, der var opstået for 'konsensus' i de senere år, var det mere end nogensinde blevet vigtigt at bevare indtrykket af, at praktisk talt 'hele' verdens forskere stadig troede, at den globale opvarmning var forårsaget af et menneskeligt agentur.

'97 procent af klimaforskerne tror på menneskeskabt global opvarmning '

Behovet for at forsikre verden, at kun en ubetydelig håndfuld forskere ikke er enig om klimaet, som ortodoksien allerede havde anmodet om et første svar på tilbage i 2008, da Washington Post, Guardian og andre trompeterede en ny undersøgelse, som havde fundet ud af, at '97 procent af klimaforskerne 'var enige med 'konsensus' om menneskeskabt opvarmning. Det siges, at dette var baseret på spørgsmålstegn ved '10.257 videnskabsfolk'.

Men da beviserne for denne påstand blev undersøgt, viste det sig ikke at være helt hvad alle disse overskrifter havde antydte. Til at starte med var undersøgelsen udarbejdet af en kandidatstuderende ved University of Illinois under vejledning af hendes vejleder. Hun havde faktisk oprindeligt henvendt sig til '10.257 videnskabsfolk', men det var dengang besluttede, at mange af disse repræsenterede discipliner, som ikke kvalificerede dem til at svare, herunder fysikere, geologer, astronomer og eksperter på solaktivitet (hvem kunne have troet, at der var en forbindelse mellem global opvarmning og solen). Så det oprindelige antal af dem, der blev kontaktet, blev nedsat ned til 3.146.

De, der blev tilbage, fik derefter stillet to spørgsmål. Først accepterede de at verden var varmet op siden den præindustrielle æra. Det kunne have været svært at finde enhver rimelig velinformeret person, der var uenig i dette, men alligevel 10 procent af dem var uenig.

For det andet troede de, at menneskelig aktivitet havde bidraget 'betydeligt' til denne opvarmning? Da kun 82 procent sagde, at de gjorde det, blev dette ikke betragtet som det helt nødvendige indtryk af en overvældende 'konsensus'. Så prøven blev nedsat yderligere, indtil forskerne kun havde 77 respondenter som (a) beskrev sig selv som 'klimaforskere' og (b) for nylig havde offentliggjort peer-reviewed artikler om klimaændringer. Da 75 af de 77 gav det krævede svar på det andet spørgsmål, gav dette tallet '97 procent', som vandt alle de overskrifter (selv om det kun udgjorde 0,7 procent af '10.257 jordforskere' oprindeligt nærmede sig). 72*

Da disse detaljer dukkede op, vakte de en sådan hån, at en gruppe i 2012 besluttede, at en højt engagerede fortalere for ortodoksien, herunder en journalist fra Guardian, skulle komme for at redde kravet om '97 procent 'med hvad de gjorde kaldet 'Konsensus-projektet'. Den største forfatter af papiret, der blev resultatet, var John Cook, en australier med en ph.d. i psykologi, som i 2011 havde udgivet en bog kaldet *Climate Change Denial: Heads In The Sand* og var medstifter af en blog kaldet *Skeptisk videnskab*, dedikeret til 'at blive skeptisk mod global opvarmning'.

Denne gang havde teamet søgt på Internettet efter sammendrag af offentliggjorte papirer siden 1991, der nævnte 'global klimaændring' eller 'global opvarmning'. Naturligvis gik det faktum ikke op for dem, at det overvældende flertal af de studier, der blev offentliggjort i løbet af den tid, kun kunne have vundet deres finansiering, hvis de godkendte synspunktet "konsensus". Men deres trawl producerede 11.944 abstrakt inklusive de sætninger, som de derefter inddelt i otte kategorier. Disse varierede fra 'eksplicit godkendelse med kvantificering "øverst og skygger helt ned til" eksplicit afvisning med kvantificering i bunden.

GLOBAL OPVARMNING

7.980 af abstrakterne udtrykte 'ingen position'. Dette efterlod 34 procent af papirerne stadig tilbage. Det overvældende flertal af disse, 33 procent af det samlede beløb, faldt i en af de tre kategorier, der godkendte den overbevisning, at 'drivhusgasser fører til opvarmning'. 33 procent af de 34 procent gav således Cook og hans kolleger det '97 procenttal, de ønskede.

Ved nærmere undersøgelse begyndte denne påstand imidlertid at blive stadig mere interessant. Det som langt de fleste abstrakter inkluderede i tallet på 33 procent, bestod af (a) dem der kun var enighed om, at menneskelige emissioner gav et "ubekræftet" bidrag til den globale opvarmning; og (b) dem, der kun var enige om, at drivhusgasser generelt bidrager til opvarmning 'uden eksplicit at angive, at mennesker er årsagen'.

Disse to kategorier var så vage, at det ville have været svært at være uenig i noget af det. Men når det kom til papirer, der faldt i den øverste kategori af "eksplicit" der siger, at 'mennesker er den primære årsag til den seneste globale opvarmning', udgjorde disse kun 65: det vil sige kun 1,6 procent af alle dem, der afgiver stemme. Alligevel var det kun ved at lægge alle disse tal sammen, at de kunne oversættes til påstanden om, at '97 procent af klimaforskerne er enige om klimaændringer', der skabte overskrifter verden: ikke mindst, da præsident Obama den 16. maj 2013 tweetede 'syvoghalvfems procent af forskerne er enige om, at klimaændringer er reelle, menneskeskabte, farlige'. Papiret havde naturligvis ikke vist noget af den art. Men en mere præcis afspejling af undersøgelsens fund, at '1,6 procent af klimaforskerne er enige om, at mennesker er den primære årsag til global opvarmning' ville ikke have vundet nogen dækning overhovedet.

Obama blev fulgt op af sin statssekretær John Kerry, der brugte '97 procent 'fundet til at opfordre, at den amerikanske offentlighed "bankede på kongresdørene" at handle: med henvisning til 'globale farer som tørke, oversvømmelser, ildebrande, truede kyster, sygdomsrisici og mere', og tilføjelse af 'den fare, vi står over for, kunne ikke være mere reel.' Og tallet '97 procent 'blev fortsat citeret overalt i årevis der fulgte. Ikke siden 'hockeystok' havde de troende at menneskeskabt opvarmning kunne være givet sådanne tilsyneladende magtfulde beviser for støtte til deres sag.

Hvis du ikke støtter 'konsensus', mislykkes du din eksamen

På få områder i livet var gruppen af 'konsensus' kommet til at udøve en mere kommanderende position end i Storbritanniens uddannelsessystem, hvor næsten en hel generation nu blev instrueret, som om intet andet syn eksisterede end at planetens fremtid var truet af menneskeskabte klimaændringer.

I april 2014 fik jeg som avisspaltist et sæt papirer til generelle studier på A-niveau studerende året før, af det førende officielle eksamensorgan, AQA. Kandidater blev bedt om at diskutere 11 sider med 'kildemateriale' om klimaændringer. Disse inkluderede uddrag fra et helt sæt dokumenter, lige fra IPCCs rapport fra 2007 til en artikel fra Guardian, der alle fremmede 'konsensus'-synet.

Ét punkt citerede Met Office, der forudsagde, at 'selvom kun globale temperaturer stiger med 2° C, kan 30–40 procent af arterne udsættes for udryddelse. En graf fra det amerikanske miljøbeskyttelsesagentur viste temperaturer, der er steget i det forrige århundrede med 1,4° C, dobbelt så stort som det generelt accepterede tal. Den eneste antydning om, at nogen i

GLOBAL OPVARMNING

verden kunne sætte spørgsmålstejn ved sådanne udsagn var en artikel af en miljøkorrespondent for Daily Telegraph, Louise Gray (som tidligere havde arbejdet for WWF). Denne citerede en betalt PR-mand for grunden til at, Bob Ward fra Grantham Institute, afskedigende 'Klimaskeptikere' som 'en resterende gruppe af dinosaurer', som 'misforstod pointen' videnskab.

Når jeg rapporterede alt dette kommenterede jeg:

I de dage, hvor et af formålene med uddannelse var at lære folk at undersøge bevis og for at tænke rationelt, kunne enhver lys studerende have haft en fielt dag, der viser, hvordan alle disse ekstrakter ikke kun var ensidig propaganda. Men i dag frygter man, at de ville være blevet markeret så alvorligt for ikke at komme op med de ønskede svar, at de ville have været blandt den lille håndfuld af kandidater, der får et utvetydig 'mislykket'.

Som svar havde jeg en e-mail, som ikke kunne have bekræftet dette mere levende. Det kom fra en mor til netop sådan en studerende, som hun beskrev som "en fremragende videnskabsmand" der havde scoret 'lige A's' på alle sine videnskabspapirer. Men han var også 'meget vidende om klimaforandringer og meget skeptisk til menneskeskabt global opvarmning'.

Hans svar på papiret General Studies, der sætter spørgsmålstejn ved pålideligheden af hvert af dens kildematerialer, fik et 'E', det lavest mulige karakter. Dette virkede så usandsynligt, at moderen betalte £ 60 for, at hans papir blev "**uafhængigt**" **genmærket**???. Dahans manuskript blev returneret, det viste sig at have været 'velartikuleret, velstruktureret og klart velinformeret '. Men igen blev han markeret med et 'E' for at mislykkes. 73*

Indtil et årti eller to tidligere, ville det have været utænkeligt i Storbritannien, at sådan en dygtig dreng ikke ville have fået høje karakterer for at vise, hvordan han var lys nok til at tænke selv. Men så stift nu var det greb, som gruppetanken var kommet til at udøve over Storbritanniens uddannelsessystem, at enhver studerende, der ikke papegjede sine mantraer kunne forvente at få lavere karakterer end de anden i klassen.

Janis's regel 3: dissens fra 'konsensus' kan ikke længere tolereres

Vi afslutter dette afsnit med yderligere tre eksempler på, hvordan fjendtlige fortalere for 'konsensus' nu var blevet til noget uden for gruppetænkningen. Det første fører videre fra skoleeksamen, fordi det også spillede på presset om at håndhæve 'Korrekt tænkning' i Storbritanniens skoler.

Deniers skal "elimineres"

Et af de definerende træk ved gruppetænkning, som Janis udtrykker det, er, at det 'sandsynligvis ville resultere i irrationelle og dehumaniserede handlinger rettet mod dem der står udenfor konsensus. Der kunne ikke have været en bedre ubevidst illustration af denne tendens, end en lille film lanceret i oktober 2010 til visning i Storbritanniens biografer og over hele internettet. **No Pressure** var lavet for 10:10, en kampagne, der i 2010 opfordrede alle til

GLOBAL OPVARMNING

at skære ned på det personlig 'carbon footprint' med 10 procent.

Se den her: <https://www.youtube.com/watch?v=cOmLcSeU2UY> > 4 minutter.

Filmens 'skaber' var en af Storbritanniens mest succesrige komedie-manuskriptforfattere og instruktører, Richard Curtis, mest kendt for *Fire bryllupper og en begravelse*, *Notting Hill* og *Kærlighed Faktisk* og som medstifter af BBC Televisions enormt populære årlige fundraising-øvelse til velgørenhed, *Comic Relief*.

Videoen åbnede med en gysende skolelærer, spillet af en velkendt skuespillerinde, der fortæller sin klasse, at der var en 'genial idé', der gik rundt, at mennesker skal reducere deres 'kulstofemission med 10 procent' for at holde 'planeten sikker for os alle sammen'. Hun spørger klassen, hvad de måske synes om at gøre for sagen, især glad for en pige, der siger, at hun cykler i skole i stedet for at komme i bil. 'Fantastisk, Jemima!'

I **No Pressure**, fortsætter læreren, 'men det ville være dejligt at få en idé om, hvordan mange af jer skal gøre dette. Det ser ud til, at hver hånd er hævet, indtil hun bemærker, at Philip og Tracy har nægtet at deltage. Smilende siger hun 'absolut fint, dit eget valg' og forbereder sig på at afslutte lektionen - indtil hun husker noget, 'Åh, lige før du går', siger hun og når frem under papirerne på hendes skrivebord, 'Jeg bare nødt til at trykke på denne knap'. Det gør hun, og Philip og Tracy eksploderer i fragmenter rundt omkring i rummet, der flyder med blod og kropsdele over skriveborde og hvide skjorter af deres forfærdende medelever.

Scene to, der viser den lige så fortryllende rektor, der ser ned på de store ældre elever, som er en kortere gentagelse af scene et. Igen, alle elever undtagen to løft hænderne. Igen **No Pressure** og knappen trykkes ned igen, og du overøser igen de andre forfærdende studerende med blod. Scene tre skifter til David Ginola, derefter velkendt manager af Tottenham Hotspur (en fodboldklub, der støttede 10:10), på en træningsbane med sine spillere. Igen, når nogen på hans hold viser negativ interesse for at skære ned i 'kulstofemissioner', sprænges han til dem i småstumper. Sidste scene er med den kendte skuespiller Gillian Anderson, som den der sprænges.

Der var aldrig blevet udtænkt nogen uhyggeligere reklame for en 'konsensus' sag. På ingen tid blev den frigivet, og brød ud på internettet. Selv mange 'miljøforkæmpere' udtrykte chok og forfærdelse og protesterede over, at filmen var gået over gevind. Inden for 24 timer var den trukket tilbage. Ikke desto mindre gjorde Guardian det, der er bedst, at forsvare videoen, ved at rapportere, at 'mange mennesker på vores kommentartråde og Twitter syntes, at pantomimen i filmen var sjove 'og påpegede, at i det mindste havde vundet 'global' reklame for deres sag. Faktisk, alle involverede i fremstilling af filmen, må selv have været enige om, at dette var en virkelig morsom måde at overbringe deres vigtige budskab. Når alt kommer til alt blev 'benægttere' taget så farligt forkert med dette det centrale moralske spørgsmål i vores tid, som det bestemt ikke kunne være forkert at forestille sig dem - af selvfølgelig kun på en perfekt ufarlig, legeagtig måde - at blive udslettet bogstaveligt.

BBC angriber 'benægttere'

Ingen britisk institution havde været mere nådesløs med at skubbe en propagandistisk linje over for alle spørgsmål relateret til klimaændringer end BBC. I det væsentlige var dens holdning ikke forskellig fra den holdning, som producenterne af *No Pressure* havde. Men

GLOBAL OPVARMNING

generelt er dens politik, som formaliseret efter det 'hemmelige seminar' i 2006, var, at enhver eller noget, der ser ud til at være i modstrid med "konsensus"-fortællingen, skulle ignoreres strengt i dens dækning. I 2010 efter al negativ reklame, der for nylig blev givet til sagen, besluttede BBC at det igen var tid til at gå til angrebet mod disse 'benægtere'. Blandt resultater var de to resterende eksempler i dette afsnit. 74*

Den første var en speciel time lang udgave af BBCs flagskibsvidenskabsprogram, *Horizon*, med titlen *Science Under Attack*, blev sendt i januar 2011. For deres frontmand valgte de en af hovedfigterne for Storbritanniens videnskabelige virksomhed, Sir Paul Nurse, en molekylærbiolog, der ikke kun var Nobels prisvinder, men også den nye præsident for Royal Society. Se *Science Under Attack* her: <https://www.youtube.com/watch?v=8VURrX7963k> >55 min.

Nurse sag gennem hele programmet var, selvom 'langt de fleste af klimaforskere accepterede menneskeskabt global opvarmning, var der stadig 'benægtere' eller 'benægtende personer', der nægtede at tro dem. Disse mennesker var nu farligt førende i offentligheden til at miste tilliden til videnskab (Nurse citerede en meningsmåling, der konstaterede, at 50 procent af USA vælgerne nu ikke troede på menneskeskabt opvarmning).

Programmets første mål var derfor at vise 'benægtere' som værende fuldstændigt uden troværdighed, hvilket det gjorde ved hjælp af en teknik, der allerede er kendt fra *Climate Wars*. Dette var for at filme interviews med to 'deniers', dr. Fred Singer og journalisten James Delingpole, der først havde populariseret udtrykket Climategate, indtil korte klip kunne udvindes, hvilket, vist uden for sammenhæng, kunne bruges til at få dem til at se latterlig ud.

Dr. Singer, den fremtrædende og aldrende atmosfæriske fysiker, blev filmet og chatte med Nurse i en middag i New York, indtil han tilbød et eksempel på den slags bevis, der syntes at bekræfte, at solaktivitet havde større indflydelse på klimaet end carbondioxid. Han henviste til data fra stalagmitter i 'en hule på den arabiske halvø'. 'En hule på den arabiske halvø?' Bingo! Nurse havde lige det klip, han ville have.

Dette skiftede straks billedet til en rækkefølge, hvor Nurse højt kontrasterede Singers eneste excentriske eksempel med den måde, rigtige forskere gerne ser på alle data på et emne, for at få et overordnet billede i stedet for blot at "kirsebærplukke" et eksempel, der skal baseres på en særegen teori. 75*

Nurse demonstrerede derefter, hvad han mente med ordentlig videnskab ved at interviewe en computermødel fra NASA, der vinkede enhver idé til side om, at solaktivitet kunne har været en 'primær faktor' i den seneste opvarmning ved at sige, at dette simpelthen ikke gjorde 'Match med bevis'. Men så i den mest afslørende passage i programmet, bad Nurse sin NASA-ekspert om at kvantificere de relative bidrag fra kuldioxid til atmosfæren af menneskelige og naturlige årsager. Svaret var den menneskelige aktivitet udsendte nu '7 gigaton kuldioxid' hvert år. Men kun '1 gigaton' blev udsendt af havene, vulkanerne og alle andre naturlige kilder.

Dette svar virkede så usædvanligt, at Nurse bad ham om at gentage sin påstand at menneskelige emissioner nu var syv gange større end emissionerne fra alle naturlige kilder sat sammen. I virkeligheden var dette naturligvis en virkelig bemærkelsesværdig påstand, da der var generelt enige om, at den samlede mængde kuldioxid, der årligt udsendes i atmosfæren, ikke er otte gigatons, men ca. 186 gigatons. Heraf 100 gigatons (57 procent) afgives af verdenshavene, og 71 gigatons (38 procent) af dyr. De 7 gigatons, der udsendes ved

GLOBAL OPVARMNING

menneskelig aktivitet, repræsenterer således ikke syv ottendedele af i alt, men knap 3 procent.

Men Nurse havde netop den statistik, han ville have så dårligt forklaret til hans seere, at det ikke kunne have været mere latterligt vildledende. Som andetsteds i programmet gav Nurse et lille tegn på, at han ikke forstod meget om klimaet videnskab overhovedet (som når han på et tidspunkt sagde, at han havde "læst et eller andet sted", at planeten var opvarmet med 0,7° C i det forgangne århundrede). Den eneste virkelige indsats for at retfærdiggøre hans titel, *Science Under Attack*, var en sekvens, der forsvarede CRU i East Anglia (universitet hvor Nurse selv havde deltaget) over Climategate-e-mails.

Dette gjorde han ved at lade professor Jones forklare, hvorfor det havde været helt legitimt for CRU at 'skjule tilbagegangen' ved det 'trick', der blev brugt til at få dens temperaturgrafik til at vise den 'hockey stick' form, der var ønsket. På dette og alt andet afsløret af e-mails, som Nurse var hurtig til at understrege, fire 'uafhængige' undersøgelser havde 'ikke fundet noget bevis for bevidst videnskabelig malpractice'.

Programmets rigtige budskab var, hvordan man eksemplificerede et andet velkendt træk ved den globale opvarmningsdebat. Dette var den slående forskel mellem den tvivlsomme respekt, der generelt blev tildelt enhver videnskabsmand, der talte for 'konsensus', og den meget forskellige behandling, der blev givet til enhver, der retfærdigt kunne afskediges som, for at citere Wikipedia-posten på Dr. Singer, 'en talsmand for klimafor nægtelse'. 76*

Det blev især bemærket, hvor nyttige for 'konsensus' forskere som Nurse var, der har en ledende stilling i den videnskabelige virksomhed. De kunne låne 'Prestige' for deres holdning til sagen, selv om deres egen videnskabelige ekspertise alt for ofte ingen myndighed gav dem til det. Ligesom dette var så tydeligt i Nurse's program, sådan havde det også været i de bisarre udtalelser om klimaspørgsmål af hans forgænger som præsident for Royal Society, befolkningsbiologen Lord May. Det kan også have været en vigtig videnskabelig rådgiver for regeringen, hvor han blev efterfulgt af Sir David King, overfladekemiker, og Sir John Beddington, en anden befolkning biolog. Væk fra deres egne ekspertiseområder, som hver af disse mænd i vid udstrækning havde demonstreret, havde de ingen faglige kvalifikationer til at udtale sig om klimavidenskab. Alligevel takket være den prestigefyldte tilknytning til deres positioner, kunne de hver især bruges til at propagandere for gruppetankens partilinen, som hvad Lenin kunne godt lide at beskrive som 'nyttige idioter'.

BBC fortæller sig selv, at den har brug for 'mere bias', ikke mindre

Senere samme år fulgte der så et bizart eksempel på kraften i gruppetænkning til at invertere virkeligheden som beskrevet på disse sider. Fordi der havde været så meget snak om 'BBC-bias', havde dets styrende organ, BBC Trust, bestilt en 'uafhængig' rapport om *The Impartiality and Accuracy of the BBC's Coverage of Science*. Manden der valgte at skrive dette var professor Steve Jones, en anden genetiker, med en særlig interesse i snegle, der også ofte havde arbejdet for BBC. Selvom kun syv sider af Jones's 102-siders rapport blev afsat til BBC's dækning af klimaændringer, blev det klart fra dets forudgående reklame, under overskrifter som 'Skeptikere får for meget TV-tid', fortalte BBC, at dette var dens centrale budskab. Og det viste sig, at dette faktisk var det vigtigste af Jones 'konklusioner: at BBC havde givet for meget dækning til 'klimabenægttere' og i fremtiden burde holde dem ude af studiet. Dette var

GLOBAL OPVARMNING

bizart, da essensen af BBC's politik så længe havde været at give dem, der adskiller sig fra 'konsensus' så lidt TV-tid som muligt, og bestemte, at de aldrig skal gives muligheden for at forklare grundene til, at de var uenige med det korrekte.

Jones gjorde ingen hemmelighed ud af sine egne synspunkter, og gentagne gange talte han om 'benægtelse', 'benægtelse' og 'benægtelse'. Han beskrev dem uden for 'konsensus' som et 'vildledt mindretal', hvis synspunkter svarede til astrologer, troende i alternativ medicin, og endda dem, der mente, at angrebet den 11. september på tvillingtårnene havde været "et USA regerings plot".

Andre træk i hans rapport var endnu mere overraskende. Den ene var hvor lidt Jones syntes at vide om BBC's dækning af klimaspørgsmål. Han henviste kun til en håndfuld programmer og det lidt, han sagde om selv disse, antydede, at han havde været afhængig af en briefing leveret af andre, i stedet for at have set dem selv.

I kritikken af BBC's parathed til at "give plads" til "benægtelse" til at afgive udsagn som 'ikke understøttes af fakta', nævnte han som eksempler *Earth: Climate Wars* og *Science Under Attack*. Han virkede uvidende om, at grunden til, at de havde været med i disse programmer ikke var at lade dem forklare deres synspunkter.

Jones var lige så afslappet over sine kendsgerninger med henvisning til forskellige nylige kontroverser i klimahistorien. Han hældede til foragt for eksempel over, hvordan 'benægtelse' havde brugt en enkelt omtale i en rapport om Himalaya-gletsjere som bevis for 'en sammensværgelse til at overdrive virkningen af drivhusgasser'. Dette syntes en underlig måde at beskrive, hvad der var opstået over kun en af de alvorlige fejl, der blev opdaget i IPCC'erne 2007-rapporten, som endda IPCC selv havde indset, var så uforsvarlig, at den havde trukket passagen tilbage.

Jones virkede på samme måde uklar over fakta, da han hævdede, at en undersøgelse af 'tusinder af jordforskere' havde vist, at '97 procent af specialisterne i atmosfærefysik' var enige om, at menneskelig aktivitet spillede en betydelig rolle i at forårsage global opvarmning.

Næsten det eneste aspekt af Jones 'rapport, som måske ikke burde have været overraskende var hans egne tekniske fejl, såsom hans misforståelse af debatten om klimaforespørgsler, der viste, hvor fuldstændig uvant han var med bare det grundlæggende i klimavidenskab.

Men naturligvis glædede både BBC Trust og BBC Executive sig for hans 'centrale konklusioner om, at vores dækning af videnskab er upartisk, nøjagtig og af høj kvalitet. Når det kom til at fordele 'på grund af vægt' til forskellige synspunkter, var de enige om, at der muligvis kan være en sag for at skærpe redaktionelle retningslinjer yderligere. Med andre ord, BBC-myndighederne var enige om, at langt fra, at deres dækning af klimaændringer var partisk, burde det måske i navnet på 'upartiskhed' gøres endnu mere. Ikke for ingenting havde George Orwell baseret sit 'Ministry of Truth' i '1984' da han i sin tid arbejdede for BBC. 77*

I årene mellem 2011 og 2014, da 'pausen' i temperaturen fortsatte, så temperaturen i debatten om klimaet, var blevet meget mindre åbenlyst end i det foregående årti. IPCC's mærkbart mere tilbageholdende femte vurderingsrapport, der blev offentliggjort mellem 2013 og 2014, tiltrak markant mindre mediedækning end nogen af dens forgængere. Trods stormen Sandy i 2012 og storme og oversvømmelser i Storbritannien i januar 2014, var meget af varmen også gået ud for bestræbelser på at øge alarmer over 'ekstreme vejrhændelser'.

GLOBAL OPVARMNING

Men opmærksomheden begyndte nu at vende sig mod UNFCCC's næste mammutiske klima konference, planlagt til Paris i december 2015. Her var håbet, at nationerne af verden omsider ville lykkes med at underskrive en ny version af den bindende traktat, de hidtil havde undladt at blive enige om i København i 2009. Som den skæbnesvangre dato nærmet sig, var der dog en anden meget afslørende episode, som for altomfattende gruppetænkning, burde have tiltrukket sig meget mere udbredt opmærksomhed end det gjorde.

17 Forspil til Paris: 'justere' fakta, så de passer til teori (igen)

Når fakta ændrer sig, skifter jeg mening. Hvad gør du, sir?

Apokryf tilskrives John Maynard Keynes

Selvom denne bemærkning ofte tilskrives Keynes kan det have været, er den også vendte fuldstændigt om på en af de fælles egenskaber ved gruppetænkning. Med gruppetænkning er det troen, der urigtig forbliver den samme. Hvis noget skal være ændret, som vi så med 'hockey stick', skal det være fakta.

Det var ikke tilfældigt, at i januar 2015, med ti måneder tilbage før Paris konference, erklærede en masse glædende overskrifter, at 2014 havde været 'det hotteste år på rekord'. Fra *Scientific American* og *Time* til BBC og *The Guardian*, blev det rapporteret, at overraskende nye tal fra de to mest fremtrædende globale overflader temperaturregistreringer viste, at 2014 havde været endnu varmere end 1998. For at forstå baggrunden herfor må vi huske, at de vigtigste officielle poster i de globale temperaturer blev afledt fra to forskellige kilder. Nogle er baseret på aflæsninger fra termometre beliggende på land og til søs. Andre er baseret på læsninger fra det globale netværk af satellitter og vejrballoon. Som vi ved var de to førende overfladeposter Gistemp, udgivet af GISS, og HadCRUT, sammen udarbejdet af UK Met Office's Hadley Center og Professor Jones 'CRU. Begge var naturligvis forberedt af førende fortalere for 'konsensus'. 78* Af de to satellitregistre kom en fra en afdeling på University of Alabama, Huntsville, drevet af Roy Spencer og John Christy, begge 'klimaskeptikere' og den anden fra et firma, der er kontraheret med NASA, Fjernbetjeningssystemer (RSS).

Indtil 1998 var overflade- og satellitregistret generelt forblevet i takt med hinanden, men siden da havde de i stigende grad divergeret. Overfladeposterne havde konstant vist temperaturer, der kørte temmelig meget højere end satellitterne. Siden 1998 havde især GISS vist, at temperaturtrenden fortsætter med at stige. Men satellitrekorden på den anden side viste tendensen fladlinjet. Længe før 2014 var der forundring over denne afvigelse mellem overfladen og satellitoptegnelser.

En faktor, der muligvis har bidraget til at redegøre for dette, analyseret detaljeret af McIntyre, Anthony Watts og andre, var, at der i årene efter 1990 havde været et dramatisk fald i antallet af vejrstationer, som det globale overflade register var baseret på (fra mere end 6000 til færre end 1500). Af det meget mindre antal af stationer, der blev tilbage, var en meget højere andel placeret i bebyggede områder eller på lufthavne, hvor deres data vil blive påvirket af 'urban varme ø'-effekten (som andre undersøgelser havde vist, kunne resultere i temperaturer op til 1 ° C eller mere, end dem i landdistrikter). Desuden er over 80 procent af jordoverfladen inklusive store områder af Rusland, Afrika, Canada, Antarktis og 90 procent af verdenshavene overhovedet ikke var dækket af instrumentale læsninger. 79*

På den anden side var satellitdækningen markant mere omfattende. Ikke kun dækkede det hele kloden, men det tog også på forskellige måder konstante læsninger af niveauer i atmosfæren (dermed konstateringen af, at der ikke var noget bevis for, at IPCC forudsagde 'fingeraftryk' for opvarmning i den øvre troposfære).

I januar 2015 var undringen over divergensen mellem overfladen og satellitten steget, med det udslæt af rapporter, der hævdede, at 2014 nu var 'det hotteste år' på posten. Dette

GLOBAL OPVARMNING

skyldes, at satellitregistreringerne stadig viste 1998 som betydeligt varmere end noget andet år siden. Dette var den største afvigelse mellem dem hidtil.

Men det kom derefter frem, at der var sket noget meget underligt med overfladedata, som denne nye påstand var baseret på: dataene for de to El Niño-år 1998 og 2010 var blevet ændret markant. Den forrige version af HadCRUt, kendt som HadCRUt 3, havde vist 1998 som 0,07°C varmere end 2010. Men en ny HadCRUt 4 version viste nu, at tallet for 1998 og det for 2010 og opefter, var blevet nedjusteret for at give et fuldstændigt modsat indtryk. 80*

Faktisk var denne nye påstand om, at 2014 nu var endnu varmere end 1998 især havde været baseret på endnu mere dramatiske nye figurer fra GISS. Dette fik en ekspert i Storbritannien-baserede blogger, Paul Homewood, til at undersøge et af områdets områder på kloden, hvor GISS viste temperaturerne for at have steget hurtigere end andre steder: en enorm del af Sydamerika, der strækker sig fra Brasilien til Paraguay. Da Homewood kiggede på et meget stort område i Paraguay, der kun var dækket af tre vejstationer i landdistrikterne blev han overrasket over, hvad han fandt. I begge tilfælde havde GISS nu rapporteret, at der mellem 1950 og 2014 havde været en stejl temperaturstigning på 1,5° C: mere end det dobbelte af den accepterede globale stigning i hele det 20. århundrede. Men de arkiverede data, der viser de oprindeligt registreret temperaturer i løbet af disse årtier havde bare ikke vist nogen stigning: de havde vist en kølende tendens, svarende til en fuld grad!

Måden alt dette blev gjort på, blev helt klart. I begge tilfælde blev temperaturer givet i de tidligere år retrospektivt 'justeret' nedad fra de oprindeligt optagede, mens nyere temperaturer var blevet 'justeret' opad. Således blev det billede, der blev givet af de originale data, vendt på hovedet. Alligevel var disse nye tal nu ført ind i den globale temperaturrekord som oftest er påberåbt videre af forskere og politikere over hele verden. Homewood udvidede derfor hans søgning til et meget større område i Sydamerika. Igen fandt han, at der var foretaget lignende tilpasninger på to dage, for at skabe indtryk af en opvarmningstendens, der ikke var til stede i de originale indspillede data. Derefter henvendte han sig til dataene for alle vejstationer rundt på en strækning af polarcirklen mellem 52°W i Canada og 87°E i Sibirien (dette var den del af Arktis, der var mest påvirket af den nylige tilstrømning af varmere vand fra Atlanterhavet). Igen, i alle tilfælde, havde GISS justeret ældre data nedad og i de senere år opad, med op til 1° C eller mere. 81*

Faktisk var Homewood langt fra alene om at gøre sådanne opdagelser. Lignende fund blev lavet af flittige forskere over hele verden fra Rusland, Island og Irland til Sydafrika, Australien og New Zealand. Næsten overalt syntes mønsteret at være det samme: ældre temperaturer blev afkølet, nyere værdier hævet. Undersøgelse af data fra specifikke vejstationer i Australien afslørede det en 80-årig kølingstendens svarende til 1° C pr. århundrede var blevet omdannet til en opvarmningstrend på 2,3° C. I New Zealand var der sket en betydelig opjustering af data, der ellers ikke havde tendens til at ændre sig mellem 1850 og 1998 nu var blevet 'justeret', for at give en opvarmningstendens på 0,9 ° C pr. århundrede. 82*

Og alt dette gentog sig naturligvis kun i meget større skala i lignende fund, som McIntyre rapporterede om i Klimaanalyse 2007, da han fandt, at GISS havde spillet det samme spil med data fra det amerikanske historiske klimatologienetværk. Ved at nedklassificere de oprindelige optegnede tal for USA i 'dustbowl'-årene i 1930'erne, og forøgelse af dem i de senere år, havde Hansen og Schmidt været i stand til at vise, at 1998 erstatter 1934 som det hotteste år i amerikansk historie. 83*

GLOBAL OPVARMNING

Så alvorlige var alle disse opdagelser, at man kunne have forstillet sig, at de ville provokere bred bekymring, især når GISS og NOAA blev bedt om at forklare årsagen til disse systematiske 'justeringer', men nej, overbevisende svar var kommet. Men for dem inden for 'konsensus'-boblen, inklusive forskere, politikere og medierne, så det ud til, at det var bedst, at disse overraskende afsløringer simpelthen blev ignoreret. 84*

Da Paris-konferencen nærmede sig, var ingen politikere ivrigere efter, at det skulle lykkes end den amerikanske præsident, Barack Obama. Fra tidspunktet for sin første præsidentkampagne i 2008, havde han altid vist sig at være en fuldt engageret tilhænger af "konsensus" om global opvarmning. I hans første vigtige tale, efter at han var blevet valgt, havde han lovet, at Amerika efter år med at være bagud, nu 'ville lede' verden i kampen mod klimaforandringer. 'Videnskaben' sagde han, 'er ubestridt'. 'Havniveauer stiger, kystlinjer er faldende, vi har set rekordtørke sprede sig, hungersnød og storme, der bliver stærkere med hver orkansæson.

Obama lovede, at han ville indføre en skat på 'kulstof' og en handelsordning, der kun tillader virksomheder at fortsætte med at udsende kuldioxid, hvis de betalte for 'kulstofkreditter', der tillader dem at gøre det. Han ville bruge 15 milliarder dollars på bygning af titusinder af nye vindmøller, der skaber 'fem millioner nye grønne job'. Ironien var, at på det tidspunkt han sagde alt dette, blev det klart, at Amerika havde lanceret en spektakulær energirevolution takket være olie og gas begravet i store skiferforekomster. På få år ville dette ikke bare nedsætte amerikansk gas priser med mere end et halvt, men også gøre Amerika til verdens førende eksportør af olie og gas.

Amerika under Obama var således blevet fanget med ansigtet begge veje, med en præsident, der hævdede, at han ville følge Storbritanniens føring med det formål at skære kuldioxid emissionerne med 80 procent i 2050, mens hans land på samme tid var i gang med en energibonanza, som verden nogensinde havde set, baseret på fossile brændstoffer, som han ønskede at se elimineret.

Da virksomheder så ud til at gentage denne forbløffende succeshistorie ved at gå fra omfattende skifereservater i Storbritannien og dele af Europa, løb de ind i en samordnet og velfinansieret oppositionskampagne, ved at male teknologien som en komplet miljøkatastrofe, som forurener grundvandet, forårsager jordskælv og endda forårsager vand fra køkkenhaner til at være brandfarligt. Så indflydelsesrig var denne kampagne, at offentligheden i Storbritannien, hvor især BBC ivrig sluttede sig til, blev næsten helt uvidende om, at disse påstande ikke var andet end næsten helt fiktiv propaganda. I lang tid så det ud som endnu en sejr for organiseret gruppetænkning. Da den britiske regering i 2016 omsider skulle give foranledningen til en begrænset mængde tæt reguleret fracking (hydraulisk frakturering), syntes initiativet dømt til, at løbe ind i Storbritanniens lovlige forpligtelse til, at udfase praktisk talt alle fossile brændstoffer.

På trods af, at Storbritannien fik en mulig chance for at sikre sin energiframtid i de kommende generationer, så der ikke ud til, at hun ville nyde noget der lignede Amerikas succes, selvom der for præsidenten var en forlegenhed, som han aldrig nævnte. Tilsvarende blev der ikke hørt mere om hans lovede fem millioner nye 'grønne' job.

18. Paris 2015: en sidste 'triumf' til gruppetænkning

I dag er en historisk dag i kampen for at beskytte vores planet for fremtidige generationer. Dette giver os det bedst mulige skud for at redde den eneste planet, vi har. [sic]

Præsident Obama 85

Dette er første gang i menneskehedens historie, at vi sætter os selv opgaven inden for en defineret tidsperiode, med vilje at ændre den økonomiske udvikling, der har regeret i mindst 150 år siden starten af den industrielle revolution.

Christiana Figueres, chef for UNFCCC-arrangøren af Paris-konferencen, Bruxelles, Februar 2015

En af grundene til, at de i boblen havde været så ivrige efter at proklamere 2014 som 'Hotteste år på rekord' var deres behov for at oppiske forventningerne til det store Paris klimakonference i december 2015. Det overordnede mål var, efter fiaskoen i København, at blive enige om en efterfølger til Kyoto-protokollen, verdens nationer skal denne gang virkelig lykkes med, at underskrive en juridisk bindende traktat, der forpligter dem alle til massiv reduktion i emissioner af kuldioxid og et skifte væk fra fossile brændstoffer. Hvert stop skulle trækkes ud. For præsident Obama på grund af hans fratræden i 2017, skulle det være hans krone 'arv'. Selv paven blev kørt på for, at underskrive en pavelig encyklisk opfordring til drastisk indsats for, at reducere brugen af fossile brændstoffer til fordel for verdens fattige. 86*

Målet var at forhindre, at de globale temperaturer stiger mere end 2° C overfor, hvor de havde været som 'konsensus' argumenterede, før den industrielle revolution satte verden på katastrofekurs (eller som andre forstod det, verden begyndte naturligt at varme igen, da det genopstod fra den lille istid). Og som datoen nærmede sig for at samles i Paris, blev kravet på mere end det 2° C mål, sænket til kun 1,5° C.

Det generelle princip, der ligger til grund for den foreslåede traktat, var det, der først blev fremsat af Maurice Strong i Rio i 1992 og igen i Kyoto og København. Nationerne af verden ville blive opdelt i to kategorier. **Den første**, den udviklede vestlige lande, vil alle være enige om at foretage drastiske netsættelse i udledningen, og de vil også betale 100 milliarder dollars om året til en ny 'Green Climate Fund' til, at hjælpe landene i den **anden kategori**, og resten af verden følger ved, at gøre deres bedste for at bremse deres egen brug af fossile brændstoffer.

I månederne før konferencen blev alle lande bedt af UNFCCC om at indsende det, der blev kaldt en tilsigtet nationalt bestemmelse (INDC). Dette skulle være landenes egen Klimahandlingsplan', der detaljeret redegjorde for, hvordan de foreslog at opfylde målene for den foreslåede traktat i årene frem til 2030. Ved første øjekast gav næsten alle af disse uigennemsigtigt skrevne nationale indlæg det ønskede indtryk, nemlig, at de kun var for ivrige efter at samarbejde med dagsordenen for 'afkarbonisering'. De der var fra "udviklingslandene" nævnte deres "vedvarende" mål og deres foreslåede bestræbelser på at reducere

GLOBAL OPVARMNING

kuldioxidemissioner, selvom de forventede at blive generøst belønnet for dette fra den 'Grøn Klimafond', finansieret af de udviklede lande.

Men når det kom til en omhyggelig undersøgelse af hver af de afgivne INDC'er af de 20 lande, der var verdens tungeste emissioner af kuldioxid, og som var ansvarlige for 81 % af alle globale emissioner, opstod et meget anderledes billede. Og det blev helt overset af verdens medier. 87*

Begravet væk i de tal, der var indsendt af Kina, nu verdens største enkelt emitter, der bidrager med 24 procent af den samlede kuldioxid, kom det frem, at de faktisk planlagde at fordoble deres kuldioxidemissioner inden 2030, ikke mindst ved at bygge flere hundrede kulfyrede kraftværker.

INDC, der blev indsendt af Indien, nu verdens tredje største emitter, viste at den også planlagde at bygge endnu flere kulfyrede kraftværker, som inden 2030 ville bidrage til en tredobling af dens årlige emissioner.

Den fjerde største emitter, Rusland, på trods af at have reduceret sine emissioner efter 1990 ved at lukke mange af de gamle sovjetiske industrier, foreslog nu en stigning fra deres niveau i 2012 med op til 38 procent. Japan, som var det femte største emitter, hævdede, at det håbede at reducere sine emissioner med ca. 15 procent, men stadig planlægger at bygge flere kulfyrede kraftværker.

Selvom Sydkorea, syvende på emissionslisten, hævdede, at det ville reducere emissionerne med 23 procent (ikke mindst ved at købe 'kulstofkreditter', hvilket ville tillade dem til at 'modregne' deres fortsatte produktion af kuldioxid), alligevel vil foreslåede mål stadig være 100 procent højere end det havde været i 1990.

Inden for fristen er oliestaterne i Mellemøsten, Saudi-Arabien og Iran, den ottende og niende største emittører, havde ikke engang fremsat deres forslag. Men De Forenede Arabiske Emirater, der havde mere end fordoblet deres emission siden 2002, gav ingen indikation af eventuelle planer om at bremse stigningen, bortset fra et løfte om at investere i mere 'Kulstoffri' sol- og atomkraft.

Med hensyn til Brasilien, den ellefte største emitter, der hurtigt havde øget sin afhængighed af fossile brændstoffer, tilbød nu det vigtigste bidrag, det ville tage skridt til, at bremse rydning og afbrænding af Amazonas regnskov.

Men hvad med de lande, der tydeligvis mangler på denne liste? Præsident Obama har muligvis gentagne gange talt om hans ambitiøse planer for USA, som verdens næststørste emitter efter Kina, men der var ikke mere nogen chance for, at Kongressen accepterede den foreslåede traktat, end der havde været i 1997, da senatet enstemmigt stemte 'nej' til Kyoto. Alt der var tilbage, var Den Europæiske Union, der som eneste del af verden, allerede havde forpligtet sig til at reducere sine emissioner med 40 procent i 2030. Men selv her nægtede Polen allerede at underskrive traktaten, da den fortsatte med at bygge flere fossile brændstofkraftværker for at holde deres lys tændt. Tyskland, verdens sjette største, på trods af at have bygget 26.000 vindmøller og hældt milliarder af euro i solenergi, planlagde at gøre det samme.

Den eneste regering i hele verden, der forpligtet sig til at møde 40 procent målet i 2030 i henhold til sin lov om klimaændringer, var Det Forenede Kongeriges, den 14. største emitter,

GLOBAL OPVARMNING

der nu kun var ansvarlig for 1,3 procent af det samlede antal. Dette var mindre end hvad Kina eller Indien tilføjede hvert år, da Storbritannien fortsatte med at lukke de fossile kraftværker ned, der i 2015 stadig leverede to tredjedele af landets elektricitet.

Hvad angår Den Grønne Klimafond, som man håbede, ville være gennemført inden 2020, med udbetaling af 100 milliarder dollars hvert år for, at hjælpe udviklingslandene med at "tilpasse sig klimaforandringer", da Paris-konferencen endeligt nærmet sig, fremkom de faste løfter, der hidtil er modtaget fra de udviklede lande, kun udgjorde 700 millioner dollars. Dette efterlod 99,3 milliarder dollars, der stadig skulle findes, bare for at betale for fondens første år. 88*

I starten af december mødtes 40.000 politikere, embedsmænd, grønne aktivister, lobbyister og journalister fra 195 nationer på et stort, specielt bygget sted uden for Paris i en lufthavn, der stort set var forbeholdt private jetfly.

Resultatet, var som før, helt forudsigeligt. Efter to uger med fraktioner bag kulisserne, samles de trætte udseende på platformen i hovedkonferencesalen for at sætte et så modigt ansigt på resultatet, som de kunne, da de lykønskede hinanden med, at have nået en 'historisk aftale'. Dette var, hvad de og medierne skulle fortælle verden. Men sandheden var, at næsten det eneste punkt på dagsordenen, som alle var blevet overtalt til at blive enige om, var det, at hver nation skulle forelægge en yderligere erklæring om dens fremskridt og intentioner hvert femte år. På trods af alle forsøg på at foregive andet, var det ikke noget lovlig bindende traktat. Som jeg skrev den følgende søndag under et billede af Eiffeltårnet, udsmykket med det enorme belyste slogan: '1,5° C':

I sidste weekend gratulerede verdensledere sig selv med, at have nået deres 'historiske aftale' om at redde planeten, ved at skrabbe alle de 'Beskidte' fossile brændstoffer, som de to grupper, der normalt er bitter modstandere, var forenede i at udelukke den meningsløse absurditet i, hvad der var sket.

De ultra-grønne, ledet af 'faderen til den globale opvarmningsskræk' James Hansen, hyldede straks en aftale, der ikke forpligtede nogen til noget, andet end 'falskhed' og 'svig'. Tilsluttede lige så anerkendte klimaskeptikere udtrykte, at denne meget hædrede 'ikke-traktat' faktisk var - netop som jeg forudsagde det her den 1. november - 'årets flopp'.

Det er virkelig tiden til, at vi alle skal forstå, hvad det er for en paradeforestilling, alt den ønsketænkning i Paris viste sig at være. De 40.000 delegerede, der mistede sin selvudtænkte gruppetænkning, var måske glade for at heppe på tanken om, at vi skal afskaffe fossile brændstoffer. Men ingen påpegede, at verden i øjeblikket er afhængig af fossile brændstoffer for at frembringe næsten 82 % af al den energi, der bruges. De unyttige 'vedvarende energi' de vil have, at vi i stedet skal bruge - baseret på vinden og solen - er mindre end 2 %.

Men helt ude af syne i Paris, var den åbne erklærende intention fra Kinas, Indiens og temmelig sikkert, ethvert andet land med 'voksende økonomi' til, at opbygge tusinder flere kulfyrede kraftværker, der får deres 'kulstofemissioner' til at fordoble sig eller endda tredoble. Globale emissioner i de næste 15 år er beregnet til at stige, uden nogen indflydelse på klimaet. Alt dette efterlader de vestlige lande i en latterligt isoleret position, hvilket narrede medierne til at tro, at alt var blevet opnået af PR

GLOBAL OPVARMNING

*stuntet i Paris. Og ikke andre end Storbritannien, nu det eneste land i verden, der lovligt er kommittet af **The Climate Change Act**, til at reducere sine kuldioxidemissioner med 80 procent inden for 35 år. 89**

Formen, at Paris havde resulteret i en 'juridisk bindende traktat', skulle fortsætte med, trofast rapporteret af medierne måneder fremover, uden tegn eller forsøg på, at se på fakta om, hvad der virkelig var sket.

Den eneste ting, der mere end noget andet, var midlertidigt at redde ansigtet for 'konsensus'-sagen i det følgende år, det var den uforudsagte ankomst til et rekordstort El Niño, som i 2016 havde skubbet de globale temperaturer så høje, at selv de to satellitoptegnelser rapporterede, at 2016 blev sammenlignet med varmen i 1998.

Selvom dette var en naturlig begivenhed, havde temperaturstigningen i 2015 og 2016 ligeså naturligt blevet mødt som bevis på, at den pinlige 'pause' omsider havde fået ende, og at stigningen i menneskeskabt global opvarmning var tilbage på sporet. Men inden 2016 var forbi, viste satellitterne et dramatisk kollaps i temperaturer. Ved udgangen af 2016 stod det ikke længere som 'det hotteste år nogensinde' og i midten af 2017 havde faldet i temperaturer mere end 0,6° C. Endnu en gang er disse forudsigelser fra gruppetænks inspirerede computermodeller om, at temperaturerne ville stige gennem det 21. århundrede med et gennemsnit på 0,3° C eller mere pr. årti, blevet bevist forkert. "Pause" var tilbage.

På dette tidspunkt kan vi bryde fra denne kronologiske oversigt over den globale opvarmnings historie, hvis formål har været at vise, hvordan det på alle trin var styret af de tre definerende regler for gruppetænkning.

Dette har naturligvis udeladt utallige andre relevante eksempler. Men dette papir ville ikke være komplet uden henvisning til endnu et eksempel, hvis konsekvenser og implikationer er så enorme, at det korrekt kan betragtes som 'den anden halvdel' af hele historien. Jeg diskuterer dette i to dele: først det generelle billede og derefter specifikke og på nogle måder unikke eksempler fra Det Forenede Kongerige.

19 Den virkelige global opvarmningskatastrofe: hvordan gruppetænkning formede det politiske svar

Fremtidige generationer vil undre sig i forbløffelse over, at det tidlige 21. århundredets udviklede verden gik i hysterisk panik over, at en global gennemsnitlig temperaturstigning på et par tiendedele af en grad og på grundlag af overdrivelser af meget usikre computerprojektioner, kombineret af usandsynlige fradrag, fortsatte med at overveje en roll-back af den industrielle alder.

Dr. Richard Lindzen

Den langt mest ekstraordinære panik over 'menneskeskabt global opvarmning' var den måde, det lykkedes at dæmonisere kuldioxid, en sporingssgas, der er vigtig for alt liv på jorden, som farlig 'forurenende'. Derfor var disse kilders lige så dæmoniserede energi, baseret på fossile brændstoffer, kul, gas og olie, hvorpå al moderne industriel civilisation var bygget. Hvor det var muligt, var det ifølge gruppetænk, at det måtte blive beskrevet som 'beskidt' (i modsætning til den 'rene' energi fra vedvarende energi), og måtte udfases eller fjernes fra menneskelig aktivitet.

Som jeg antydede i titlen på min bog *The Real Global Warming Disaster*, var 'menneskeskabte klimaforandringer' virkelig i retning af en katastrofe i verden. Men dette var ikke den, der blev tryllet frem af de 'sande troende': stigende temperaturer, forsvindende iskapper, oversvømmede byer, 'ekstrem vejr', 'klimakaos', 'masseudryddelse', endda en trussel mod overlevelsen af livet på jorden. Intet af dette skete på den måde, de ønskede at hævde. Den nuværende truende katastrofe lå i de foranstaltninger, der blev vedtaget i konsekvens af denne panik, baseret på troen på, at den eneste måde at "redde planeten på" var at 'dekarbonisere' verdens økonomier. Og dette skulle gøres ved opgivelse af disse forurenende fossile brændstoffer, som i 2014, ifølge Det Internationale Energiagentur, stadig leverede mere end fire femtedele af al den energi, som verden brugte. 90* I stedet dikterede selvfølgelig gruppetanken, at vi skal ændre os så hurtigt som muligt, til at stole på de energikilder, der angiveligt ikke frigiver kuldioxid. Dette ville udgøre en komplet revolution i, hvordan energien til at drive den globale økonomi blev produceret. Linjen var, at den i fremtiden skulle være centreret om 'vedvarende energikilder' og om en massiv udvidelse af kernekraft.

Faktisk bevægede mængder af nationer sig nu til at vedtage en sådan politik, navnlig USA under præsident Obama og landene i Den Europæiske Union, men dette incitament til 'dekarbonisering' bragte to massive problemer, som dem der fremmer det, gjorde alt hvad de kunne for at skjule, nægte eller tilsløre ved at spille upålidelige tricks med tallene.

Den ene var simpelthen omkostningerne. Intetsteds i verden havde det vist sig muligt at skifte til Energikilder med 'nul kulstof' uden hjælp af kolossale subsidier. De faktiske omkostninger på 'Vedvarende energi' og endda atomkraft var op til fire eller endnu flere gange højere end det, der stammer fra kul.

Det andet enorme problem var, at de to 'nylige' teknologier, der havde tiltrukket sig mest opmærksomhed, vind og sol, var så upålidelige på grund af den uundgåelige kendsgerning, at de var helt afhængige af vejret. Der var intet, deres fortalere var mere uvillige til at indrømme

GLOBAL OPVARMNING

end, at vindmøller og sol paneler kun kunne producere elektricitet uregelmæssigt og uforudsigeligt, og derfor kun frembragte en brøkdel af deres potentielle kapacitet. For vindmøller blev dette gennemsnit kun til en tredjedel eller mindre af deres optimale styrke; solpaneler, undtagen i dele af verden hvor solen kunne skinne det meste af tiden, gennemsnittet som i Nordeuropa, ligger kun på omkring 10 procent. 91*

Men jo flere af disse vind- og solfarme der blev bygget, jo mere skabte konstanten alvorlige tekniske problemer for elnettet, i udsving i produktionen. Til holde udbud og efterspørgsel i balance, havde de brug for øjeblikkelig tilgængelig sikkerhedsbackup. Og dette kunne ikke leveres af kul eller atomkraft, som var designet til at generere 'Baseload' elektricitet, og kunne ikke pludselig øge produktionen for at imødekomme en stigning i efterspørgsel.

Den eneste energikilde, der er fleksibel nok til at give den øjeblikkelig tilgængelige sikkerhedsbackup, når det var nødvendigt, var naturgas, som i modsætning til de andre, hurtigt kunne rampes op og ned. Med andre ord, den eneste måde at holde et elnet i balance på, var ved hjælp af en af de 'forurenende' fossile brændstoffer, som gruppetænknerne ønskede at se bagsiden af.

Den forbløffende kendsgerning var, at i 2015, trods mere end \$ 1 billion var hældt i bygningen af hundreder af tusinder af vindmøller og solfangere overalt verden, var mængden af verdens energibehov de leverede, stadig næsten uendeligt lille. I 2014, ifølge IEA's 2016 *Key Renewables Trends*, bidrog vind kun med 0,46 procent af den samlede globale energi; sol- og tidevandsstyrke kun 0,35 procent. Disse udgjorde således mellem dem til under 1 procent. 92* Alligevel båret sådan væk af troen på politikere og medier, og der næppe nogen steder udenfor tekniske rapporter, at disse tal var rapporteret.

Og på trods af den tjeneste, som så mange lande nu betalte til, var behovet for mere 'vedvarende energikilder', som disse nationale indsendelser fra hvert land før Paris konference viste, at de fleste af 'udviklingslandene' stadig planlægger at bygge et stort antal kulfyrede kraftværker for at bevare deres voksende økonomi. Fra deres egne tal var det muligt at beregne, at dette i 2030, ville resultere i en stigning på 46 procent i kuldioxidemissioner på kun 15 år.

20 Det særlige tilfælde i Det Forenede Kongerige

Vi vil fortsætte med at gå foran i den globale indsats mod klimaforandringer, som regeringen har demonstreret ved at ratificere Parisaftalen. Vi var det første land til at indføre en lov om klimaændringer.

Valgmanifest for det konservative parti, 2017

I intet land i verden var modsætningerne i denne "make-faith"-politik mere tydeligt end i Storbritannien, den eneste nation, der er forpligtet til ved lov, at reducere kuldioxid emissioner med mere end 80 procent. 93* Således har regeringen planlagt at udfase næsten al brug af fossile brændstoffer, som i 2015 stadig leverede 82 procent af al landets energi. Der var ingen bedre illustration af den illusoriske verden, der som denne, havde ført politikerne ind i et dokument, der først blev offentliggjort af afdelingen til energi og klimaændringer i 2011 med titlen *2050 Pathways*. Efter 2030 forudså dette for eksempel, næsten fuldstændig ubemærket af medierne, en afslutning på al brug af gas til madlavning og opvarmning, som 90 procent af husholdningerne var afhængige af, og som skulle erstattes med elektricitet. Transportsystemet ville ligeledes i vid udstrækning være afhængigt på elektricitet, inklusive i 2030, 60 procent af alle biler.

Alt dette og mere, foreslog DECC, ville kræve en fordobling af Storbritanniens levering af elektricitet, der næsten udelukkende skal leveres af en massiv udvidelse af 'vedvarende energikilder', sådan som havvindmølleparker og en ny flåde af atomreaktorer. Nye kraftværker med fossile brændsler er muligvis stadig tilladt, men kun under forudsætning af, at de var udstyret med 'kulstoffilter og opbevaring', for at fjerne deres kuldioxidemissioner i huller under Nordsøen (ved hjælp af en teknologi, der endnu ikke er udviklet).

Hvis dette så ud til at være ren *Alice in Wonderland-fantasi* (på linie med den hvide Dronning som huskede, hvordan hun formåede at tro så mange som seks umulige ting før morgenmad'), kunne det i 2017 måles mod virkeligheden af, hvad der var sket med alle den forvirrende vifte af 'grønne' ordninger, som regeringen allerede havde lagt sin hånd på.

At komme med nationale overskrifter i marts 2017 var '**Diesel-gate**', der rapporterede, at partikler udsendt fra dieseldrevne køretøjer nu var et sådant problem, at de angiveligt forårsagede noget mellem 12.000 og 40.000 for tidlige dødsfald om året. Men skiftet til diesel, som nu havde sat 14 millioner sådanne køretøjer på Storbritanniens veje, var blevet konstrueret gennem skattesystemet, efter råd fra Sir David King i 2001, da han var regeringens vigtigste videnskabelige rådgiver, efter at han fik at vide, at diesel udsendte en mindre mængde planetvarmende kuldioxid end benzin.

I Nordirland kollapsede koalitionsregeringen i januar 2017 og skabte dets værste politiske krise siden slutningen af urolighederne. Dette skete gennem en større skandale over en regerings 'grøn' ordning, the Renewable Heat Incentive, under hvilke virksomheder fik næsten ubegrænset tilskud tilbudt til opvarmning af deres lokaler med træfliskedler. Så mange havde hastet med at kræve £ 160 i tilskud for hver £ 100 de betalte for træflis, som de døgnet rundt kørte deres kedler til opvarmning af fabrikker, kontorer og lagre, der ikke længere er i brug.

GLOBAL OPVARMNING

Den samlede subsidie regning, det var nu blevet estimeret, ville i 2020 være steget til 1 milliard pund.

En lignende, lidt bemærket ketcher foregik allerede i England, hvor, under samme ordning, ejere af store huse åbent praler overfor venner, at de var i stand for at holde deres træflisopvarmningssystemer kørene fuldt ud selv i sommertiden, fordi de tjente 60 procent på alt det brændstof, de brændte (hvilket bidrager til, at Storbritannien nu siges at brænde mere træ end på hvilket som helst tidspunkt siden Napoleonskrigene).

Et andet eksempel, der fandt overskriften i marts 2017, var Drax i Yorkshire, der engang var det største, reneste og mest effektive kulfyrede kraftværk i Europa.

Under en anden 'grøn' subsidieordning konverterede den nu sine kedler til at brænde 'biomasse': millioner af tons træpiller om året, sendt 3800 miles over Atlanterhavet fra Nord-Carolina skove.

De betalte Drax for at gøre dette, fordi en svingende regerings 'kulstofafgift' bevidst gjorde det stadig mere ulønsomt at forbrænde kul. På den anden side, til at brænde træ (officielt klassificeret af EU som 'kulstofneutral'), for efterhånden som nye træer ville angiveligt absorbere det kuldioxid, der udsendes ved at brænde træpillerne), Drax modtog nu et tilskud på 500 millioner pund om året. Men en rapport fra Chatham House havde bekræftet, at Drax nu udsendte mere kuldioxid pr enhed elektricitet end det gjorde, da det kun brændte kul.

En anden skandale, der lige kom frem i lyset, var den måde, udviklerne nu modtog mere end 200 millioner pund om året i tilskud, igen under det vedvarende incitament til at opføre store industrielle 'forbrændere' på landet, for at konvertere enorme mængder landbrugsafgrøder til metan til det nationale gasnet. Ikke mindre end 131.000 hektar majs alene blev nu dyrket til dette formål, på jorde der tidligere var vant til at fremstille mad. Men dette vækkede nu alvorlig miljøbekymring over spild af meget giftig ammoniak anvendt i processen, som havde dræbt husdyr og fisk på marker og floder.

I det mindste var regeringen stadig med på et projekt på 40 milliarder pund, tidligere støttet af premierminister David Cameron til, at bygge seks gigantiske tidevandskraftstationer rundt om Storbritanniens kyster. Til et sådant kolossalt udlæg ville disse kun producere relativt små mængder af noget af den dyreste elektricitet i verden, men de advarede naturligvis også om alvorlige miljøskader på vadefugle, fisk inklusive vandrende ål og andet dyreliv.

Men langt den største miljøskade til de største omkostninger for elektricitet brugerne, blev gjort gennem de 100 mia. £, der blev brugt på at dække store områder af Storbritanniens land og hav med 7500 plus vindmøller og solfangerfarme. Disse kostede allerede 4,6 milliarder pund om året i subsidier, og regningen steg nu så hurtigt, at i 2022, ifølge Office for Budget Responsibility (OBR) ville de tilføje yderligere 31 mia. £. 94*

Selvom disse "vedvarende energi" nu producerede 14 procent af Storbritanniens elektricitet, var den faktiske produktion så uforudsigelig, at hvis det ikke havde været for de resterende kuldioxidudledende gasfyrede kraftværker, der var klar til at træde ind, når vinden ikke blæste, kunne Storbritannien måske allerede have oplevet store strømafbrydelser.

Men de største overskrifter af alle, var forbeholdt regeringens meddelelse i juli 2017, om, at det fra 2040 og fremover ville blive ulovligt i Storbritannien at fremsætte, importere eller

GLOBAL OPVARMNING

sælge biler drevet af benzin eller diesel. Alle nye biler fra den dato skulle være elektriske. På hinanden følgende regeringer, havde påtvunget bilisterne at skifte til elbiler i flere år og fordele 400 millioner £ af skatteydernes penge i tilskud til bestikkelse af dem til at gøre det. På trods af dette var der mange praktiske grunde til, hvorfor dette ikke var lykkedes, og de indtil videre kun udgjorde 0,3 procent af 31,7 millioner biler på Storbritanniens veje.

Men det mest afgørende spørgsmål rejst af denne plan om, at forbyde alle biler bortset fra elektriske i 2040 var, hvor al den ekstra elektricitet skulle komme fra, der var nødvendig for at få dem til at køre? Det anslås, at det kunne være op til 30 gigawatt (GW). Dette alene ville tilføje næsten 50 procent til Storbritanniens nuværende maksimale el-efterspørgsel på 61 GW, hvoraf mere end halvdelen af det, stadig leveres af fossile brændstoffer som regeringen ønskede at få fjernet.

Regeringens svar var, at det kom fra vind- og atomkraft. Men at producere yderligere 30 GW fra vindmøller alene ville kræve yderligere 100 GW kapacitet, hvilket bringer antallet af nye nødvendige turbiner op til 30-40.000, fem gange mere end de 7.600, der allerede er installeret. Og på vindstille eller næsten vindstille dage og nætter, vil disse ikke oplade batterierne i mange elbiler.

Hvad angår atomkraft kræver det, at der produceres 30 GW ca. ni nye nukleare kraftværker på størrelse med de eneste, som regeringen allerede havde forpligtet sig til, planlagt i Hinkley Point, til en kapitalomkostning på 24 milliarder pund (med en levetidsomkostning inklusive tilskud på 50 mia. £). Men det var usandsynligt, at dette ville blive afsluttet (hvis nogensinde) før 2030, og andre var endnu ikke i pipeline.

Allerede før denne seneste ordning skulle indarbejdes, er omkostningerne ved regeringens eksisterende 'dekarbonisering'-politik steget til astronomiske niveauer. Fremskrivninger af OBR i marts 2017 viste, at i 2022 vil de årlige udgifter til alle 'grønne' skatter og aftagelse, skyldtes stigning fra £ 8,97 milliarder om året til £ 15,2 milliarder. Dette ville ske inden 2022 og bringer det femårige beløb op på 73 milliarder pund, hvilket er langt højere end de anslåede omkostninger på den projicerede HS2-skema, som er det dyreste ingeniørprojekt nogensinde set i Storbritannien. Omkostningerne svarede til i 2022 til £ 584 om året for hver husstand i EU.

Ikke for intet havde premierminister Theresa May's daværende fælles stabschef, Nick Timothy beskrev klimaændringsloven i april 2016 som 'en ensidig og monstrøs handling med national skadevirkning'. Men ved det almindelige valg 2017 nævnte det konservative Partimanifest ikke mindre end tre omtaler af, hvordan Storbritannien nu var 'førende i verden til at gribe ind mod klimaforandringer. De pralede endda med, citeret ovenfor, at Storbritannien havde været det første land i verden, der indførte et 'Climate Change Act'.

Intet andet land naturligvis, havde fulgt det britiske eksempel. Kina og Indien alene tilføjede hver år mere nyt kuldioxid til atmosfæren end Storbritanniens samlede årlige emissioner, der nu kun udgjorde 1,1 procent af global total.

I respekt til dette - for ikke at nævne alle dem, der svajede i vinden over den offentlige mening, som medierne - dem der driver Storbritannien, var stadig så blændet af den anerkendte gruppetænkning, at det ikke kunne tillade nogen gnidning af virkeligheden at bryde ind.

21 Præsident Trump kalder endelig gruppetanken bluff

I henhold til aftalen vil Kina være i stand til at øge deres emissioner med et svimlende antal år. . . Ikke os... Kina vil have tilladelse til at bygge hundreder yderligere nye kulværker.

Vi kan ikke bygge kulværker, men de kan i henhold til denne aftale. Indien kan fordoble deres kulproduktion. Vi skal slippe af med vores. Kort sagt, denne aftale handler mindre om klimaet og mere om andre lande, der får en økonomisk fordel i forhold til De Forenede Stater. Resten af verden bifaldt, da vi underskrev Paris-aftalen - de blev helt vilde; de var så glade af den enkle grund, at det satte vores land i en meget, meget stor økonomisk negativ situation.

Præsident Trump, den 1. juni 2017

Resten af verdenssamlinger omkring Paris handler.

BBC News-websted, 2. juni 2017

Præsident Trump kan vende ryggen til verden, men verden kan ikke ignorere en reel trussel om klimaændringer. Denne beslutning er et umoralsk angreb på offentlighedens sundhed, sikkerhed og sikkerhed for alle på denne planet.

Bill de Blasio, borgmester i New York, 1. juni 2017

Der kunne ikke have været nogen mere passende begivenhed til at afslutte denne fortælling end det næsten universelle skælv af vantro og raseri, der hilste præsident Trump's meddelelse i Rose Garden i Det Hvide Hus den 1. juni 2017, at han var ved at trække USA ud af Paris 'klimaforordning'. Verdensledere og andre højere politikere sluttede sig med store dele af medierne straks til at udtrykke fuldstændig chok og forfærdelse over, hvad demokraternes leder i senatet kaldte "et af de værste politiske træk lavet i det 21. århundrede". Trump var næppe færdig med at tale, før BBC havde tilskyndet nogen til at beskrive hans beslutning, som 'apokalyptisk, paranoid og vildfarende'. Sociale medier gik tæt på nedsmeltning med skrigende misbrug og beskeder, hvoraf en af de mildeste var 'klimabenægterne er i en meget uhøflig opvågning, når de ikke længere kan indånde ren luft, og deres børn er syge af forurening.

Men det mest bemærkelsesværdige træk ved Trump's tale, som de alle gik glip af, var hvordan han fjernede spind og urigtig gengivelse, der tilbage i december 2015 havde ført til, at den berømte klimapæler James Hansen foragtede Parisaftalen, som ikke mere end 'falsk' og 'svig'. Trump påpegede, at i modsætning til forsøg på at foregive andet, var Paris ikke en 'juridisk bindende traktat'. Men selvom vigtig, var han også den første politiker, der afslørede, hvad der havde været den ægte beskidte hemmelighed om Paris, begravet væk i disse INDC'er, hvori der redegøres for, hvordan hvert land inden 2030 havde til hensigt at reagere på de foreslåede 'klimamål'. Heri lå den centrale svig for hele aftalen. 'Udviklingslandene', ledet af Kina og Indien, havde bestemt holdt øje med den foreslåede grønne klimafond, hvorved de udviklede

GLOBAL OPVARMNING

lande angiveligt ville betale dem 100 milliarder dollars hvert år for at hjælpe dem med at 'dekarbonisere', frem for alt ved at overgå til 'vedvarende energikilder'. Udviklingslandene havde således alle betalt lidt tjeneste forud for det, der var påkrævet, og hvordan de planlagde at udvide deres 'vedvarende' energikilder: vind, sol og resten. Men skjult i små bogstaver, som Trump fremhævede, var den virkelige historie. Kina og Indien, som de første og tredje største kulstof dioxidemitterende lande i verden, planlagde hver for sig at bygge hundreder af nye kulfyrede kraftværker, der alene i 2030 ville fordoble og tredoble deres emissioner. Analyse af INDC'erne viste, at næsten hver eneste større udviklet nation planlagde noget, der ikke var anderledes. Hvad angår den grønne klimafond, som Trump fortsatte med at forklare, var det også bare 'make-believe'. På det tidspunkt havde kun 1 milliard dollars været pantsat, hvoraf næsten alle, takket være Obama, var blevet tilbudt af USA.

Trump's tale kan have været med til at rette Amerika-centreret i at tale om, hvordan USA var forpligtet af Obama til at betale langt den højeste økonomiske pris i penge og mistede job for en aftale, hvor Kina, Indien og resten ville tage Amerikas penge, men fortsat med at udsende kuldioxid lige som før. Dette var hvorfor præsidenten var helt berettiget til at trække USA ud af en ikke-bindende aftale så svingagtig, som alle større internationale aftaler nogensinde kan have været. Men lige så væsentlig var, at ingen af dem, der nu beskyldte ham for at 'forråde fremtiden for planeten' syntes endda at være fjernt opmærksom på nogen af de kendsgerninger, han havde behandlet. Så tabte var de i deres boble, at deres eneste reaktion enten var bare at ty til hysterisk misbrug eller for nogle at hævde, at Trump's beslutning kun ville gøre en lille forskel for kampen for at redde planeten. Dette var fordi EU og alle andre ville være forenet i at overholde 'Accord', mens Kina nu ville 'tage føringen' i vedvarende energikilder og den store 'lavemission'-revolution.

Alt dette var så perfekt et eksempel på kraften i gruppetænkning, som man kunne forestille sig. Præsident Trump havde som ingen politiker før ham endelig kaldt det bluff i stedet for at lade som om. Men så fast pakket ind i en kokon og væk fra virkeligheden var politikerne og medierne, at ingen af dem engang var begyndt at indse det.

22 Konklusioner: hvad sker der, når gruppetanken opfylder virkeligheden?

Det præcise øjeblik hvor en stor tro er dømt, er let genkendelig: det er det øjeblik, hvor spørgsmålet om dens værdi stilles. Hver generel tro bringer ikke mere end en fiktion, den kan kun overleve under forudsætning af, at den ikke udsættes for undersøgelse.

Gustave Le Bon, Folkemængden

Konklusionerne fra dette dokument er opdelt i tre dele. Den første giver en generel retrospektiv oversigt over, hvad der var den fatale fejl i gruppetanken, der kørte den globale opvarmnings skræk. Det andet opsummerer nogle af de mere indlysende årsager til, hvorfor gruppetænkningen er blevet så kraftigt forankret, at det måske er svært at forestille sig, hvordan dens greb kunne brydes. Men den tredje antyder, at dette i praksis sker allerede. De seneste begivenheder har bekræftet, at det antages politisk 'konsensus' på verdensplan om, *at menneskeskabt global opvarmning udgør en hidtil uset trussel til planeten fremover*, har aldrig været en sand konsensus overhovedet. Og dette er endelig begyndte at ændre hele historien.

Groupthinks dødelige fejl

'Nullius in verba': Mottoet for Royal Society

Fremtidige generationer kan se tilbage på panikken over det sene 20. og det tidlige 21. århundredes menneskeskabt opvarmning, som en af de underligste episoder i historien, både om videnskaber og politik. Men de vil kun være i stand til at forstå, hvordan en sådan ekstraordinær flyvning fra virkeligheden kunne have fundet sted under henvisning til særegenhederne i den kollektive menneskelige psykologi, og især til de regler, der definerer gruppetænkningens art. Selvfølgelig havde verden set triumfer med gruppetænkning før, som i historiens store religioner eller den måde trosystemer, der er baseret på marxismen, svinger over så stort et område af verden, gennem store dele af det 20. århundrede.

I afgørende henseender har ideologien om global opvarmning meget til fælles med disse eksempler. Som dem, stammer det kun fra en meget lille gruppe mennesker, der var blevet grebet af en visionær idé. Ligesom dem, var det baseret på forudsigelser om en hypotetisk fremtid - eller profetier - som ikke endeligt kunne bevises som værende rigtigt eller forkert. Som dem, blev det derfor vigtigt at insistere på, at dette trossystem skal accepteres på en 'konsensus' af alle højre-tænkende mennesker og bruge alle slags socialt, politisk og psykologisk pres for at håndhæve overensstemmelse med det. Og som dem, formede dette uundgåeligt svaret til enhver, der ikke ville være en del af det, der derfor måtte dømmes som 'ketter', en 'undergravende' eller en 'benægtende', og hvis uenighed måtte mere eller mindre hensynsløst undertrykkes.

Hvad der dog gjorde dette seneste eksempel anderledes end de andre, var, at det var baseret på en uovertrufne autoritet, der tildeles videnskab i den moderne verden. 95* Og heri ligger, hvad der til sidst skulle vise sig at være dets fatale svaghed. I modsætning til de andre trosystemer, kan det i sidste ende testes mod empirisk verificerbare fakta. Det hviler afgørende på de meget vigtige forudsigelser af computermodeller, der som årene gik, i stigende grad kunne sammenlignes med det objektive bevis på, hvad der faktisk var sket.

GLOBAL OPVARMNING

I de første 10 år eller deromkring, som vi ved, var teorien om, at verden bliver varmere som et direkte resultat af stigningen i atmosfærisk kuldioxid, syntes stadig plausibel. Men i stigende grad efter 1998 begyndte forudsigelserne og den virkelige verden at vise sig. Og svaret fra dem inden for gruppetanken var ikke som principperne for korrekt videnskab burde have været, dikteret for at spørge om teorien i sig selv på en eller anden måde derfor kan være mangelfuld.

Nogle forskere inden for 'konsensus' prøvede faktisk at komme med ændringer til teorien, der muligvis kunne forklare, hvorfor forudsigelserne ikke længere var bekræftet af bevismaterialet. Omkring 2007, med et overraskende fald i de globale temperaturer, begyndte de for første gang at spekulere på, om 'naturlige faktorer', såsom skift i verdens største havstrømme måske ikke har større indflydelse på formningen klimaet end IPCC's computermodeller havde tilladt. 96* Til sidst erkendte IPCC og UK Met Office endda, at der havde været en temperatur 'pause' i årene efter 1998. Men de forsøgte også at forklare dette ved at antyde at disse naturlige faktorer var blot 'maskering af den underliggende opvarmningstrend', som med tiden ville dukke op igen. Eller de foreslog, at varmen skabes af menneskeskabt opvarmning og ikke længere var synlig, fordi den var "gemt i verdenshavene".

Denne påstand blev understøttet af IPCCs femte vurderingsrapport i 2013, som accepterede, at '93 procent' af den ekstra varme, der kom ind i verden under pausen, var blevet optaget af verdenshavene, og kun 1 procent af det hævdede temperaturerne ved jordens overflade. 97* Andre forskere ignorerede simpelthen det voksende bevis på, at modellerne havde beregnet forkert, eller værre, begyndte at manipulere beviserne, som den 'justering' af overfladetemperaturregistreringerne, for at vise verden, at der faktisk stadig var opvarmning, som teorien havde forudsagt. Faktisk intet skulle have vakt en klarere mistanke om, at noget grundlæggende var tvivlsomt om teorien end gentagne forsøg fra dem inden for 'konsensus' til at manipulere de videnskabelige data til støtte for deres sag. Det øverste eksempel på dette havde naturligvis været alle disse krænkelige bestræbelser på at "slippe af med den middelalderlige varme periode" og vise, at verden nu var varmere end på noget tidspunkt i historien.

Det, der imidlertid også er meget relevant for vores forståelse af, hvordan alt dette blev til, var det bemærkelsesværdige beredskab, ikke kun fra det videnskabelige samfund, men også af politikere, medierne og mange andre til, at acceptere den menneskeskabte opvarmningsproces uden nogensinde at stille spørgsmålstejn ved det.

I begyndelsen af dette papir, i afsnittet med overskriften: "4 Kraften ved brugernes magt", så vi på den åbenlyse måde, hvorpå langt de fleste mennesker, der gik sammen med 'konsensus' kun gjorde det, fordi de aldrig havde givet det noget alvorligt studie eller undersøgt beviserne i sig selv. De havde ganske enkelt taget synspunkter til sig, som de havde fået at vide af andre. I denne forstand, var accept af 'konsensus' tankegangen som en smitsom sygdom. Ethvert forsøg på at forhøre dem, der gik under dens trylleformular om, hvorfor de troede, som de gjorde, afslørede alt for ofte det, de slet ikke vidste noget om. Deres hoveder var fyldt med en klud af mantraer og kablet med forkert information (som for eksempel forsvinden af arktisk is truede overlevelsen af isbjørne), som så ofte kunne demonstreres, var det modsatte af sandheden.

Og dette var ikke kun sandt for mange medlemmer af offentligheden. Det var lige så sandt for folk, der er betalt eller kvalificeret til at vide bedre, som miljøjournalister, politikere, faktisk

GLOBAL OPVARMNING

mange forskere selv. En nabo af mig var en anerkendt professor i kemi ved et førende universitet og, da han talte om global opvarmning kunne han godt lide at hævde, at han gjorde det med autoriteten af 'en videnskabsmand'. Men han ville derefter højtideligt fortælle os, at stigningen i havniveauet skyldes at klimaændringer til sidst ville oversvømme vores landsby, selvom den lå flere hundrede meter op på bakkerne i Somerset.

Det er denne uskarphed af **fast overbevist uvidenhed**, der afslører en af de mere iøjnefaldende egenskaber ved de 'sande troende': at det er umuligt for dem nogensinde at have en seriøs dialog med dem uden for 'Konsensus'. De, der besidder gruppetænkning, var overbeviste om, at de bare 'vidste', hvad det var, de troede, de vidste. De var vant til kun at tale til dem, de delte den samme tro med. De var ude af stand til at fokusere korrekt på beviser, der kunne synes at være i modstrid med deres visheder.

Det var dette, der alt for ofte bragte Janis tredje regel i spil: det eneste svar for dem, der var uenige med dem, var for det første løgnagtig over, at nogen kunne være så fjollet, og derefter til at ty til den slags latterlige overgreb, de anså for at være den eneste passende måde at håndtere disse 'benægtede', som bare kunne karikeres som ikke bedre end 'Fladpander', konspirationsteoretikere, der kunne foragtes fordi de var 'anti-science'.

I virkeligheden var det selvfølgelig skeptikerne selv, som Richard Lindzen og Paul Reiter, der prøvede at forsvare ordentlig videnskab. De inkluderede også til sidst, for eksempel så fremtrædende figurer i det verdensvidenskabelige samfund som de to veteran-Princeton-fysikere, Freeman Dyson og Will Happer. De var tilhængerne af 'konsensus', som de kunne se, tragisk havde forrådt principperne for korrekt videnskab.

Men dette var lige så sandt for de store figurer helt øverst i 'konsensus' hierarki. Som vi har set, var det netop den samme holdning, der blev vist af de seniorforskere, der er ansvarlige for Climategate-e-mails; eller af prestigefyldte figurerer som 'hovedforsker' Sir David King eller præsidenter for Royal Society, Lord May og Sir Paul Nurse. Hvor blev det observeret ironisk (ikke mindst af mange dissensermedlemmer af Royal Society selv), at det definerende motto for den ældste og langt det mest respekterede videnskabelige samfund i verden, havde siden 1660'erne været "nullius in verba", ofte oversat som 'tag intet ord for givet'. Som utallige adskilte medlemmer af det augustsamfund havde kendt siden Robert Hooke, Robert Boyle og Isaac Newton, er der intet princip om videnskabelig metode mere grundlæggende end dette. Intet nyt videnskabeligt forslag bør accepteres som sandt udelukkende 'på andres ord', medmindre de kan demonstrere, at det understøttes korrekt af bevismateriale. Til at teste enhver hypotese, skal man se på alle beviserne og sørge for, at ethvert argument der muligvis ugyldiggør teorien, også er blevet taget fuldt med i betragtning.

Alt dette var, hvad 'kuldioxid er lig med globale opvarmningsteori havde vendt på hovedet. Næsten hele det vestlige videnskabelige samfund var blevet ført væk af teoriens enkelhed om, at de aldrig udsatte den for korrekt tredimensionel videnskabelige spørgsmål. De programmerede deres computermodeller i overensstemmelse hermed. Og det eneste svar der anses for nødvendigt for et argument, der antyder, at teorien måske på en eller anden måde var mangelfuld, var bare at ignorere eller latterliggøre det. Selv når stadig flere beviser begyndte at antyde, at teorien ikke var udformet som forudsagt, var svaret enten at finde måder at ændre teorien på, så det stadig kunne holdes intakt eller blot for at opfinde nye 'fakta' for at få teorien til stadig at virke plausibel. Således lige fra starten, havde hele *House of Cards* været baseret på "at tage andre menneskers ord for givet" uden nogensinde sætte

GLOBAL OPVARMNING

hypotesen på prøve eller tillade enhver ægte videnskabelig debat. Igen og igen, uanset hvor hårdt de forsøgte at torturere beviserne så de synes at støtte Deres teori, blev de hårde kendsgerninger ved med at trænge ind for at antyde noget helt andet.

Derfor vil de kommende generationer en dag se tilbage på denne historie i vantro forundring: at spørge 'hvordan i alverden kunne sådan en ting have sket?'. Før vi går videre til den anden af vores konklusioner, er det ikke upassende at citere disse ord tilskrevet Isaac Newton:

Det ser ud til, at jeg kun har været som en dreng, der legede ved strandkanten og aflede mig i nu og da, at finde en glattere sten eller en pænere skal end almindeligt, mens sandhedens store hav lå alt uopdaget for mig.

... og derefter tilføje et ord om relevansen for 'konsensus' om global opvarmning af den skelsættende bog af Thomas S. Kuhn, *The Structure of Scientific Revolutions* (1962).

Kuhns tese var, at videnskabshistorien er blevet kendetegnet ved udbredelsen af herskende 'paradigmer', som giver en samlet enighed inden for et videnskabsområde, hvor det store flertal af videnskabsfolk fortsat tænker og arbejder så længe, at deres særlige paradigme fortsat accepteres. En af de mest berømte eksempler diskuteret af Kuhn var den aristoteliske / ptolemæiske geocentriske kosmologi, der havde holdt i mere end 1500 år. Dette paradigme begyndte først endelig at vige, da Copernicus endelig udviklede sin nye kosmologiske model offentliggjort lige før hans død i 1543 og placerede solen i centrum af solen system. Men selv da tog det lang tid for den kopernikanske model at vinde fuld accept, fordi grebet af det gamle geocentriske paradigme fortsatte med at være så kraftfuld (som Galileo fandt, næsten et århundrede senere).

Et andet velkendt eksempel på et langt hurtigere paradigmeskifte, ikke nævnt af Kuhn, var det, der fulgte Louis Pasteur's udfordring til den herskende ortodoksi, at en af de største årsager til sygdomme var deres 'spontane generation' i 'ondskabsfuld luft' (den såkaldte 'miasma' teori). Pasteur kunne vise, at den virkelige årsag til disse sygdomme og meget andet var tilstedeværelsen i luften af mikroorganismerne senere specifikt differentieret som bakterier og vira. Men selv Pasteur løb oprindeligt ind i bitter modstand fra dem, der er fastlåst i det eksisterende paradigme, fordi det var dette, som deres tanker, karrierer og omdømme levede af. De kunne ikke tænke udenfor deres velkendte boble.

Vi konfronteres i dag med et lignende problem i forhold til konsensus om global opvarmning, der har etableret sig som vores tids herskende paradigme, centreret om den enkle ligning mellem drivhusgasser og temperaturer.

Kuhn viste hvordan, længe før et paradigme endelig bliver erstattet, at akavede 'anomalier' ofte kommer frem, hvilket de der er inde i det, forsøger at forklare uden at opgive deres tro på den etablerede konsensus. Det er naturligvis det, der her skete med ortodoksien, at "stigende kuldioxid svarer til stigende temperaturer". Alle forskellige anomalier er opstået, fordi computermodellerne ikke har forudsagt observeret bevis for alle de naturlige faktorer, der påvirker klimaet, paradigmet er for råt til at tage behørigt hensyn til: forskydninger i de store havstrømme, solstråling og umuligheden af den nødvendige positive feedback-effekt af vanddamp, uden hvilken stor opvarmning er umulig.

Som Kuhn bemærkede, kan et ægte paradigmeskifte kun finde sted, når en ny teori dukker op, der står for alle beviserne mere sandsynligt end det, det har erstattet. Og problemet med

GLOBAL OPVARMNING

den alt for enkle global opvarmningsteori er, til trods for, at der er opstået nok afvigelser til at antyde, at det er helt utilstrækkeligt at forklare beviset, da der endnu ikke er kommet nogen ny teori omfattende nok til at erstatte den.

Og årsagen til dette er frustrerende enkel. Vi har nu lært nok til at vide, at det, der virkelig former klimaet, er langt mere komplekst end nogen teoretisk ramme kan håbe på at rumme. Vi har mange nye puslespil, men endnu ikke det komplette billede, de repræsenterer.

Vi er faktisk begyndt at erkende, at naturlige faktorer, for eksempel El Niño–Sydlige oscillation har meget mere indflydelse på udsving i globale temperaturer end paradigmet tillader. Noget af klimaforhandlingerne med solstråling er blevet kendt lige siden forbindelsen først blev observeret af William Herschel i 1801, og der er gjort meget vigtigt nyt arbejde med emnet i de sidste 30 år. Men ingen er endnu begyndt at producere en forklaring på udsvingene i de globale temperaturer, siden Jorden opstod fra den sidste istid (og ikke mindre hvad vi ved om de endnu mere dramatiske udsving, der strækker sig tilbage gennem den geologiske tid før denne).

Hvad forårsagede stigningen i temperaturer, der producerede den middelalderlige varme periode? Eller faldet i temperaturer, der førte til den århundreder lange lille istid, der fulgte? Hvad der derefter stod for tilbagevenden til stigende temperaturer, der har markeret de to århundreder af den moderne opvarmning, hvoraf den beskedne yderligere temperatur stigning i de sidste 30 år, bare kan ses som en del af et kontinuum?

Sandheden er, at vi simpelthen ikke har ordentlige forklaringer på nogen af disse naturlige begivenheder. Jo mere vi lærer om alle de forskellige faktorer, som uden tvivl spiller deres rolle i at forme verdens klima, jo mere er vi nødt til at acceptere, at det stadig præsenterer os for mange 'ukendte', både kendte og ukendte faktorer.

Men i modsætning til Newton, er den sidste ting, mange videnskabsfolk har råd til at indrømme er, hvor meget de ikke rigtig ved i virkeligheden. Meget mere sikkert er det, at blive inden i boblen, hvilket ser ud som en let forklaring, og ignorere eller latterliggøre enhver, der antyder, at der kan være "flere ting mellem himlen og jord" end der er drømt om i deres paradigme.

Så hvor efterlader dette verden?: Hvornår eller hvordan vil virkeligheden endelig bryde ind?

Hvis der er en ubetydelig stigning i temperaturen, skyldes det ikke menneskeskabte, men naturlige faktorer relateret til selve planeten og solenergi aktivitet. Der er ingen beviser, der bekræfter en positiv sammenhæng mellem niveauet for kuldioxid og temperaturændringer... når vi ser det største internationale eventyr baseret på totalitær ideologi... som forsøger at forsvare sig ved hjælp af desinformation og forfalskede fakta, er det svært at tænke på noget andet ord, at beskrive dette med end 'krig'.

Alexander Ilarionov, Moskva 200498

De spørgsmål, som observatører kendte til i denne historie har stillet, er dette: hvornår og hvordan begynder virkeligheden endelig at bryde ind? Hvad er de mulige faktorer som måske endelig begynder at fjerne sådan en tåge af vrangforestillinger?

Det virkelige problem er naturligvis, at gruppetænke-paradigmet frem for alt i den vestlige verden er blevet så altomfattende, at det i 2017 stadig er svært at forestille sig, hvordan dets greb i sidste ende kan brydes. Og den største hindring for dette er omfanget, som så mange forskellige spillere i dramaet er blevet akademisk, økonomisk og ideologisk afhængige af. Til at begynde med er der den trylleformular, som er kommet til udøvelse over næsten hele den vestlige videnskabelige virksomhed, herunder praktisk talt alle dens førende videnskabelige institutioner, videnskabelige tidsskrifter og universiteter. Med så mange karrierer og omdømmer nu fuldt ud identificeret med 'konsensus', er det næsten umuligt at forestille sig, hvordan så mange af de involverede nogensinde kunne ændre mening. De er en del af det, der er blevet kendt som '**klimaindustrien**', ikke mindst hæren af akademikere, hvis forskningsfinansiering afhænger af deres tvivlsomme overholdelse af den officielle videnskabelige linje.

En anden vigtig del af klimaindustrien er disse 'miljømæssige' lobbygrupper, såsom WWF eller Earth of Friends, som i sig selv er blevet en betydelig del af den internationale klimaforretning. Selv nu er det stadig ikke generelt blevet værdsat, hvor mange af disse organisationer der modtager enorme beløb af regeringsfinansiering, ikke kun til kampagner åbent for sagen, men også, mindre iøjnefaldende, til fungere som presgrupper over de samme regeringer og opfordrer dem til at vedtage stadig mere drastiske foranstaltninger til fremme af 'ren, grøn' energi og for at eliminere 'beskidte' fossile brændstoffer.

Når det gælder en økonomisk interesse, er denne sammenhæng en ubetydelighed i sammenligning med den kolossale subsidie-bonanza, der er tilgængelig for alle disse 'grønne' energiordninger selv: de hundreder af tusinder af vindmøller og millioner af solcellepaneler på tværs verden, de kraftværker, der er skiftet fra kul til brændende 'biomasse', de millioner af hektar landbrugsjord der skiftede fra mad til energiafgrøder og de store områder af regnskove, der blev ryddet for 'miljøvenlige' biobrændstoffer, sidstnævnte er en enorm økologisk katastrofe.

GLOBAL OPVARMNING

Talrige andre økonomiske interesser står solidt i vejen for enhver backtracking at hastigheden med at 'dekarbonisere', men endnu en skal nævnes, ikke bare fordi det er så lukrativt, men fordi det er så latent kynisk. Der er ingen dele af klimaindustriens fremtidige generationer der kan være mere bizarre end det system, der er kendt som '**kulstofhandel**', oprindeligt udtænkt i regi af Maurice Strong på Rio-topmødet. 99* Som det er blevet observeret, er dette den moderne ækvivalent til det sene **middelalderlige salg af 'aflad'**, hvorved pavedømmet, til gengæld for penge, indrømmede den godtroende løsning fra deres synder. I disse dage har vi svært ved at tro, at sådan en vildfarelse nogensinde kunne have eksisteret. Men vores egen version af det system, hvorved, i regi af UNFCCC, det har været muligt at tjene milliarder på at sælge retten til fortsat at udsende kuldioxid, til virksomheder og andre organisationer, som gengæld for at købe '**carbon credits**' eller '**carbon offsets**', hvorefter de kan fortsætte med at 'synde' ligesom før.

Med alle sine utallige støttemodtagere er klimaindustrien nu opsvulmet til en sådan størrelse, at det ifølge en undersøgelse nu kunne være så meget værd på verdensplan som \$ 1,5 billion om året. Dette er større end hele det årlige BNP for de fleste lande med undtagelse af en håndfuld. 100* Og selv dette inkluderer ikke alle de utallige andre individer og organisationer, der er blevet så bortført af 'konsensus'-fortællingen, at de bare ubetænkeligt er gået med til det. 101* Dette er ofte tilfældet, selv når en organisation ingen mulig forbindelse har med klimaspørgsmål, økonomiske eller på anden måde, som vi så fra den måde, generaldirektøren for National Trust, en af Storbritanniens mest vellykkede og respekterede velgørenhedsorganisationer, annonceret i 2015, at 'klimaændringer' var nu 'den største udfordring', som Trust stod overfor. Dame Helen Ghosh, der havde været den øverste embedsmand i Miljøministeriet på det tidspunkt, med udarbejdelsen af Climate Change Act, forklarede, at de stigende havniveau, forårsaget af den globale opvarmning eroderer Storbritanniens kystlinje, hvoraf meget er ejet af Trust, som forårsagede at land 'faldet i havet'.

Underligt nok for en kvinde, hvis rette bekymringer var så indpakket med at bevare nationens historiske arv, så hun ud til at vide så lidt om historien, at hun var uvidende om, at Storbritanniens østkyst konstant har trukket sig tilbage og 'faldet i havet' i 6000 år, lige siden stigende havvandstand og synkende landområder først gjorde Storbritannien til en ø. Dette tilføjede tilliden til hele den hær af andre interessegrupper, der er kommet til at stå som en mægtig dødvægt mod ethvert rationelt forsøg på at vende farten på troen på den menneskeskabte globale opvarmning med alle dens forfærdelige politiske konsekvenser.

Men gruppetanken driver både troen selv, og den politiske reaktion på den har altid, i det væsentlige, været centreret om de lande i den vestlige verden, som ikke kun oprindeligt panikkede over det globale i første omgang, men har forblevet dens vigtigste fører lige siden. Det er faktisk netop denne kendsgerning, der nu viser sig at være kernen i hele historien.

Vesten kontra resten, men uden USA

Vi noterer os De Forenede Staters beslutning om at trække sig tilbage fra Paris-aftalen. . . Lederne for de andre G20-medlemmer siger, at Paris Aftalen er irreversibel. Vi gentager vigtigheden af at opfylde UNFCCC engagement fra udviklede lande til at levere midler til implementering herunder økonomiske ressourcer til at hjælpe udviklingslande. . . Vi bekræfter vores stærke engagement i Parisaftalen, der hurtigt bevæger sig mod dets fulde

GLOBAL OPVARMNING

implementering.

Kommuniké udstedt efter G20-mødet, Hamborg, 8. juli 2017

Med hensyn til hvordan dette mægtige drama fortsætter med at udfolde sig, er det langt væsentligste punkt, at en længe velkendt opdeling mellem de 'udviklede' lande og resten af verden, hvor den vestlige gruppetæknings magt altid i virkeligheden har udøvet langt mindre ubalance. Et af de centrale ironier i skrækken for den globale opvarmning er, i hvilket omfang det i sidste ende blev undergravet af netop dette grundprincip, som var blevet placeret i hjertet af verdens svar på det af Maurice Strong, da han oprettede Rio-topmødet i 1992. Dette var verdensopdelingen i to forskellige grupper: Vestens bilag I-nationer, der forventes at tage føringen med drastisk nedskæring af deres emissioner, og 'udviklingslandene' i resten af verden, som stort set kunne undtages fra sådanne restriktioner, indtil deres økonomier var på linje med vesten.

Det var den åbenlyse ensidige karakter af denne aftale, som to gange havde forhindret enhver aftale om en meningsfuld global 'klimatraktat' i Kyoto og København. Mens de vestlige lande gik i gang med stadig dyrere og økonomisk ødelæggende forsøg på at reducere deres emissioner, er økonomien i 'udviklingslandene' fortsat med at vokse, til det punkt, hvor Kina og Indien er blevet verdens første og tredjestørste emissioner af kuldioxid.

Så i 2015 kom Paris. Og hvis der nogensinde var et øjeblik, hvor virkeligheden endelig skulle bryde ind i vestens ønsketænkning - det var offentliggørelsen af alle de INDC'er, hvor udviklingslandene redegjorde for, hvordan de havde til hensigt at forme deres energipolitik i de næste 15 år.

Den ene efter den anden forklarede, hvordan de planlagde at reagere på det den vestlige verden bad om. Kina havde til hensigt i 2030 at hæve sit kuldioxid emissioner med 100 procent. Indien med 200 procent. Næsten alle de andre 'udviklende' nationer på listen over verdens top 20 udsendinge sammen med Rusland og Japan var forudsigelserne ligeledes betydelige stigninger. Så det samlede billede, der kom frem, var det at, mens USA (stadig under Obama) og EU i 2030 foreslog, at reducere deres årlige kuldioxidemissioner med 1,7 milliarder ton, planlagde Indien at hæve emissionerne med 4,9 mia. ton og Kina med 10,9 mia. ton. **Det var virkelig en aftale.**

INDC'erne viste således, at de samlede forventede globale emissioner inden for kun 15 år ville være næsten 50 procent højere, end de havde været i 2013. 102* Dette burde bestemt have været set som et historisk betydningsfuldt øjeblik på mindst to måder. Det først var åbenlyst, at de viste, hvad resten af verden syntes om Vestens tro, da dens erklærede intentioner gjorde en total hån over alt, hvad Paris menes at stå for. Men det andet punkt, hvad angår emnet for denne artikel, er næsten lige så betydningsfuld. Dette var i hvilket omfang politikerne og medierne i Vesten fuldstændigt undlod at genkende eller rapportere, hvad der var sket. Ingen der lærte om Paris kun fra pressedækningen i Vesten, have haft nogen idé om, at det var hvad den ikke-vestlige verden foreslog. Få, journalister, havde nogensinde læst INDCs. Det, de rapporterede, var kun den propagandistiske 'fluff', som de havde udtalt til den internationale klimaforretning, da den forsøgte at foregive, at noget af ægte betydning var opnået.

GLOBAL OPVARMNING

Dette var grunden til, at det kom som et sådant chok, da præsident Trump, mere end et år senere annoncerede, at han trak USA ud af 'Paris-aftalen', inklusive den grønne Klimafond. Han var den første vestlige leder, der brød tavshed om det faktiske indhold af disse INDC'er (som han eksplicit henviste til i sin tale), viser at 'overenskomsten' ikke havde været mere end en helt tom skam.

Til sidst havde Vestens vigtigste politiker rejst spørgsmålstegn ved hele opbygningen af de politiske illusioner, der var så pinligt brostensbelagte over foregående 30 år. Uanset hvad vi måtte mene om præsident Trump, eller de grunde, han gav for sin beslutning begyndte hans tale endelig at underminere den uheldige struktur som om intet var sket.

Men han var kun i stand til det, fordi alle disse 'udviklingslande' havde vist præcis hvad de troede, at den vestlige verden var på vej med. Ud over nogle kyniske public relations nikker til behovet for 'vedvarende energikilder', de gav ikke et figen for hvad Vestlig gruppetænkning havde ønsket, at de skulle gøre eller sige: de ville fortsætte med deres økonomisk vækst, baseret på forbrænding af store mængder fossile brændstoffer, nøjagtigt det samme, som gruppetanken ønskede at få fjernet.

På trods af påskud fra kommunikationen, der blev udsendt efter det første G20-møde, som Trump deltog i juli 2017, var hele den geopolitiske balance afgørende ændret. De eneste lande, der var tilbage og forpligtet til reduktion af kuldioxid, var nu de, der tilhørte Den Europæiske Union sammen med Canada og Australien, mellem dem, der var ansvarlige for kun 11,3 procent af den samlede verdensudledning. De eneste andre bilag 1-lande i G20 var Japan og Rusland, der var ansvarlige for yderligere 8 procent af den globale kuldioxidemission. Og de, ligesom alle de andre lande, der blev enige om kommunikationen efter H20-mødet i G20 i juli 2017, havde forpligtet sig til at bygge flere kulfyrede kraftværker og dermed øge deres emissioner. Men i det helt uærlige dokument, er den politiske gruppetænkning overbevist om, at den globale opvarmning blev mere udsat for fordømmende angreb end nogensinde før. 103*

Men den ultimative ironi af alt dette var det, der var sket i Paris – om Klimaetablisementet havde fået sin traktat eller ej – ville det ikke have haft nogen indflydelse på jordens fremtid. Dette ville fortsætte med at ændre sig, ligesom det altid havde gjort takket være den komplekse interaktion mellem naturlige faktorer, såsom skiftecyklusserne i havstrømme og solens aktivitet, de faktorer, som forskerne fik fjernede af gruppetænk, og længe havde ignoreret og aldrig ærligt forsøgt at forstå.

Den afgørende lektion i Paris var, at det markerede det øjeblik, hvor gruppetænk endelig og uigenkaldeligt begyndte at miste sin magt. Det kan fortsætte med at holde den vestlige verden i sit greb i de kommende år. Men det vil blive stadig mere tydeligt, at resten af verden, ledet af de dynamiske og hurtigt voksende økonomier i Østen, og kun tager lidt varsel. Faktisk er dette kun endnu en afspejling af det bemærkelsesværdige geopolitiske skift, der sidst har fundet sted. Efter den ene måling efter den anden, politisk, økonomisk og kulturelt har vi set den vestlige verden begynde at miste den fremtrædende plads i verden, den har nydt i flere århundreder, og autoriteten det fulgte med det. Andre lande, især Kina og Indien, er på vej til at udskifte dem og overgå dem. Kinas økonomi er i de senere årtier steget til at blive den næststørste i verden, India indhenter hurtigt, og er efter en måling allerede på fjerde pladsen. Der er prognoser for, at disse to mest befolkede lande ikke kun vil have de to største økonomier, i midten af århundredet, men Indien kan endda overhale Kina.

GLOBAL OPVARMNING

Der har således været mange tegn i de senere år på, at den politiske magt og indflydelse fra Vesten, især Europas, har været i relativ tilbagegang. Og i denne henseende er afvisningen af Vestenes forsøg på, at få en bindende klimatraktat i Paris, efterfulgt af Trump's tilbagetrækning, selv fra det lidt, som Paris blev hævdet for at have opnået, kan meget vel blive set tilbage på, ikke bare som det øjeblik, hvor den store klimaforskrækkelse omsider begyndte at miste den sin magt. Det kan ses som et af de mere markante vartegn i en meget bredere historisk proces, som vi nu kun er begynder svagt at genkende og de fulde implikationer, kan vi endnu ikke begynde at forudse. Uden tvivl indgår vi nu et helt nyt kapitel i historien, og en der lader Europa og Storbritannien se meget ubehageligt isoleret ud. Før eller senere vil disse nye virkeligheder, der trænger ind udefra, gøre det meget vanskeligt at opretholde boblen af videnskabelig og politisk overbevisning, som vi har lever i så længe.

Det er faktisk derfor, det mere end nogensinde er blevet relevant at anerkende det virkelige naturlige af, hvad der har drevet denne flyvning fra virkeligheden i 30 år. Det har været et suverænt eksempel på den forbløffende magt ved gruppetænkning til at transportere folk ud i illusionstilstande, som per definition altid til sidst skal ende i desillusionering.

Men troen på menneskeskabte klimaændringer er kun et af de utallige andre tilfælde af gruppætænkemagten i vores verden i dag, alt sammen opfører sig på samme måde som de regler, der er identificeret af Irving Janis. Derfor vil jeg slutte med en personlig kort epilog med henvisning til andre eksempler på, hvordan hans analyse kan give os en klarere forståelse af så meget mere af det, vi er forundret over i den mærkelige tid vi lever i.

23 En personlig epilog: det bredere billede

Mænd, det er blevet sagt, tænker i bisætninger; det vil ses, at de bliver gale af bisætninger, mens de kun genvinder deres sanser langsomt og en efter en.

Charles Mackay, Ekstraordinære populære vrangforestillinger og galskaben fra skarer

Der var to grunde til, at jeg var glad for at blive spurgt af Global **Warming Policy Foundation** om, at skrive dette papir. Én ting, som jeg håber, at disse sider har demonstreret var, at Janis 'analyse af gruppetænkning kan hjælpe os med at se den virkelige natur i et nyt lys i en af de mærkeligste episoder i menneskets historie. Men den anden var, at dette har givet en mulighed for at vise, at hans speciale har meget større relevans for vores forståelse af kollektiv menneskelig psykologi, end der generelt er blevet anerkendt.

En åbenlys grund til dette er, at for at illustrere hans teori trak han kun på disse få episoder i midten af det 20. århundredes amerikansk politisk historie, der var hans fokus undersøgelse. Han viste i begge tilfælde, hvordan en lille gruppe mænd bag magtcentret blive så obsessivt fastgjort til en bestemt politik, at de nægtede at lytte for noget bevis, der måske havde rejst tvivl om, hvad de var enige om. I hvert fald, hvis deres manglende overvejelse af alle dens mulige konsekvenser, førte til katastrofe.

Nyere historie har bestemt givet mange andre eksempler, som Janis kunne have føjet til sine casestudier. En af de mere indlysende var det hensynsløst obsessiv måde, hvor George W. Bush og Tony Blair lancerede deres invasion af Irak i 2003. Så fokuserede var de på at vælte Saddam Hussein, at de ingen ordentlig tanker gav om, hvad der skulle ske, når deres mål var nået, med resultatet af, at Irak blev kastet ned i år med blodigt sekterisk kaos.

Men hvad der især ramte mig, da jeg først kom over Janis 'tese' var, hvordan meget mere vidtgående det er for vores forståelse af kollektiv menneskelig adfærd end han var i stand til at demonstrere fra bare sit faktisk ret begrænsede sæt eksempler (eller endda måske han selv indså). Det kan bestemt hjælpe os med at se historien om global opvarmning i et nyt lys, men når vi først anerkender Janis 'grundlæggende regler for, hvordan groupthink fungerer, kan vi se andre mere generelle forekomster af det overalt, både i historien og meget i den stadig mere forvirrende verden omkring os i dag. Vi kan se, selvom de fleste tilfælde af gruppetænkning kun stammer fra et lille antal af mennesker, så gælder de samme regler fortsat, når deres tro kommer til at blive delt af et stadig større antal, som uanset grunden synes deres tro er tiltrækkende og drages til, at dele det ved magten, med prestige og den smitsomme magt bag **'second-hand' tænkning**.

Netop fordi de, der er inde i gruppetænkningen, ikke kan tænke uden for den, og kun ser efter beviser, der styrker deres tro, er det umuligt for dem at have en seriøs dialog med dem, der sætter spørgsmålstejn ved den. De er sikre i deres boble og nyder en følelse af moralsk overlegenhed i forhold til de uoplyste udenforstående, der er uenige med dem, som simpelthen kan karikeres som bare skøre mennesker, afskediget som ikke værd at lytte til.

Ethvert generelt billede af den rolle, gruppetænkning spiller i menneskelige anliggender, skal der uundgåeligt tage højde for, at der gennem historien har været få eksempler med mere

GLOBAL OPVARMNING

ekstremitet end de mere fanatiske persioner af religion, hvorfor der ikke er noget mere åbenlyst eksempel på dette i dag end de terroristbevægelser, der er inspireret af Islamisk fundamentalisme, såsom Isis og Al Qaida, hvis medlemmer er forvandlet ved deres gruppetænkning af kollektive psykopater.

Ligeledes skal et sådant generelt billede give mulighed for, hvordan den splittede verden af politik er blevet et uundgåeligt bytte for alle former for gruppetænkning, store og små; og hvordan dette bliver mere udtalt, jo længere enhver gruppe bevæger sig 'hårdt til venstre' eller 'hårdt til højre ekstremer' af det politiske spektrum.

Dette er aldrig mere iøjnefaldende end i de lande, hvor et totalitært regime søger at pålægge en hel befolkning sin egen form for gruppetænkning. Historien giver os mere dramatiske eksempler end de store revolutionære omvæltninger, der førte til sådanne regimer, der først griber magten, som i England efter 1640, Frankrig efter 1789 og Rusland i 1917. Hver blev oprindeligt inspireret af et ønske om at bremse magterne i en tilsyneladende undertrykkende ordre, men endte med en ny herskende ordre langt værre end den, den erstattede.

Selv i demokratier kan vi se langt mindre ekstreme versioner af gruppetænkning på arbejdet på alle mulige måder. Og hvor ofte ser vi i politikken to modsatrettede former for gruppetænkning, der slår imod hinanden, som i det usædvanligt sprækkende amerikanske præsidentvalg der førte til valget af præsident Trump eller til optagelsen af de to rivaliserende kampagner i Storbritanniens Brexit-folkeafstemning, hvor begge parter kæmpede mod hinanden om at gøre lige vilde påstande, der ikke havde nogen relation til virkeligheden.

Faktisk er forskellige former for gruppetænkning blevet en sådan allestedsnærværende tilstedeværelse i vores tid, da jeg først faldt over Janis 'bog, indså jeg, at jeg uforvarende har skrevet om eksempler på det gennem meget af mit professionelle liv. En af de mærkeligste og mest iøjnefaldende eksempler har været stigningen i de seneste årtier i det intense sociale pres for at overholde alle de mangfoldige ideologiske positioner der betragtes som 'politisk korrekte'. Dette er blevet den 'nye puritanisme' i vores tid, der viser al den selvretfærdig sikkerhed, vi forbinder med intolerancen over for disse originale puritaner i det 17. århundrede. Følelsen af moralsk forargelse vi associeres med politisk korrekthed er næsten uvægerligt rettet mod dem, der kan være fremstillet som at have undertrykkelse, fordomme eller forskelsbehandling vendt mod nogle andre grupper i en 'offerrolle' - af 'sexisme', 'racisme', 'homofobi' eller hvad som helst.

Den samme grundlæggende fortælling inspirerer til synspunkterne fra vores mere fanatiske 'dyrerettigheds' kampagner. Det ligger også bag, hvordan troen på menneskeskabte klimaændringer er blevet føjet til litanier af politisk korrekte årsager ved at se planeten selv som et 'offer', der skal reddes fra 'Big Oil' ondskab, 'Big Carbon' og alle disse andre ondartede kræfter, der truer med katastrofal global opvarmning.

Min første bog tilbage i 1969 var *The Neophiliacs: a study of the revolution in English life in the Fifties and Sixties*. Dette var en analyse af eksplosionen af den sociale, moralske og kulturelle forandring, der i de ti år efter 1956 omdannede Storbritannien til en næsten ukendeligt andet land. Først nu kan jeg se, hvor meget af det, jeg skrev om blev formet af de samme regler for gruppetænkning. Fra fremkomsten af 'pop kultur' og det 'tilladte samfund' til Harold Wilson's 'New Britain' -meget af det var i det væsentlige baseret på forskellige former for kollektiv

GLOBAL OPVARMNING

overbevisning, konsekvenserne af, hvilket skulle vise sig at være så anderledes end hvad man havde forestillet sig, da hovedhastigheden i forandringen begyndte.

I 1979 lavede jeg en to-timers dokumentar til BBC, *City of Towers*, hvor jeg undersøgte hvordan rodet fra Storbritanniens byer i 1960'erne af arkitekter, planlæggere og politikere stammede fra de 'brutale' byvisioner af arkitekten Le Corbusier tilbage i 1920'erne. Igen var dette en perfekt casestudie i, hvordan gruppetænkning baseret på 'make believe' kan føre til katastrofalt uforudsete konsekvenser.

Senere skrev jeg bøger om andre emner, som Janis 'afhandling kan afsløre et afslørende nyt lys, der spænder fra madskræk, såsom BSE, som blev et så skadeligt træk i det britiske liv i slutningen af 1980'erne og 1990'erne (hvoraf ikke en viste sig at være baseret på et korrekt videnskabelig bevis) som til den kollektive psykologi, der ligger bag det mest ambitiøse politiske projekt i vores tid, Den Europæiske Union.

Og ingen generel redegørelse for tænkningskraften i disse dage ville være komplet, uden et billede af, hvordan det i de seneste årtier har forvandlet kulturen til BBC. Dens ubarmhjertige propagandering over den globale opvarmning har kun været en af de mere iøjnefaldende symptomer på, hvordan selskabets dækning er blevet dikteret og forvrænget af en lignende ensidig 'partilinie' om næsten ethvert kontroversielt dagligt spørgsmål.

Men disse vidt forskellige eksempler på, hvordan folk kan blive fanget i gruppetænkning har tre ting til fælles. Den ene er, at deres tro altid i sidste ende viser sig, at have været baseret på et falskt billede af verden, på en eller anden måde formet af den tro, at den er forskellig fra, hvad den virkelig er. Den anden er den irrationelle grad af intolerance, de udviser overfor dem, der ikke deler deres tro. Den tredje er, hvordan i sidste ende deres gruppetænkning altid skal slutte på en eller anden måde, der kolliderer ubehageligt med virkeligheden, har deres blinkede vision overset.

Hver *South Sea Bubble* ender i et styrt. Enhver form for gruppetænkning har til sidst dets dag. Dette er altid, hvad der sker, når mennesker bliver båret med af tilskuerne, simpelthen fordi de har mistet trangen eller evnen til at tænke selv.

GLOBAL OPVARMNING

Noter

1. Irving L. Janis, Victims of Groupthink: En psykologisk undersøgelse af udenrigspolitiske beslutninger og Fiascoes, først udgivet i 1972 af Houghton Mifflin Company i Boston, revideret og den udvidede udgave, der blev udgivet i 1982 som bare Groupthink.
2. Sådan blev Bolin præsenteret som en meget ulige mand på en to timer tv-dokumentar med titlen The Weather Machine, vist af BBC i 1974, i som alle de andre bidragydere forudsagde tilgangen til en ny istid.
3. To tidligere forskere forudsagde, at øgede menneskelige emissioner af kuldioxid kunne føre til en stigning i verdens temperaturer var den svenske fysiker Svante Arrhenius i 1896 og den britiske meteorolog Guy Callender i 1938 (efter at have noteret sig stigningen i temperaturer siden 1910). Begge mænd foreslog, at virkningerne af en stigning i atmosfærisk kuldioxid kan være fordelagtigt, da dette ville hjælpe plantevækst, inklusive fødevarer afgrøder. Da temperaturerne faldt efter 1940, var Callenders afhandling stort set glemt, indtil temperaturerne igen begyndte at stige i 1970'erne.
4. Rapport fra den første samling i WMO / UNEP's mellemstatslige panel om klimaændringer, Genève den 9.-11. November 1988.
<https://www.ipcc.ch/meeting-doc/1st-session-of-the-ipcc-geneva-9-11-november-1988/>
5. Fra starten blev det aftalt, at IPCC's vurderingsrapporter ville blive delt i tre dele. Arbejdsgruppe I er ansvarlig for at vurdere videnskaben og omfanget af den globale opvarmning. Arbejdsgruppe II ville fokusere på dens 'virkning', Arbejdsgruppe III ville overveje måder, hvorpå denne påvirkning kunne "formindskes". Arbejdsgrupperne II og III's bidrag forventes at afhænge af resultaterne fra Arbejdsgruppe I.
6. To af disse var baseret på overfladetemperaturregistre. Én, produceret i fællesskab af Houghtons nye Met Office Hadley Center og UEAs klimaforskningsenhed var HadCRUt (ved at kombinere navnet på UK Met Office's Hadley Center med det af CRU plus "t" for temperatur); den anden var Gistemp, drevet af James Hansen as direktør for NASAs Goddard Institute for Space Studies (GISS). Begge blev derfor kørt af engagerede tilhængere af 'konsensus'. De to andre poster var baseret på et helt andet system, målinger udført af satellitter og balloner. En af disse blev drevet af Dr. Roy Spencer og Dr. John Christy ved University of Alabama i Huntsville, den anden, Remote Sensing Systems (RSS) med base i Californien, var et privat selskab kontraheret med NASA.
7. Richard Lindzen, 'Global opvarmning: oprindelsen og arten af den påståede videnskabelige konsensus', Forløb af OPEC-seminaret om miljø, Wien, 13-15 April 1992 (tilgængelig på Cato Institute's websted); eller her:
<https://object.cato.org/sites/cato.org/files/serials/files/regulation/1992/4/v15n2-9.pdf>

interview også med Lindzen, Die Weltwoche, 3. marts 2007.

<https://www.weltwoche.ch/ausgaben/2007-13/artikel/artikel-2007-13-der-alte-mann-und-das-klima.html>

(Man skal være registreret for at kunne se denne artikel)

Dette afsnit er meget afhængigt af Lindzens papir, fordi han var den første store videnskabsmand, der identificerede behovet blandt nogle til at insistere på, at troen på kuldioxidinduceret global opvarmning blev understøttet af en 'konsensus' af videnskabelig

GLOBAL OPVARMNING

mening, ligesom han skulle forblive en af de skarpeste kritikere af denne tro i årevis at komme.

8. Lindzen, op.cit.

9. Lindzen, op.cit.

10. Houghton J.T. et al. (1990), op.cit.

11. Friends of the Earth blev oprindeligt grundlagt i USA i 1969 for at protestere mod atomkraftværker. Da Greenpeace blev lanceret af en gruppe amerikanske antikrigs demonstranter i 1971, havde deres første akt været at forsøge at standse amerikanske atomvåbenforsøg på en ø ved Alaska. Den mest berømte handling havde været et bud på at standse fransk atomvåbenforsøg i Stillehavet i 1985, som endte i sænkningen af skibet *The Rainbow Warrior* i Auckland Harbour af Frankrigs hemmelige tjeneste.

12. Lindzen, op.cit. Lindzens syn på andragendet var, at det viste, hvor globalt opvarmning var blevet "en del af dogmen i den liberale samvittighed - en dogme, hvortil forskere ikke er immune".

13. Rapporteret at tale på Heartland-konferencen i New York i 2009 af John H. Sununu, der havde været stabschef i Det Hvide Hus til præsident George H.W. Bush, 1989–1993.

14. Samtidig blev Lindzen overrasket, da han blev inviteret til et seminar om global opvarmning ved et andet universitet for at finde ud af, at han var den eneste videnskabsmand i et panel af miljøforkæmpere: "Der var hårde opfordringer til øjeblikkelig handling og rig udtryk for utålmodighed med videnskab". En kongreskvinde fra Rhode Island erkendte at 'Forskere måske er uenige, men vi kan høre Moder Jord, og hun græder'. Lindzen, op.cit.

15. Lindzen, op.cit., S. 7.

16. Gore, op.cit, p. 40.

17. Brev til kongresmedlem Jim Bates, den 14. juli 1988. Se hjemmesiden til Eartland Institute, artikel af Fred Singer under 'Miljø og klima nyheder', 1. januar 2000. 18. Brev til senator Tim Wirth, den 18. juli 1988. Heartland Institute, op.cit. Se også Fred Sanger. 'Revelle – Gore-historien: forsøg på politisk undertrykkelse af videnskab', 2003 (se Hoover-websted). Denne konto er i vid udstrækning baseret på Singers egen version, selvom dette uundgåeligt er blevet angrebet af global opvarmningskampagne.

19. Den nye republik, den 6. juli 1992.

20. Disse detaljer kom fra en computerdisk indeholdende et udkast til brev sendt af Lancaster til Gore (Singer, Hoover, op.cit.).

21. Singer selv ville blive ødelagt på denne måde for at have deltaget med professor Frederick Seitz, en fremtrædende fysiker og tidligere præsident for NAS, i en rapport kritiserer det amerikanske miljøbeskyttelsesagentur (EPA) bestræbelser på at dæmonisere passiv rygning. Rapportens forfattere blev beskrevet som 'korrupt' for at have modtaget finansiering gennem 'ideologiske partnere' af tobaksselskaber.

GLOBAL OPVARMNING

22. Tolv år senere, i 2004, udstedte Lancaster en 'tilbagetrækning' af sin tilbagetrækning' på et websted ('The Cosmos Myth'). Han udelader imidlertid enhver henvisning til bevismaterialet som var kommet frem under opdagelsesprocessen for den retslige handling. Dette omfattede hans indrømmelse af, at Revelle havde fortalt ham, at han var enig med hovedpointen i artikelens forsøg på at fremstille: at videnskaben om global opvarmning endnu ikke var tilstrækkelig afgjort for at retfærdiggøre drastisk handling.
23. Forfatterne af denne rapport, udgivet af Pantheon Books, New York, 1991, var Alexander King og Bertrand Schneider, præsident og generalsekretær for Club of Rome, opdaterer beskeden om sin bedst sælgende bog i 1970'erne, *The Limits to Growth*.
24. *Wall Street Journal*, 12. juni 1996
25. John Houghton, 'Møder, der ændrede verden', *Nature*, 9. oktober 2008
26. *Wall Street Journal*, 12. juni 1996.
27. Paul N. Edwards og Stephen H. Schneider, 'IPCC-rapporten fra 1995: bred konsensus eller 'videnskabelig rensning '?', *Ecofable / Ecoscience* 1.1. (1997), s. 3–9
28. Schneider insisterede også på, at 'intetsteds adresserer IPCC-reglerne eksplicit spørgsmålet om, hvornår et rapportkapitel bliver endeligt (dvs. når alle ændringer skal ophøre)' og at Santer's adfærd var helt inden for 'ånden' i IPCC-processen (Schneider op.cit, s. 6).
29. Singer og Avery, op.cit. Denne politiske baggrund for IPCC's rapport fra 1996 fremkom i beviser, der blev afgivet til US House Committee on Small Business, som formand var kongresmedlem James Talent, i august 1998.
30. En graf, der viser middelalderen som betydeligt varmere end slutningen af det 20. århundrede, var blevet offentliggjort i den første IPCC-rapport i 1990, tilskrevet John Houghton selv, selv om han havde tilpasset det fra et, skabt af den fornemme klima historiker professor Hubert Lamb, den første direktør for University of East Anglia's CRU. Det var han, der først identificerede den middelalderlige varme periode (selvom han oprindeligt kaldte det den middelalderlige varme epoke).
31. De to fulde beretninger om, hvordan de metoder, der blev brugt til at sammenkøre 'hockeystok' graf, blev udsat af Andrew Montford, *The Hockey Stick Illusion* (2010) og også *Hiding the Decline* (2012). For et resumé, se Christopher Booker, *The Real Global Warming Disaster* (2009).
<https://www.theguardian.com/books/2009/nov/15/real-global-warming-christopher-booker>
32. Dr. Richard Lindzen var en gang i stand til at vidne om rapporten fra 2001 som insider, fordi han havde arbejdet med det som hovedforfatter. Han forklarede et senatsudvalg, hvordan sammendraget, som i 1995 igen var blevet ændret markant efter bidragende videnskabsfolk havde underskrevet det, for at fjerne eventuelle forslag om usikkerhed eller uenighed. Han beskrev også det pres, som bidragsydere var blevet underlagt af 'IPCC-koordinatorer', der ville 'gå rundt og insistere på, at kritik af modeller blev tonet ned'; og at 'afslag nogle gange blev imødekommet med ad hominem-angreb. Jeg var personligt vidne til

GLOBAL OPVARMNING

medforfattere, der blev tvunget til at hævde deres 'grønne' legitimationsoplysninger til forsvar for deres udsagn. (Vidnesbyrd til Senats handelsudvalg, 1. maj 2001).

33. I Manns originale papir kunne anvendelsen af to forskellige datasæt ses, vist noget uklart.

34. Faktisk var der gjort to tidligere forsøg på at vise, at 'hockeystaven' var ganske videnskabeligt upålidelig ved hjælp af meget forskellige metoder. Dr. Willie Soon og Dr. Sallie Baliunas fra Harvard-Smithsonian Institute of Astrophysics havde i 2003 offentliggjort resultaterne af en udtømmende metaanalyse af 140 akademiske artikler, der anvendte 'Proxies' til at rekonstruere tidligere temperaturer. 116 bekræftede eksistensen af den middelalderlige varme periode, og kun syv kunne ikke vise den. John Daly havde offentliggjort, en masse historiske beviser for at vise, at den middelalderlige varme periode eksisterede, på sin Australske websteder. Da Climategate-e-mails skulle afsløres, blev disse undersøgelser også foretaget. Snart blev Baliunas og Daly 'had-figurer' for Mann og hans medforfattere af e-mails.

35. For en fuldstændig beretning om historien, se Andrew Montford's The Hockey Stick Illusion, Stacey International, 2010.

36. Faktisk havde Pachauri allerede været involveret i en mærkelig episode i 2004, da Kevin Trenberth, en af den lille gruppe af videnskabsmænd i toppen af IPCC og en Arbejdsgruppe I hovedforfatter, havde inviteret dr. Chris Landsea, den enestående ekspert på orkaner i Atlanterhavet, til at bidrage til den næste IPCC-rapport. Kort efter at have accepteret, havde Landsea været overrasket over at lære af en pressemeddelelse, at Trenberth skulle give et vildt alarmistisk præsentation, der hævdede, at orkanaktiviteten var stigende. Landsea skrev til ham for at forklare, at en enkelt undersøgelse ikke havde støttet en sådan opfattelse. Trenberth fortsatte uanset med at vinde udbredt omtale for sin påstand. Da Landsea protesterede til forskellige senior IPCC-talsmænd svarede dens formand Pachauri, at Trenberth havde ret til at udtrykke sine synspunkter på orkaner, og at disse lignede, hvad IPCC sagde i sin rapport fra 2001 (som Landsea havde bidraget til). Landsea svarede da, at han ikke længere kunne bidrage til 'en proces, som han betragter som motiveret af en forudfattet dagsorden og være videnskabeligt usund. Han trak sig.

37. Den mest åbenlyse historiske undtagelse var, hvad der var sket i lande, der blev overtaget af en kommunistisk regering, hvor naturligvis hele samfundet tvunget til at følge 'korrekt tænkning' om alle spørgsmål, inklusive videnskab.

38. Bevis fra King til Commons Environmental Audit Committee, 30 Marts 2004. Se også 'Antarktis vil snart være det eneste sted at bo', interview med King, The Independent, 2. maj 2004. <https://www.independent.co.uk/environment/why-antarctica-will-soon-be-the-only-place-to-live-literally-58574.html>

39. Se udskrift af pressekonference afgivet af Alexander Illarionov den 8. juli 2004, tilgængelig på <https://www.rightsidenews.com/life-and-science/energy-and-environment/results-of-the-climate-change-and-kyoto-protocol-seminar-in-moscow/> og andre internetkilder. Også 'Dårlige manerer på Kyoto-protokollens seminar i Moskva', Financial Post, den 13. juli 2004.

40. Richard D. North er ikke at forveksle med Dr. Richard A.E. North, der indeholder senere i dette papir.

GLOBAL OPVARMNING

41. Skriftligt bevis fra Rosemary Righter til House of Lords Select Committee den Økonomiske anliggender, vol. II, juli 2005.
42. 'Nu fortæller Pentagon Bush: Klimaforandringer vil ødelægge os', Observer, 11 November 2004.
43. Analyse, der oprindeligt blev offentliggjort på hans websted af Dr. Benny Peiser, da han arbejdede på John Moores University. Derefter blev han direktør for Global Warming Policy Foundation, og udgiver denne artikel.
44. 'Gristmill, miljønyhedsbloggen', 19. september 2006.
45. Senere på året blev der på grund af dette anlagt en højeste rets-sag mod regeringen i henhold til to sektioner i uddannelsesloven, der ordinerede, at kontroversielt eller olitisk materiale kun kunne bruges i skoler, så længe 'balancemateriale blev brugt til at vise den anden side af argumentet '. Dommeren afgav, at filmen fortsat kunne blive vist for studerende, men at ni punkter i det var blevet demonstreret at være så ukorrekt, at dette kun var tilladt på betingelse af, at skolerne leverede materiale, der forklarer dette. Institut for Uddannelse overholdt af sende en erklæring på 77 sider, men ikke en lærer, jeg talte med fra skoler hvor DVD'en blev vist, havde nogensinde set dette dokument.
46. Den anden satellitregistrering blev opbevaret af Remote Sensing Systems (RSS), en privat selskab kontraheret med NASA.
47. Svensmark havde arbejdet sammen med Friis-Christensen, direktør for det danske rumfartscenter, om en mekanisme, hvorved udsving i solaktivitet ved at ændre mængden af kosmiske stråler, der rammer Jorden, kunne påvirke dannelsen af skydække. Flere skyer førte til en køligere jord og vice versa. Resultaterne af hans eksperimenter var slående (men blev afvist af Bert Bolin som 'videnskabeligt ekstremt, naiv og uansvarlig'). Fire måneder efter Svensmarks arbejde blev vist på *The Great Global Warming Swindle*, gik Royal Society, *Nature* og BBC sammen om at offentliggøre et papir, der hævder at have ødelagt hans teori. Nogle år senere bekræftede eksperimenter ved CERN, at det var korrekt.
48. Historien bag *The Great Global Warming Swindle* var begyndt det foregående år, da dens producent Martin Durkin var til stede på et møde i Tokyo af World Congress of Science Producers. Han spurgte, hvorfor verdens største tv-netværk var så lidt opmærksomme på den alvorlige tvivl, som anerkendte videnskabsfolk rejste om 'konsensus' om global opvarmning. Dette fik en vred reaktion fra en senior BBC-videnskabsproducent, Michael Mosley, der insisterede på, at ikke en eneste seriøs videnskabsmand var uenig i 'konsensus'. Så hårde var de efterfølgende udvekslinger at det blev aftalt, at Durkin og Mosley skulle diskutere spørgsmålet på Kongressens næste møde i New York. Her argumenterede Durkin for sin sag så effektivt, at mange andre af de tilstedeværende producenter aftalte, at han havde et punkt. Deres reaktion overtalte Channel 4 til at opfordre Durkin til at lave filmen, der blev sendt den 8. marts 2007.
49. Hansen, J.E. og S. Lebedeff, 1987: Globale tendenser for målt overfladetemperatur. *J. Geophys. Res.*, 92, 13345–13372
50. En tidligere verdensleder, der allerede havde afvist IPCC's holdning, var Margaret Thatcher, længe anerkendt som den første tilhængere af 'konsensus', der har givet sin

GLOBAL OPVARMNING

indflydelsesrige støtte i 1988. I sin sidste bog, *Statecraft*, i 2003, helligede hun flere sider til en total genantagelse af hendes tidligere visning. Hun udtrykte netop den grundlæggende tvivl om den 'konsensus', der senere skulle blive så kendt. Ved at hælde hån på 'dommere', satte hun nu spørgsmålstejn ved antagelsen om, at hovedfaktoren til at forme verdensklimate var kuldioxid snarere end naturlige faktorer, såsom sol aktivitet. Hun hånedes Al Gore og nytteligheden med de dyre og økonomisk ødelæggende ordninger, der blev fremmet for at reducere kuldioxidemissioner. Hun citerede den middelalderlig varm periode havde haft helt gavnlige virkninger. Og hun genkendte hvordan forvrængninger af videnskaben var blevet brugt til at maskere en anti-kapitalistisk, venstreorienteret politisk dagsorden, der udgjorde en alvorlig trussel mod menneskehedens fremskridt og velstand. Ikke en avis rapporterede denne bemærkelsesværdige U-drejning af damen 'for at vende', og syv år senere blev David Cameron stadig rost af tilhængere af 'konsensus' som en ægte 'Thatcherite' for hans 'grønne' politik for klimaændringer. Se 'Varm luft og global opvarmning', Lady Thatcher, *Statecraft* s. 449–456:

<https://www.thegwpf.com/margaret-thatcher-hot-air-global-warming/>

og Christopher Booker,' var Fru Thatcher, den første 'klimaskeptiker'? ', Sunday Telegraph, 10. juni 2010: 51. Til et YouTube-interview, hvor Worthington fortæller historien bag Climate Change Akt, se <https://www.youtube.com/watch?v=X3xseCcfMZY> .

52. F.eks. Jones 'svar på en anmodning fra Warwick Hughes i 2004: 'Hvorfor skulle jeg stille disse data til rådighed for dig, når dit mål er, at prøve at finde noget forkert med det '(e-mail 1299).

53. 'Den britiske informationskommissær sagde, at 'mere cogent prima facie-beviser af en lovovertrædelse efter FOI-loven var umulig at overveje ', men bemærkede, at forældelsesbestemmelser begrænsede deres jurisdiktion '. 'Nyt lys på "slet eventuelle e-mails", Klimaanalyse, 23. februar 2011.

54. Dr. R.K. Pachauri citerede i Times of India, 1. november 2009, <http://timesofindia.indiatimes.com/india/No-proof-of-Himalayan-ice-melting-due-to-climate-change/articleshow/5213045.cms>

55. John McLean, 'forudindtagende forfattere, 'forudindtagende fund', videnskab og offentlig politik Institut, 2008.

56. Ingen gjorde mere for at afsløre den sande oprindelse af disse påstande end Dr. Richard A.E. Nord (ikke at forveksle med Richard D. North nævnt tidligere). Dr. Nords ekspert undersøgelser var grundlaget for eksponeringen af 'Glaciergate' i Sunday Times og min egen kolonne i Sunday Telegraph og for mine efterfølgende kolonner på IPCC'ernes krav over afkastet på afgrøderne på Amazon og Afrika (se nedenfor): som de også var på vores fællesartikler i Sunday Telegraph om økonomiske anliggender til Dr. Pachauri.

57. Laframboise offentliggjorde senere en fuldstændig beretning om denne undersøgelse i en bog, *The Delinquent Teenager*, der var forkert for verdens topklimaekspert, Kindle-udgave, 2011.

https://nofrakkingconsensus.files.wordpress.com/2011/10/delinquentteenager_sample.pdf

58. TERI bestilte KPMG til at gennemføre en 'uformel revision' af Pachauris økonomi, der rapporterede, at 'der ikke blev fundet noget bevis, der indikerede personlig økonomisk

GLOBAL OPVARMNING

fordel til Dr Pachauri fra hans forskellige rådgivende roller, der ville have ført til en interessekonflikt'.

59. 'Phil Jones: Q and A'. BBC News-websted, 13. februar 2010.

60. De eneste undtagelser var Lord Lawson og Dr. Benny Peiser, der repræsenterede Global Warming Policy Foundation, den London-baserede tænketank oprettet i 2009 som del af den videnskabsbaserede 'modkonsensus', der var kommet frem i Storbritannien og USA.

61. De fem undersøgelser i USA kom alle til lignende konklusioner.

62. I 2015 stod Pachauri over for beskyldninger om seksuel chikane og kriminel intimidering af en ung kvindelig medarbejder hos TERI. Senere fik han kaution af Delhi High Court mens disse anklager formelt blev undersøgt af politiet. Han trak sig tilbage fra TERI senere samme år.

63. Se 'Sir John Beddington advarer om oversvømmelser, tørke og storme', BBC News-websted, 25. marts 2013. Ligesom hans forgængere som hovedvidenskabelig rådgiver, Lord May og Sir David King, havde Beddington ingen kvalifikationer inden for klimavidenskab; hans specialiteter var computermodellering af 'befolkningsbiologi' og 'bæredygtig anvendelse af vedvarende ressourcer'.

64. Brisbane-oversvømmelsen i januar 2011 var kun blevet en katastrofe igennem den pludselige frigivelse af en enorm mængde vand fra et opstrøms reservoir, som lokale politikere havde insisteret, skal holdes fuldt, fordi de var blevet informeret om, at global opvarmning ville medføre langvarige tørke. Regnen tvang dem til at åbne sluserne.

65. I september 2017 skulle der ske en gentagelse af disse forsøg på at forbinde ekstreme vejrbegebenheder med klimaændringer efter ankomsten til den vestlige halvkugle af orkaner Harvey og Irma, de første store orkaner i 11. år, hvor USA fik landefald. Begge storme blev hævdet at være 'hidtil uset', og medieoverskrifter hævdede at Irma var 'den mest magtfulde orkan på posten' og 'den dødeligste storm i historien'. Ingen af kravene var sande. Irmas største vindhastighed på 185 km / h var blevet udlignet to gange alene i de sidste 37 år og slået i 1980. Det sluttede op med at forårsage 36 dødsfald, hvorimod selv siden 1980 har der været orkaner, som dræbte 1100 og 8000 mennesker i Mellemamerika. Men denne hysteri fik BBC og andre til at følge op gentagne gange for at hævde, at sådanne orkaner blev 'hyppigere' og var bevis på menneskeskabte klimaændringer. BBC Today-programmet iscenesatte endda en diskussion mellem en tidligere direktør for Earth of Friends og lederen af en 'Oxford Dynamics Group' fra Oxford University om, hvorvidt verdens top 19-kulstof dioxidmitterende virksomheder, kunne få betaling for at rydde op i de skader, Irma havde forårsaget.

66. *The Independent* var det papir, som i 2000 havde citeret den berømte Dr. David Viner, en seniorforsker ved CRU, for at sige, at inden for få år ville sne i Storbritannien være 'en meget sjælden og spændende begivenhed', og at 'børn ikke ville vide hvad sne er'.

67. Se for eksempel et indlæg på NASA's websted dateret 30. oktober 2013 – rapportering af dets satellitdata, har vist, at Antarktis-isen mellem 1992 og 2001 registrerede "en nettogevinst på 112 milliarder ton is om året", som var aftaget mellem 2003 og 2012 til

GLOBAL OPVARMNING

'82 milliarder ton is om året '.

<https://www.nasa.gov/feature/goddard/nasa-study-mass-gains-of-antarctic-ice-sheet-greater-than-losses>

68. Slingos faktiske ordlyd var 'den model, vi bruger til vores klimaforudsigelses arbejde og vores vejrprognoser, den samlede model '.

<http://www.publications.parliament.uk/pa/cm200910/cmselect/cmsctech/387/387ii.pdf>.

69. Usikkerhed, risiko og farlige klimaændringer offentliggjort af Hadley Center i december 2004: <http://www.metoffice.gov.uk/media/pdf/l/1/COP10.pdf>. LINK er død.

70. Den 9. februar 2014 citerede BBCs websted Slingo for at sige, at det Storbritannien oplever er den 'mest usædvanlige periode med nedbør i 248 år. . . Vi har poster der går tilbage til 1766, og vi har ikke noget lignende, ' <http://www.bbc.co.uk/news/ukpolitics-26084625>. LINK er død.

Ikke desto mindre viste Met Office's egne historiske nedbørsdata i Storbritannien det 544,8 mm, der faldt i de tre måneder frem til februar 2014, var stadig mindre end de 554 mm, der blev registreret mellem november 1929 og januar 1930.

71. Det eneste parlamentsmedlem, der satte spørgsmålstegn ved Met Office's rekord, var igen Peter Lilley. På et ellers temmelig lethjertet BBC-program, der blev præsenteret i august 2015 af *Daily Mail's* humoristiske parlamentariske sketchwriter Quentin Letts med titlen 'Hvad er pointen fra Met Office?', bespottede Lilley fiaskoen i de forudsagte temperaturforudsigelser i rapporten fra 2004. Dette fik et fint eksempel på psykologisk fremskrivning fra BBCs tidligere videnskabsredaktør Richard Black, hvis partisanrapporter om klimaændring længe var kommet til orde. Han klagede i Guardian over, at programmet havde overtrådt BBCs forpligtelse til uvildighed. To måneder senere undskyldte BBC for det 'uheldige bortfald', som programmet havde "undladt at opfylde vores redaktionelle standarder. Se 'BBC undskyldning for dokumentaren, der kritiserede Met Office for klimaændringer ', The Independent, 7. oktober 2015.

72. For mere detaljeret analyse, se '97 procent kogte statistikker' af Lawrence Solomon, Financial Post 3. januar 2011:

<https://business.financialpost.com/opinion/lawrence-solomon-97-cooked-stats>

73. 'Debunking climate propaganda earns you a fail', Christopher Booker, søndag *Telegraph*, 6. oktober 2012. For et bredere kig på, hvordan 'konsensus'-ortodoksen havde gennemsyret Storbritanniens uddannelsessystem, se også Andrew Montford og John Shade, *Climate Control: Brainwashing in Schools* (Global Warming Policy Foundation, April 2014).

74. Selvom hver af disse blev analyseret i slutningen af min rapport for GWPF i 2011 (op. Cit.) Er det passende at sammenfatte dem mere kort her, fordi de gør det berettiget at afsløre, hvor fuldstændigt BBC var faldet i evangeliets greb af gruppetænkning.

75. Senere i programmet fik Delingpole lignende behandling. Fra tre timers filmoptagelse hjemme hos ham blev to klip plukket ud. I den ene viste Nurce som eksempel for ham, at hvis en 'konsensus' af læger var enige om, at han havde kræft, ville han ikke stille spørgsmålstegn ved det. Hvorfor skulle han derfor stille spørgsmålstegn ved den videnskabelige konsensus om global opvarmning? Da Delingpole øjeblikkeligt kiggede upåvirket af absurditeten i dette analogi, programmet havde fået det, det ønskede. I det andet klip forklarede Delingpole, at han ikke 'læste peer-reviewede artikler' om klimaændringer, fordi

GLOBAL OPVARMNING

han læser kommentarer til dem, skrevet af eksperter, der er bedre kvalificeret end ham selv til at forstå dem. Delingpole kunne således vises, idet han indrømmer, at han ikke læste eller forstod 'peer -review science'. Igen havde programmet fået det, det ønskede.

76. Redaktionel kontrol over alle forhold, der vedrørte klimaændringer på Wikipedia, havde længe blev overtaget af inderlige fortalere for 'konsensus', som hensynsløst sørgede for indholdet af verdens mest indflydelsesrige informationskilde i overensstemmelse med en streng 'partilinje'. Dette omfattede meget kritiske poster på alle fremtrædende 'benægttere'. En nøglerolle blev spillet af William Connolley, en britisk klimaaktivist (og en medstifter) med Michael Mann fra webstedet RealClimate), der nød status som senior editor 'og administrator'. I 2009 afslørede Lawrence Solomon, en canadisk journalist hos National Post, at Connolley havde skabt eller omskrevet '5428 unikt Wikipedia-artikler 'om klimaforandringer, slettes' over 500 'og udelukkede mere end 2000 bidragydere fra dens sider. Denne åbenbaring af den magt, han udøvede, skabte sådan en skandale, hvorefter Connolley i 2010 blev forhindret i at yde yderligere bidrag om emner relateret til klimaændringer eller udøvelse af kontrol over Wikipedia's indhold.

77. Dagen efter at Jones's rapport blev offentliggjort, serialiserede *Daily Mail* memoerne fra en meget respekteret tidligere BBC-nyhedslæser, Peter Sissons, under overskriften 'BBC blev en propagandamaskine til klimaforandringer. . . og jeg blev behandlet som en galning for at vove at dissensere' (*Daily Mail*, 9. februar 2011).

78. Overfladedataene blev faktisk oprindeligt leveret til GHCN, en del af National Climate Data Center, som igen var en del af NOAA, under den amerikanske regerings Department of Commerce. Med tilføjelse af yderligere data. Disse var videre behandlet og offentliggjort af GISS og bidragede også til HadCRUT-temperaturdata.

79. Se 'Historical station distribution' om *Climate Audit*, 2. oktober 2008; <https://climateaudit.org/2008/02/10/historical-station-distribution/> og 'Surface Temperature Records: A Policy-Driven Deception?' af Joseph d'Aleo og Anthony Watts, Science and Public Policy Institute, 2010. http://scienceandpublicpolicy.org/images/stories/papers/originals/surface_temp.pdf

80. For analyse og diagrammer, se 'RSS continues to diverge from GISS' og 'Records and Adjustments' (4. og 6. december 2014) på Paul Homewoods blog, Notalotofpeople. Se også hans indlæg under 'Temperaturjusteringer'. <https://notalotofpeopleknowthat.wordpress.com/>

81. I 2017 blev Homewood angrebet i en bog om 'klimafornegtelse', der blev offentliggjort i USA (gentaget i en lovsindig gennemgang i Washington Post) for 'ikke at have tilbudt noget bevis for at tage backup af hans brændende påstand om massiv temperatur manipulation'. Faktisk, hvert af hans indlæg blev illustreret med 'før og efter' grafer og sammenlignet original med de justerede data, alt omhyggeligt baseret på og knyttet til GISS's egne arkiv. Dette kan ses på hans websted, Notalotofpeople ved, at ved at klikke på 'TemperaturAdjustment' i emnelisten til højre, rulle derefter ned til '*Massive tampering with data in South America*' med data i Sydamerika' (20. januar 2015), og mange efterfølgende indlæg. <https://notalotofpeopleknowthat.wordpress.com/2015/01/20/massive-tampering-with-temperatures-in-south-america/>

GLOBAL OPVARMNING

82. For en detaljeret redegørelse for denne historie, se 'New Zealand NIWA temperature train wreck', udgivet i oktober 2010 på 'Watts Up With That?'.
<https://wattsupwiththat.com/2010/10/09/new-zealands-niwa-temperature-train-wreck/>

Denne blog har længe spillet en væsentlig rolle i eksponering af den systematiske fiddling af temperaturdata, som også har Den amerikanske matematiker Tony Heller på sin blog Real Science og Dr Jennifer Marohasy i Australien,

83. Da McIntyre spurgte Gavin Schmidt hos GISS om dette, den tidligere version blev hurtigt genindført. Otte år senere forblev det meget større udvalg af 'justeringer', der påvirker GISS, NOAA, GHCN og HadCRUT, alle på plads.

84. Interessant nok rapporterede to australske forskere i 2017, at næsten nøjagtigt samme trick var blevet spillet med hovedrekorden for havniveauer, Permanent Service for Mean Sea Levels (PSMSL). Ved hjælp af tre dataregistre for Det Indiske Ocean, dr Albert Parker og Dr. Clifford Ollier viste, hvordan i begge tilfælde betydelige 'korrektioner' var skabt for at give det 'forfalskede' indtryk, at havets niveauer oprindeligt blev registreret som stabilt eller faldende i stedet var steget kraftigt. Dette blev gjort ved den velkendte teknik til at sænke dataene i tidligere år og øge dem for flere nylige år. Iagttagelse af, at 'Det er altid meget tvivlsomt at skifte data indsamlet i det fjerne fortid uden nyt støttemateriale, konkluderede forfatterne, at 'the datajusterere hos PSMSL forsøger at "rette" dataene om stigningen i havoverfladen, der støtter ikke konceptualiseringen af en hurtigt stigende havoverfladen som svar på stigende menneskelige CO2-emissioner. Se Parker og Ollier, 'Er havstanderne stabile i Aden, Yemen?'. *Earth Systems and Environment*, 2017; 1: 18.

85. 'Paris handler om et "vendepunkt" i den globale opvarmningskamp, siger Obama', *Guardian*, 5 Oktober 2016.

86. Historien om, hvordan pave Francis blev overtalt til at låne den globale 'prestige' til hans Kontor for dette dokument var ikke uden betydning for vores tema. Passagerne i den encyklistiske *Laudate Si*, der beskæftiger sig med global opvarmning, var næsten udelukkende baseret på en orientering fra et organ kaldet det pontifikske videnskabsakademi. Dets hovedrådgiver for klima var en af de mest stemmende fortalere for klimarealisme, professor Hans Schellnhuber, direktør for Potsdam-instituttet for klimapåvirkning. Dette var grunden til pavens brev henvist til adskillige af de velkendte emner i den almindelige varmestiske litany: vippepunkter, forsuring af havet, smeltende polære iskapper og så videre. Men Schellnhuber, blev det rapporteret, var blevet rekrutteret til opgaven af den argentinske biskop udpeget af Pave Francis, til at blive kansler ved Det pontifikske videnskabsakademi, Marcello Sanchez Sorrondo, blev rapporteret for at afskedige forskere, der adskiller sig fra klimaet ortodoksi som værende 'finansieret af olieindustrien'.

87. Manden, der oprindeligt var ansvarlig for denne analyse, var igen Paul Homewood. For hans detaljerede rapporter om hver af disse INDC'er, med kilder, se hans blog Notalotofpeople, ved at Klikke på 'Paris' i indekset til højre, rulle derefter ned til 'ældre indlæg' mellem 2. oktober og 30. november 2015.

<https://notalotofpeopleknowthat.wordpress.com/2015/11/30/paris-will-make-little-difference-to-emissions/>

88. Takket være Paul Homewoods undersøgelser, kronisk beskrevet på hans blog, var det muligt at rapportere om alt dette mere end en måned før Paris-konferencen startede, som

GLOBAL OPVARMNING

jeg gjorde i Sunday Telegraph den 31. oktober 2015

<https://www.telegraph.co.uk/comment/11968064/Why-the-Paris-climate-treaty-will-be-the-flop-of-the-year.html> . Ingen andre avisen rapporterede nogen af disse kendsgerninger, skønt alt var frit tilgængelig på internettet.

89. Se Booker, 'Paris-klimafiasco forlader Storbritannien alene i mørke', Sunday Telegraph, 19. december 2015.

90. Key World Energy Statistics 2016, International Energy Agency.

91. På trods af dette var det nu blevet sædvanligt for tilhængere af 'konsensus' at hævde, at vedvarende energi nu blev så meget billigere, og at fossile brændstoffer blev så stærkt subsidieret, at vedvarende energi snart ville være konkurrencedygtig med dem. For at retfærdiggøre disse påstande krævede man en sådan forudlignelse(??) med tal, som få bortset fra betalte propagandister for 'konsensus', blev indtaget af.

92. Der er en almindelig forvirring mellem energi og elektricitet (se henvisning til Tony Blair tidligere). Elektricitet udgør mindre end en femtedel af al energi, der forbruges, hvilket inkluderer også gas til opvarmning og madlavning, kul til industri og opvarmning og olie til de fleste transportformer. Langt størstedelen af energien stammer således fra fossile brændstoffer.

93. Selv om Europa-Kommissionen i 2011 havde offentliggjort sin energikøreplan (COM / 2011/885), der satte et lignende reduktionsmål på 80 procent i 2050, med reduktioner på 20 procent i 2020, 40 procent i 2030 og 60 procent i 2040, var det ikke en lovbeftaling.

94. Se rapport fra Office for Budget Responsibility på <http://budgetresponsibility.org.uk/efo/economic-fiscal-outlook-march-2017/> LINK er død. Bortset fra den måde, vindfarmer havde kommer til at dominere betydelige dele af Storbritanniens landskab, havde flere undersøgelser i Storbritannien og i udlandet vist skaden, som vindmøllerne gjorde for fugle og flagermus, inklusive arter, såsom gyldne ørne, som loven var beregnet til at beskytte.

95. Selvom marxismen selvfølgelig havde hævet dette med sin doktrin om 'videnskabelig' materialisme'.

96. Se for eksempel N. Keenlyside et al. (2008) Advancing decadal-scale climate predictions in the North Atlantic sector, *Nature*, 453, 84–88:

<https://www.nature.com/articles/nature06921>

Dette papir accepterede IPCC's prognose for en 0,3° C temperaturstigning i det nuværende årti har ikke været bekræftet af bevismaterialet. Men dette indrømmede Keenlyside, fordi dets modeller ikke blev programmeret til at tage højde for havstrømme som Golfstrømmen. Han insisterede ikke desto mindre på, at hans egen model bekræftede, at opvarmningen i 2015 forårsagede ved kuldioxid, ville gentage sig selv og hæve temperaturene op til rekordniveauer.

97. IPCC baserede sit krav på to papirer. Den første af Church *et al.* (*Geophysical Research Letter* , 16. september 2011), blev ledet af John Church, der længe havde været den mest fremtrædende talsmand for 'konsensus'-synet på havoverfladen. Dette blev efterfulgt af Levitus *et al.*, (I samme tidsskrift, 17. maj 2012). Kravet på 93% kom fra sidstnævnte papir. Disse papirer blev mødt med enorm lettelse af 'konsensus' som tilvejebringende en helt ny

GLOBAL OPVARMNING

forklaring på temperaturpausen. På tidspunktet for El Niño toppen i 2016, var det det, der gjorde det muligt for dem at hævde, at pausen aldrig havde eksisteret – indtil temperaturerne faldt igen.

98. Se beretning om Moskva-konferencen 2004, *op.cit.*

99. Hvor passende var det, da Strong var nødt til at trække sig tilbage til Beijing, efter, at han blev fanget i, at have draget fordel af en irakisk 'mad til olie' -skandale, burde han have været ansat til, at etablere Kinas første 'kulstofbørs' til handel med kulstofkreditter. Lige så passende var tidspunktet for hans død tilbage i Canada den 27. november 2015, netop dage før Paris-konferencen startede.

100. Se 'An inconvenient truth: "Climate change industry"nu en \$ 1,5 billion forretning', Washington Times, 11. august 2015.

<https://www.washingtontimes.com/news/2015/aug/11/climate-change-industry-now-15-trillion-global-bus/>

101. Da jeg sendte et udkast af dette papir til en ledende direktør i et verdensledende ingeniørfirma, sagde han, at selv i hans organisation har 'den katastrofale indflydelse, som menneskeskabt kuldioxid har på klimaet, fejlet alt foran det og er ubestrideligt. Vores "Grønne politikker" er uden tvivl fokuseret på, at kulstofreduktion er målet, meget mere end alt andet bæredygtig praksis. Hvis du sætter spørgsmålstejn ved konsensus er det klart (i) ikke med rette sind, da fakta er "udiskuterbare", og (ii) en dårlig person at støvle. Det er klart, at du ikke ønsker at redde planeten.

102. For beregninger af de faktiske tal, se 'Paris stopper ikke kuldioxidemissioner med at stige', P. Homewood, Notalotofpeople, der ved, 17. november 2015. Mere præcise tal, uddragede han fra INDC'erne, og var for USA og EU et fald på 1.856 Mt kuldioxid, for Indien en stigning på 4.895 Mt og for Kina 10.871 Mt.

103. Tal offentliggjort af Paul Homewood, taget fra Carbon Dioxide Information Analysis Center (CDIAC), kørt af det amerikanske energiministerium, se 'G20: Leaders undlader at bygge bro over Trump's klimaklasse', Notalotofpeople ved, at den 9. juli 2017.

GLOBAL OPVARMNING

GWPF REPORTS

- 1 Montford The Climategate Inquiries
- 2 Ridley The Shale Gas Shock
- 3 Hughes The Myth of Green Jobs
- 4 McKittrick What Is Wrong With the IPCC?
- 5 Booker The BBC and Climate Change
- 6 Montford Nullius in Verba: The Royal Society and Climate Change
- 7 Goklany Global Warming Policies Might Be Bad for Your Health
- 8 Hughes: Why Is Wind Power So Expensive?
- 9 Lilley What Is Wrong With Stern?
- 10 Whitehouse The Global Warming Standstill
- 11 Khandekar The Global Warming-Extreme Weather Link
- 12 Lewis and Crok Oversensitive
- 13 Lewis and Crok A Sensitive Matter
- 14 Montford and Shade Climate Control: Brainwashing in Schools
- 15 De Lange and Carter Sea-level Change: Living with Uncertainty
- 16 Montford Unintended Consequences of Climate Change Policy
- 17 Lewin Hubert Lamb and the Transformation of Climate Science
- 18 Goklany Carbon Dioxide: The Good News
- 19 Adams The Truth About China
- 20 Laframboise Peer-Review: Why Scepticism is Essential
- 21 Constable Energy Intensive Users: Climate Policy Casualties
- 22 Lilley £300 Billion: The Cost of the Climate Change Act
- 23 Humlum The State of the Climate in 2016
- 24 Curry et al. Assumptions, Policy Implications and the Scientific Method
- 25 Hughes The Bottomless Pit: The Economics of CCS
- 26 Tsonis The Little Boy: El Niño and Natural Climate Change
- 27 Darwall The Anti-development Bank
- 28 Booker Global Warming: A Case Study in Groupthink

Tilføjet af Oversætter:

Alle ovenstående titler, kan søges på nettet ved hjælp af GOOGLE SEARCH

GLOBAL OPVARMNING

The Global Warming Policy Foundation er upartipolitisk

Global Warming Policy Foundation er en upartipolitisk tænketank og en registreret uddannelsesorganisation, som, mens åbenhjertigt omkring den omtvistede videnskab om global opvarmning, er dybt bekymret over omkostninger og andre konsekvenser af mange af de politikker, der i øjeblikket foreslås.

Vores hovedfokus er, at analysere den globale opvarmningspolitik og deres økonomiske og andre implikationer. Vores mål er, at levere det mest robuste og pålidelige økonomisk analyse og rådgivning. Frem for alt søger vi, at informere medierne, politikere og offentligheden på en nyhedsværdig måde, om emnet generelt og om den forkerte information, som de alt for ofte udsættes for på nuværende tidspunkt.

Nøglen til GWPF's succes er den tillid og troværdighed, vi har tjent i øjnene af et voksende antal politikere, journalister og den interesserede offentlighed. GWPF finansieres overvældende af frivillige donationer fra en række privatpersoner og velgørenhedsfonde.

For at tydeliggøre dens fuldstændige uafhængighed accepterer den ikke gaver fra enten energiselskaber eller nogen med en betydelig interesse i et energiselskab.

Synspunkter, der udtrykkes i publikationerne fra Global Warming Policy Foundation, er synspunkterne fra forfatterne, ikke synspunkterne fra GWPF, dets administratorer, dets medlemmer af det akademiske rådgivende råd eller dets direktører.

Udgivet af Global Warming Policy Foundation

For yderligere information om GWPF eller en udskrevet kopi af denne rapport,

venligst kontakt:

Global Warming Policy Foundation
55 Tufton Street, London, SW1P 3QL
T 0207 3406038 M 07553 361717
www.thegwpf.org

Registreret i England, nr. 6962749

Registreret hos velgørenhedskommissionen, nr. 1131448